

MARIUS TRIPON

**AI GĂSIT
ADEVĂRUL?**

Volumul XIII

52 de mesaje

pentru

52 de săptămâni

Publicată de
Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România

Str. Cuza Vodă nr. 29
410097 Oradea, România
Tel.: 0259-436 841
E-mail: spmcr@rdslink.ro

© 2017 S.P.M.C.R.

Toate drepturile rezervate.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a cărții,
fără permisiunea scrisă a S.P.M.C.R.

În afara cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt luate
din *Biblia*, versiunea Cornilescu.

Editarea: *Loredana Goangă, Irina Comșa*

Tehnoredactarea: *Cornelia Costi*

Coperta: *Marius Tripon*

Din dorința de a fi folositor Iubitului Stăpân și din simțul unui suflet veșnic îndatorat s-a născut în mine dorința ca în cuvintele mele simple să scriu aceste mesaje, care să îndrume spre „Cel Bun“, să hrănească și să încurajeze sufletul doritor de Dumnezeu. Dorința mea este ca Duhul Sfânt să dea autoritate și gust acestor mesaje, astfel încât sufletele care nu-L cunosc pe Blândul Păstor să poată primi cel mai important și cel mai mare drept oferit muritorilor și anume „dreptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu“. Acest „DREPT“ dă libertate sufletului încătușat și face posibilă trăirea unei vieți împlinite și fericite, cu foloase veșnice. Scopul, ținta și cercul de audiență intenționat pentru aceste mesaje sunt sufletele scumpe ale oamenilor din regiunile țării unde nu sunt case de rugăciune, unde ei să audă vestirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cartea aceasta este scrisă în cuvintele unui emigrant român care, ca și copil acum câțiva zeci de ani, s-a stabilit în străinătate. A lui Dumnezeu să fie toată slava și mulțumirea pentru harul de a putea fi de folos Împărăției Lui.

Marius Tripon

CUPRINS

1. Ai găsit Adevărul?	11
2. Un Dumnezeu care vindecă	18
3. La pescuit	24
4. Planul lui Dumnezeu	30
5. Îndelunga răbdare.....	35
6. Să spui tot!	40
7. Un monstru pe care poți să-l biruiești	46
8. Propovăduirea crucii	52
9. Noe	58
10. Misiunea unui rob	64
11. Destinul pământului	70
12. Intrarea în Ierusalim	75
13. Un monument istoric	81
14. Arme întărite de Dumnezeu	87
15. Vei fi la „stânga“ sau la „dreapta“?	92
16. Fecioarele	98
17. Casa milei sau casa meritelor?	103
18. Ești tu înțelept?	110
19. Să judecăm sau să nu judecăm?	116
20. De ce nu smulge Dumnezeu neghina?	121
21. Ligheanul	126
22. Rânduielei divine și omenești	132
23. Cere-ți iertare și iartă ca să fii iertat	138
24. Moartea Domnului Isus	145
25. Botezul creștin	151

26. Smerenia	156
27. Sutașul care a crezut	161
28. Jurămintele	166
29. Un om care a crezut în Dumnezeu	171
30. Sora cântăreață	179
31. Copiii	185
32. Învierea Domnului Isus	191
33. Evanghelizarea – slujba fiecărui suflet mântuit	196
34. Nădejdea învierii	201
35. Leacul pentru lăcomie	206
36. Viața de creștin - o viață de aventură	213
37. Omul care a văzut dublu	220
38. Credința și fapta	226
39. Samson	231
40. Răpirea Bisericii	236
41. Cum ajung oamenii să slujească idolilor	247
42. Omul cu briceagul	253
43. Pilda fiului de împărat	259
44. Va trimite Dumnezeu oamenii în iad?	265
45. Orbul Bartimeu	270
46. Închinarea la șarpe	275
47. Firimituri sau viață din belșug?	280
48. Ești tu sare?	286
49. Un schimb nefavorabil	291
50. De ce pleacă oamenii de la Isus?	297
51. Cum poți scăpa de apăsarea duhurilor (1)	302
52. Cum poți scăpa de apăsarea duhurilor (2)	310

CUVÂNT ÎNAINTE

Citind cărțile scrise de fratele pastor Marius Tripon foarte repede mi-am dat seama că sunt în acord cu Sfânta Scriptură, care a fost scrisă „... pentru învățătura noastră, ... să avem nădejde“ (Romani 15:4).

Noul volum, intitulat *Ai găsit Adevărul?*, este un ajutor binevenit într-o lume în care scara valorilor morale este răsturnată, minciuna este pusă la loc de cinste, iar adevărul este călcat în picioare. Oamenii ascultă mai degrabă o minciună decât adevărul. „... Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu“ (Ioan 18:37). Pilat a pus întrebarea: „...Ce este adevărul?“ (Ioan 18:38).

În această nouă carte, fratele Marius Tripon ne arată că Adevărul există. Pentru omul modern este greu de găsit nu doar cuvântul potrivit pentru adevăr, ci și adevărul însuși – adevărul despre noi înșine, despre sensul și rostul vieții, despre destin sau despre cine suntem noi, de ce existăm în această lume și cu ce scop. În căutarea Adevărului, care este vital și determinant, omul își pune tot felul de întrebări, iar această carte răspunde acelor întrebări și îl ajută să înțeleagă cum poate accepta acest Adevăr.

Cărțile scrise de pastorul Marius Tripon au ajuns și la Centrul de persoane vârstnice *Doris* din Salonta. Citindu-le, cei de acolo au aflat nu numai răspunsuri la întrebările lor, dar și adevărul cu privire la bunătatea și dragostea lui Dumnezeu în ceea ce privește

iertarea oferită de El. Astfel, câteva persoane aflate în Centrul *Doris* L-au primit pe Domnul ca Mântuitor personal.

Rugăciunea mea este ca prin citirea noului volum Duhul Sfânt să-i binecuvânteze pe toți cititorii în aflarea Adevărului și să-i facă să trăiască în adevăr.

Gheorghe Farcaș – Prezbiter la
Biserica Penticostală „Tabor“ Salonta

1

AI GĂSIT ADEVĂRUL?

„Isus i-a zis: «Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine»“. Ioan 14:6

Din vremurile cele mai străvechi oamenii, ca să înțeleagă menirea vieții lor pe pământ, au încercat să afle ce și cine este responsabil pentru existența lor și pentru existența a tot ce văd în natură. S-au temut de această „putere“ pe care au privit-o cu pietate și, ca să-i ajute să o înțeleagă, au născocit mituri despre puterile din văzduh responsabile pentru ploaie, soare și tunetele care-i îngrozeau. În căutarea adevărului despre menirea vieții, în civilizația umană putem observa două mari încercări sau tentative ale omului de a încerca să găsească răspunsuri și în cazul unora chiar să mulțumească cumva puterile din cer. Frica, care este o investiție rea de gânduri în mintea omului, l-a făcut pe acesta să se teamă de puterea naturii, și raportul sumerian, care spune că omul a fost făcut ca să muncească pentru zei, ne arată că el a căutat metode prin care să îmbuneze zeii.

În căutarea fericirii și a menirii vieții, Ecclesiastul, care a scris o carte complexă și chiar filozofică, ne prezintă adevăruri de mare interes pentru oamenii de rând ca mine, dar și pentru cei cu gusturi sofisticate; este o carte chiar și pentru căutătorii de taine, însă chiar și acest înțelept s-a văzut dezamăgit când a căutat rostul

vieții în lucrurile de pe pământ. Cartea lui este ca o confesiune a unui suflet ce a eșuat în căutarea fericirii și a ajuns plin de pesimism, dezamăgire și deznădejde legat de ceea ce viața are de oferit. Această carte ne poate lărgi orizontul priceperii și înțelegerii noastre despre felul în care lucrează Dumnezeu, dar, așa cum recunoaște și el la sfârșitul cărții, ceea ce este de valoare vine doar de la Dumnezeu. În viață nu găsești împlinire până când, păzind Legile Lui (Eclesiastul 12:13), nu te pui în slujba Adevărului. Primul mod prin care lumea a încercat să facă un sens din viață a fost „moralitatea“.

Începând de la codul lui Hammurabi (1750 î. Hr.), din Mesopotamia, care este pravila străveche de legi codificate, de la Decalogul scris de Moise, care a format un cadru pentru legile națiunilor, și până la milioanele de budiști care cu spor de imaginație cred în milioane de dumnezei și nu vor să facă niciun rău nimănui ca să nu fie pedepsiți și să se renască într-un mod inferior, putem vedea încercarea omului de a găsi răspunsuri care să potolească neliniștea din suflet, care le spune că este „Cineva“ care a creat totul și într-o zi va trebui să-I dea socoteală. Cu tot efortul depus, „moralitatea“ nu a reușit să producă ceva mai bun decât un fariseu care, atunci când stai lângă el, își spune sau chiar îți spune: „Eu știu mai bine decât tine! Eu sunt mai bun și mai sfânt decât tine!“ A doua încercare a omului de a găsi sens în viață și de a afla răspunsuri cu privire la existența omului pe pământ a fost și este „filozofia“ care, prin cunoștințe și teorii ce se avântă în necunoscut, încearcă să ajute oamenii să găsească rostul vieții. Istoria omenirii este presărată cu viețile celor care au căutat cunoștința, și cei mai renumiți par a fi fost gânditorii greci; gândirea elenistă fiind cea care a afectat întreaga civilizație modernă.

Cu toată încercarea oamenilor de a alege să facă ce este bine, omul încâlcit în legi omenești a rămas nesigur în ce privește măsura în care a reușit să-L mulțumească pe Cel care a creat totul, pentru că era nevoie de cunoștința adevărului lui Dumnezeu și de o schimbare lăuntrică a omului care, datorită zestrei adamice,

avea duhul mort (Efeseni 2:1), schimbare pe care o poate face doar Dumnezeu, Creatorul (Ioan 3:6). Când lumea se zbătea în neputința de a găsi un sens în ceea ce vedea și ceea ce se întâmpla, acum 2.000 de ani a apărut un Învățător, un evreu tânăr, cu numele Isus, cunoscut în locul unde a crescut ca fiul Mariei și al tâmplarului Iosif din Nazaret (Ioan 6:42), care a avut nu numai curajul ci și competența să spună că El este Adevărul. Isus Hristos este Adevărul absolut. El S-a coborât din cer la noi pe pământ (Ioan 6:38), ca să facă voia Tatălui, și voia Lui a fost și este mântuire pentru noi, oamenii. Îndreptățit de adevăr, Învățătorul din Nazaret a spus că El și Dumnezeu sunt una (Ioan 10:30).

Provocând lumea, pe cei care credeau că Îl cunosc pe Dumnezeu, în modul cel mai neplăcut, le-a spus că El este înainte de Avraam (Ioan 8:57). Viața Lui a dovedit că El este Unsul despre care a prorocit Daniel, Unsul (Mesia) care avea să fie „stârpit“ înainte de distrugerea Templului (Daniel 9:25-26). Pentru că această prorocie dovedește că numai Isus putea fi Hristosul așteptat de Israel, evreii în Talmudul lor au introdus un blestem pentru cel care va citi Daniel capitolul 9. Domnul Isus a avut dreptul, competența și puterea să spună că El și numai El este Calea care duce la Cel ce a creat totul din nimic, prin puterea creatoare a Cuvântului Său (Coloseni 1:16-17). Acest Învățător a venit cu un mesaj diferit, a venit cu o învățătură și putere de neegalat. A venit să ni-L facă de cunoscut și chiar să ni-L arate pe adevăratul Dumnezeu (Ioan 14:9) și de asemenea a venit să ne arate cum ne vede Dumnezeu pe noi.

Întocmai cum vestise cu mare precizie prorociile despre El, S-a născut miraculos dintr-o fecioară, a venit ca să ne aducă adevărul despre Creator și creația Lui. A venit nu doar să ne spună adevărul despre Dumnezeu, ci a venit ca să nimicească lucrările diavolului (1 Ioan 3:8) și să facă posibil ca și noi, oamenii, să ajungem acolo unde este Dumnezeu (Ioan 14:2-3). „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug“ (Ioan 10:10). Fiul lui

Dumnezeu a venit din Cer ca să înlăture concepția greșită a omului despre Dumnezeu Tatăl (vezi pilda fiului risipitor); a venit să ne spună ce vrea Dumnezeu și ce dorește să ofere Dumnezeu omului. „Și un lepros s-a apropiat de El, I S-a închinat și I-a zis: «Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți»“ (Matei 8:2). Ce ar fi putut face un mare gânditor ca Socrate (500 î. Hr.) sau Platon pentru acest lepros? Cum l-ar fi ajutat învățătura filozofilor sau a unui guru, care meditează toată ziua până aiurează, cum sunt marii guru din India ce sunt venerați de milioane de oameni? Domnul Isus a curățat acel lepros care, cu credință, a apelat la mila Lui, pentru că a vrut și pentru că a putut (Matei 8:3).

Ce ar fi putut face filozofia, care studiază principiile realității pe baza logicii, pentru văduva din Nain care-și ducea copilul mort la groapă? Domnul Isus, care este Viață, l-a dat înapoi viu mamei sale (Luca 7:14-15). În toată lumea, dintre toate religiile scornite de oameni și de iad, El, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu este Singurul Învățător spiritual care a spus că va muri și va veni înapoi, aceasta dovedind că Este Cine a spus că Este și, de asemenea, dovedind Evanghelia, planul de mântuire prezentat de El, ca fiind adevărul lui Dumnezeu. Mii de religii au apărut pe pământ, dar numai credința în Isus Hristos, credință care este elementul supranatural ce vine de la Dumnezeu în ființa omului, a făcut și face minuni cu puterea Domnului. Există un enorm teritoriu comun între credințele creștine, dar cei care lasă afară nașterea din nou prin pocăință și căutarea neîncetată a neprihăririi, acceptă compromisuri costisitoare. Cea mai mare minune este minunea nașterii din nou când, în urma auzirii Evangheliei, prin pocăință, omul devine o făptură nouă (2 Corinteni 5:17).

Un creștin autentic este un suflet născut din nou în care locuiește Duhul Sfânt și umblă cârmuit de El. Un creștin adevărat este un suflet care a găsit adevărul despre viață și despre viața veșnică; este un suflet care umblă cu Dumnezeu în fiecare zi, reprezentându-L pe El și legile Împărăției Sale între oameni. Scriptura, care vorbește în termeni de mulți sau puțini, ne spune

că mulți sunt doar o reprezentare falsă sau anemică a lui Hristos, aceasta făcând calea Domnului să fie vorbită de rău (Matei 20:16, Matei 7:14). Prin ce spune și face, prin ascultare sau neascultare, omul alege să urmezi o cale întunecoasă care duce la iad sau una luminoasă ce duce la Casa Tatălui Ceresc.

Binecuvântarea primită de omenire la Cincizecime face posibil ca un creștin să aibă o mărturisire credibilă a credinței ce s-a sălășluit în el, și ceea ce a făcut posibilă binecuvântarea de la Cincizecime a fost jertfa Domnului Isus la Golgota. Jertfa de la Golgota a fost făcută posibilă numai prin dragostea lui Dumnezeu. Un creștin este un suflet în care locuiește Dumnezeu (Efeseni 3:17, Iacov 4:5, Coloseni 3:16) și cine vrea să cunoască un Isus al puterii și minunilor trebuie să vadă mereu și mereu în fața lui un Isus crucificat pentru el, care este sursa de putere a credinciosului. Dacă uităm sau lăsăm acest adevăr afară, religia noastră nu este decât o filozofie fără viață, fără putere și fără nădejde de ceva bun pentru veșnicie.

Scriptura este informație divină în limbaj omenesc, care prin legalitatea Noului Legământ (Luca 22:20, 1 Corinteni 11:25), intrat în vigoare prin moartea și învierea Domnului Isus, conduce viața celui credincios cu drepturi de copil al lui Dumnezeu (Galateni 3:26, Romani 8:14). Mulți oameni încă mai caută Adevărul, iar Adevărul este lângă ei. „Temelia Cuvântului Tău este adevărul...” (Psalmul 119:160). În ziua de astăzi, oricine vrea să cunoască care este adevărul și să îl ia ca pentru el, poate face aceasta. „...Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:31-32). Din nefericire pentru ei și pentru cei care îi ascultă, mulți slujitori ai altarului nu rostesc tot adevărul, ci dau oamenilor ceea ce vor ei, ca să continue să frecventeze biserica lor și să dea bani (2 Petru 2:1-3). Scriptura sau Biblia, Cartea, ni-L face de cunoscut pe Dumnezeu și planul Lui pentru viața noastră; este Cartea care ne învață să trăim pentru lumea care vine. Cel care o prețuiește o citește și o împlinește, căutând întâi

de toate Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. Efortul omului fără călăuzirea Duhului Sfânt caută și promovează religii fără folos spiritual și nu Împărăția lui Dumnezeu.

Religia se termină pe pământ, dar cine are Adevărul, care este Isus Hristos, continuă și trece din moarte la viață, în Împărăția cerurilor (Ioan 5:24, 1 Ioan 3:14). Scriptura ni-L face cunoscut pe Domnul Isus care nu are o parte norocoasă a vieții Sale, ci a fost Singurul om care a trăit fără păcat. Predicăm un Isus istoric pentru că a trăit în mod real între oameni, dar trebuie să experimentăm și să trăim un Isus viu în viața noastră, fără de care aveam doar religie, dogmă sau o filozofie. Trăim experiența unui Isus viu, real, prezent prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat ca să ne sigileze (Efeseni 4:30) și să ne cârmuiască în tot Adevărul. Strângând Cuvântul lui Dumnezeu în inimă, ne păzim mintea (inima) de influență rea, pentru că mintea, care caută mereu hatăruri pentru firea cea veche, repede poate crea o realitate de credință falsă. De aceea vorbim și acționăm având justificare biblică. Deși pentru mulți să trăiești la nesfârșit îndrăgostit este un ideal absurd, totuși în cazul celor care au primit Adevărul lui Isus și s-au făcut părtași Duhului Sfânt este un lucru posibil.

A iubi cu adevărat (agape) este o decizie. Acest fel de dragoste divină, pe care o poate avea doar sufletul născut din nou, ne dă puterea de a ierta, de a sacrifica și binecuvânta fără limite. Nu poți să spui că ai găsit Adevărul fără Isus Hristos și fără puterea Duhului Sfânt. Am fost creați pentru a gestiona ceea ce a creat și ne-a încredințat Dumnezeu, și ce ne-a încredințat nouă, celor care am fost născuți de sus și trăim în vremea harului, este slujba împăcării. „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării“ (2 Corinteni 5:18). Domnul Isus a rostit cuvintele citate la începutul acestui mesaj chiar înainte de a fi trădat de Iuda și de a pătimi la Calvar, ca să pregătească ucenicii pentru ceea ce le sta înaintea. Isus Hristos este Singura Cale ce duce în Cer. „În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici

un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți“ (Faptele Apostolilor 4:12).

El este Adevărul, Cuvântul care S-a făcut trup și a locuit printre noi oamenii (Ioan 1:14). El este Viața. El este sursa puterii noastre spirituale și chiar fizice. Afirmăția Domnului Isus din Ioan 14:16 exclude fără excepție orice altă persoană și orice altă învățătură despre Dumnezeu și veșnicie ca fiind adevărată. Oamenii caută disperăți Adevărul și totuși când ajung înaintea Lui, mulți Îl refuză și se poticesc, pentru că ei doresc ce vor ei și nu ce le dă Dumnezeu. Adevărul nu este ce spune un birou politic sau gazetele timpului. Adevărul este ceea ce spune Dumnezeu în Scriptură. „Apropiati-vă de El, Piatra vie lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu“ (1 Petru 2:4).

Domnul Isus este Singurul ales și trimis de Tatăl ca să fie jertfa desăvârșită în meritul căreia, El, Dumnezeu, să ierte pe oricine vine la El ca păcătos (Ioan 6:37). El este Singurul Om desăvârșit care a trăit fără păcat (Evrei 4:15). El este singurul care a împlinit Legea și prorociei (Matei 5:17). El este Singurul care a biruit moartea ca noi să fim izbăviți de puterea morții (Evrei 2:14-15). Ai găsit Adevărul? Dacă ai găsit acest Adevăr, nu-L mai vinde pentru nimic în lume și nu uita că oamenii din jurul tău au nevoie de ceea ce știi tu despre Adevăr. Slujește-I lui Dumnezeu slujind nevoilor oamenilor de lângă tine. „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața“ (1 Ioan 5:12). Dacă ai pe Fiul înseamnă că ești mântuit, înseamnă că ai găsit Adevărul și L-ai făcut al tău. Dacă nu poți să spui că ai mântuire pentru că nu o ai, primește-o astăzi ca dar (Romani 6:23), chemându-L pe Cel care este Adevărul în inima ta. Prin cunoștința Scripturii, Adevărul a ajuns în fața ta. Ce vei face cu El? Pentru că îi aduce câștig, cuvântul „mâine“ este un cuvânt favorit al lui Satana. De aceea, nu spune mâine sau altădată, ci primește astăzi Adevărul, primindu-L pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn al vieții tale.

Amin

2

UN DUMNEZEU CARE VINDECĂ

„...Eu sunt Domnul care te vindecă.“ Exodul 15:26

În original, în textul citat la început Dumnezeu se recomandă în fața a vreo trei milioane de suflete, ca fiind Iehova Rapha, adică Dumnezeu care vindecă. Cuvântul „rapha“ (rafa) este folosit de zeci de ori în Scriptură ca să descrie diferite stări precum: restaurare, vindecare, cură fizică și spirituală. Expresia „Dumnezeu Rapha“ folosit în acest text ne spune că El vrea să fie cunoscut de poporul Lui ca sursă de vindecare a bolilor lor, atât timp cât ei umblă în ascultare de Domnul. În cazul lui Ilie cuvântul „rapha“ este folosit în legătură cu „dregerea“ altarului (1 Împărați 18:30). Dumnezeu „rapha“ apele de „moarte și stârpiciune“, adică a vindecat apele când Elisei a aruncat sare dintr-un blid nou la izvorul apelor (2 Împărați 2:21).

Cuvântul „rapha“ de asemenea poate descrie vindecarea emoțională a inimii (Psalmul 143:3, Ieremia 17:9), sau vindecarea trupului cum a fost în cazul bolii trupesti a lui Ezechia (2 Împărați 20:5-6). Ceea ce este important pentru noi cei de astăzi este faptul că Domnul Isus, care este Mesia, Trimisul Tatălui, a venit ca prin jertfa Lui înlocuitoare pe cruce, sufletele noastre să fie salvate (1 Timotei 1:15) și trupurile noastre să poată

fi vindecate (Isaia 53:5). „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănila Lui ați fost vindecați“ (1 Petru 2:24).

Una din dovezile că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu a fost împlinirea prorociei despre Mesia (Luca 4:18) care vindecă boli, incluzând minunea vindecărilor care atunci ca și astăzi, erau/ sunt o imposibilitate științifică, așa cum a fost în cazul orbului din naștere (Ioan 9) și a învierilor, dovedind astfel că are putere. În acea vreme când Domnul Isus umbla pe pământ, după cum reiese din textele următoare: Matei 12:15, 14:36, 8:16-17, Luca 4:40, 6:19, a făcut un număr mare de minuni, de vindecări care nu s-au putut număra. De vreo nouă ori Scriptura spune că „toți“ erau vindecați. Cuvântul: „El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate boalele tale“ din Psalmul 103:3, nu are dată de expirare odată cu venirea vremii harului pentru cei care cred și îndeplinesc condițiile cerute de El.

Dacă cei de sub vechiul legământ se bucurau de astfel de promisiuni de vindecare, cu cât mai mult noi, care avem „făgăduințe mai bune“ (Evrei 8:6) în Testamentul lăsat de Domnul Isus nouă, trebuie să ne bucurăm. Este un Testament legal care a intrat în vigoare odată cu moartea și învierea Domnului Isus, dar ca să intri în posesia a ceea ce ți se promite din partea Celui care a murit, trebuie să crezi și să-L citești, pentru că ți-a lăsat ceva și ție întocmai ca un testament lăsat de un om bogat prin care își împarte bogățiile. În zilele de astăzi, să schimbi testamentul cuiva este ceva ce poate fi pedepsit de lege; să schimbi Testamentul Domnului Isus și să spui că rugăciunea pentru bolnavi cu punerea mâinilor spre vindecare și nu doar ca să se simtă mai bine, nu mai este valabilă înseamnă să te încarci cu o vină împotriva Celui care a lăsat Noul Testament.

Rugăciunea pentru bolnavi prin punerea mâinilor este și pentru Biserica de astăzi (Iacov 5:13-16). Oamenii lui Dumnezeu ung cu untdelemn în Numele lui Isus Hristos, își pun mâinile peste bolnavi, dar Dumnezeu este Cel care vindecă. Pentru cei care cred

Scriptura, mandatul dat de Domnul Isus ucenicilor de atunci (Marcu 16:18) și celor de astăzi include și această practică creștină nou testamentală. „...Dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri“ (Matei 18:19). Aceasta include și vindecarea. Dacă astăzi Dumnezeu nu vindecă, nici nu mântuiește și dacă nu mântuiește, nici nu vindecă. Voia Lui pentru noi este să fim vindecați, deoarece El este un Dumnezeu care vindecă. „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!“ (Evrei 13:8). El, care a făcut ispășirea pentru păcatele noastre, este un Preot milos ce vrea să vindece și astăzi pe cei care Îl cred (Evrei 2:17). În Scriptură vedem cum motivat de milă a vindecat mult norod și a dat putere ucenicilor Lui să vindece (Matei 9:36, Matei 10:8, Luca 10:8-9).

De șase mii de ani, Satana a mințit și încă minte omul. Între minciunile cu care-i amăgește pe oameni este și aceasta că Dumnezeu nu mai vindecă în zilele de astăzi. Noi cei de azi trebuie să știm că vindecarea noastră este ceva pentru care Domnul Isus deja a plătit (Isaia 53:5). Dacă El a purtat vina și boalele noastre, înseamnă că noi nu mai trebuie să le purtăm, cu excepția faptului că noi vrem să le purtăm. Dumnezeu, care este Autorul credinței ce aduce vindecare, nu a uitat cum să vindece și nici nu a încetat să dorească să vindece, ci atunci când îi plac Domnului căile cuiva (Isaia 58:6-8) și crede în ce a spus El, promisiunea Lui este că „sănătatea lui va încolți repede“. „Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău“ (3 Ioan 1:2).

După cum noi nu vrem să plătim pentru ceva ce nu folosim, Domnul Isus vrea ca ceva pentru care El a plătit să fie folosit de Biserica Lui. Factorul credinței în ceea ce Dumnezeu a spus, este rânduit de Dumnezeu ca să motiveze și să producă vindecare în meritul jertfei de la Golgota. Lipsa credinței limitează vindecarea așa cum vedem în cazul celor din Nazaret. „N-a putut să facă nici o minune acolo, ci doar Și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat. Și Se mira de necredința lor“ (Marcu 6:5-6). Cre-

dința de vindecare vine în viață noastră ca roadă și ca dar. Ca dar vine direct de sus, dar ca roadă trebuie să crească în noi. Printre promisiunile date de Dumnezeu care sunt asemeni unor cekuri de bancă semnate pentru cel care Îl crede pe Dumnezeu, este inclusă și promisiunea de a primi vindecare. „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut“ (1 Ioan 5:14-15). Promisiunea aceasta este pentru cei care cred în Numele Lui și au viața veșnică“ (1 Ioan 5:13).

Domnul Isus ne-a dat dreptul legal de a folosi Numele Lui, iar Acesta nu a pierdut puterea să mântuiască, nici să vindece. Așa cum dacă nu am fi auzit despre mântuire nu am fi putut fi mântuiți, mulți nu ajung să fie vindecați deoarece nu aud că Dumnezeu vrea și poate să vindece și astăzi. Noi nu slujim unui Dumnezeu care doar a fost un Dumnezeu ce vindeca cândva, ci slujim unui Dumnezeu neschimbat în natura și principiile Sale. De aceea El vindecă și astăzi. Cine-L crede pe Dumnezeu poate fi liber de păcat, dar și de boală. Necredința și chiar îndoiala este vrăjmașul nostru care poate anula minunea vindecării. Credința nu vine prin simpatie, milă sau discuții cu bolnavii, ci vine în noi prin Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10:17), când căutăm sfințirea și prin auzirea minunilor făcute de Dumnezeu cu alții.

Se pare că firul vindecărilor divine s-a pierdut în timpul Evului Mediu, dar din secolul XVIII poate fi observat cu clariate în viața documentată a oamenilor lui Dumnezeu. Sunt și dintre cei care nu au o credință sănătoasă, ci cred că Dumnezeu îi vindecă pe alții, dar nu și pe ei sau chiar cred că Dumnezeu mântuie pe alții, dar nu pe ei. Credința pentru a cere și primi vindecare este un act decisiv în care crezi ce a spus Dumnezeu, ignorând orice evidență contrară. Când crezi că Isus a purtat păcatele tale pe cruce poți fi mântuit și când crezi că El a purtat boalele tale poți fi vindecat. Ceea ce face mai credibilă între oamenii nemântuiți credința în Domnul Isus sunt vindecările prin care Numele lui

Dumnezeu este proslăvit (Ioan 15:7). Ritualurile fără putere, născocite de oamenii puterii religioase, care merg până acolo că se închină și se roagă la morți, ceea ce este o urâciune, sunt destule.

Dacă Domnul Isus, care este Mântuitorul trupului (Efeseni 5:23), nu vine încă, pentru a moștenii cerul trebuie să murim, dar nu de cancer dacă crezi că Isus vindecă și astăzi. Mulți sunt bolnavi pentru că neglijează Cina Domnului sau o iau în mod nevrednic (1 Corinteni 11:29-30), însă nu întotdeauna boala este legată de păcat (Ioan 9:3). Trăirea în păcat și păcatul nemărturisit este o ușă deschisă pentru boală. „N-a mai rămas nimic sănătos în carnea mea, din pricina mâniei Tale; nu mai este nici o vlagă în oasele mele, în urma păcatului meu“ (Psalmul 38:3). Neglijarea nevoilor trupului precum și abuzarea lui poate aduce boala în trupul nostru. De aceea trebuie să îngrijim trupul, care este templul Duhului Sfânt, ca astfel să fie o slugă bună și să slujească duhului și sufletului nostru, cârmuit de Duhul lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 5:23).

La fel ca cei care la Cuvântul dat de Dumnezeu prin Moise priveau la șarpele de aramă și erau vindecați, cei care își mărturisesc păcatul și se lasă de el pot privi cu credință la Domnul Isus pentru a fi vindecați. Dacă un copil de cinci ani îți promite că îți dă milioane, că îți dă mașini scumpe sau alte averi, ai motiv să nu crezi, dar dacă Dumnezeu promite vindecare celui care crede Cuvântul Său ai toate motivele să-L crezi. Un om al lui Dumnezeu a avut o convorbire cu Domnul în care L-a întrebat dacă vede ceva ciudat în copiii Săi. Domnul i-a răspuns că majoritatea copiilor Lui cer și se mulțumesc cu un strop din puterea Duhului Sfânt. Ești și tu unul dintre aceia? Numai ~10 % din ocean a fost explorat, dar când vorbim despre puterea minunilor lui Dumnezeu, cred că numărul credincioșilor care au văzut minuni este mai mic. Problema nu este că oamenii nu cred că El poate vindeca, ci problema mai mare este că ei nu cred că El vrea să vindece, când de fapt Cuvântul spune că El poate face chiar și mai mult decât gândim sau cerem (Efeseni 3:20).

Poți să trăiești sănătos în trup și suflet prin credință sau poți trăi terorizat de frică și boală. Știind că nimeni care este plin de Duhul Sfânt nu dă înapoi, poți să trăiești aproape de un Hristos crucificat, ca apoi să ajungi să vezi și un Hristos glorificat prin lucrările pe care El le face. A crede în vindecări, eliberări și altfel de minuni înseamnă a funcționa spiritual în ceea ce nu este limitat; înseamnă a crede în puterea nelimitată a lui Dumnezeu. Când a încetat să facă Dumnezeu minuni? O astfel de vreme și timp este doar în mintea celor care nu cred Cuvântul Scripturii. Crede Cuvântul Lui și asumă-ți un risc: roagă-te pentru vindecarea oamenilor ca Dumnezeu să fie onorat prin credința ta. Tot ce este nevoie ca să vezi o minune este prezența Lui și, dacă ești mântuit, ungerea este deja în tine. „Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi...” (1 Ioan 2:27).

Promisiunea vindecărilor nu este doar pentru păstori, ci este pentru „cine va crede” în Numele Lui (Marcu 16:17-18). Noi nu suntem importanți între oameni, dar suntem slujitorii celei mai puternice Ființe din Univers: „Dumnezeu, Creatorul a toate”. De aceea avem autoritate în Numele Lui. Caută părtașia celor care cred tot ce a spus Dumnezeu, pentru că nu poți învăța ceva de la cine nu știe și nu crede ceea ce Dumnezeu a spus, iar noi trebuie să învățăm mereu și mereu. Prin disperare după mai mult din Dumnezeu în viața ta, prin credință, poți să ai azi ceea ce altfel nu ai avea nici poimâine. Dumnezeu este un Stăpân puternic, milos și iubitor care și astăzi dă mântuire și vindecare celui care crede. Fii un înfocat cititor al Scripturii și nu te mulțumi până ce nu ai toate „lucrurile” pentru care a plătit Isus Hristos pe cruce: mântuire și vindecare.

Amin

3

LA PESCUIT

„Simon Petru le-a zis: «Mă duc să prind pește». «Mergem și noi cu tine», i-au zis ei. Au ieșit și au intrat într-o corabie; și n-au prins nimic în noaptea aceea.” Ioan 21:3

Cu ajutorul imaginației, acest mesaj, cu scopul de a avea un folos duhovnicesc, te invită la pescuit împreună cu șapte dintre ucenicii Domnului Isus pe marea Chiriatalui, undeva la vreo sută de km la nord de Ierusalim, la puțin timp după învierea Domnului Isus. Marea Chiriatalui, Marea Tiberiadei, Lacul Ghenezaret sau Marea Galileii sunt toate nume ale aceluiași corp de apă. Uneori un anumit loc a primit diferite nume, așa cum este în cazul Muntelui lui Dumnezeu, muntele Horeb și muntele Sinai care sunt denumiri pentru același munte. Așezările de pe marginea Mării Galileii au dat nume diferite acestei ape, în jurul căreia au avut loc 18 dintre cele 33 de minuni despre care scrie Scriptura că le-a făcut Domnul Isus. Se poate că din această cauză primul semn simbolic al creștinilor a fost nu crucea, ci peștele, deoarece fiecare cuvânt (greacă - ichthus) însemna ceva important pentru creștini.

Din Scriptură noi știm că Domnul a făcut mult mai multe minuni (Ioan 20:30) decât cele care au fost scrise, pentru că, de

exemplu, atunci când a fost în Ghenezaret, oamenii au pus bolnavii în piață, „în sate, cetăți sau cătune“ doar să se atingă de poala hainei Domnului Isus și toți aceștia au fost tămăduiți (Marcu 6:56). După ce și-a ales ucenicii, o mare mulțime din Iudeea a fost vindecată de Domnul Isus (Luca 6:17-19), mulțime al cărei număr nu este specificat.

Între minunile pe care Domnul Isus le-a făcut când a fost pe pământ este și minunea pescuirii la Marea Tiberiadei. La cam 200 de metri sub nivelul Mării Mediteraneene, Marea Galilei are o suprafață de 166 km pătrați, 53 km (33 mile) lungime și 8 km (13 mile) lățime și dacă vrei să înconșori această mare trebuie să parcurgi vreo 60 km. Pentru că această apă este o sursă de apă dulce, pe marginea ei s-au ridicat mai multe sate sau, astăzi, orașele. Ghenezaret, Magdal, Betsaida, Capernaum, Tiberia, Gadara sunt câteva dintre aceste orașe care apar în Scriptură. Marea Galileii este înconșurată de munți care face ca marea să fie biciuită uneori de vânturi puternice. Într-o astfel de împrejurare, Domnul Isus, care dormea din cauza epuizării fizice în corabie, a fost trezit de ucenicii Săi, deoarece au fost surprinși de o astfel de furtună. Când a fost trezit de ucenicii disperăți, Domnul Isus a certat marea și vântul s-a potolit. „...Taci! Fără gură!...“ (Marcu 4:39). Domnul Isus S-a dovedit a fi Stăpânul care are autoritate deplină asupra naturii și asupra bolilor pe care le-a tămăduit și le-a certat. „El S-a plecat spre ea, a certat frigurile și au lăsat-o frigurile...“ (Luca 4:39). „Iov a spus că este fericit de acela pe care-l ceartă Dumnezeu“ (Iov 5:17), pentru că aceasta este o dovadă că Lui îi pasă în ce direcție mergi în veșnicie.

Așa cum spune textul citat la început, ucenicii s-au trudit în zadar să prindă pește toată noaptea, pentru că nu au prins nimic. Pescuitul putea fi o trudă istovitoare, deoarece trebuie să folosești multă energie să vâslești și să tragi mreața înapoi în barcă. În descrierea acestei zile din viața ucenicilor este de apreciat că Petru a socotit că este important să muncească ca să-și găsească astfel hrana necesară, dar în acest caz, cu toată experiența lui de

pescar, cu tot efortul lor depus, nu au prins nimic. Este destul de rușinos pentru un pescar să nu aibă încotro decât să admită că nu a reușit să prindă măcar un pește o noapte întreagă. Domnul Isus, de pe marginea apei, la vreo nouăzeci și unu de metri de barca lor, i-a întrebat dacă au ceva de mâncare, iar ei au trebuit să admită că nu au. Atunci Domnul Isus le-a spus: „Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi. Au aruncat-o deci și n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor“ (Ioan 21:6).

Când mreaja gema de mulțimea peștilor, Petru a recunoscut că are de-a face cu o minune; a recunoscut în Cel al cărui glas l-a auzit spunându-le să arunce mreaja în partea dreaptă, pe Domnul Isus. Oare nu putea face Domnul Isus să prindă peștii aceia când mreaja a fost aruncată în partea stângă a bărcii în aceiași apă? Oare nu putea El să facă să sară peștii în barca lor, așa cum am văzut că se întâmplă uneori la pescuit pe ocean? Domnul ar fi putut face aceste lucruri și ar fi fost ceva spectaculos, însă El a vrut ca în această manifestare a puterii Lui divine să fie inclus un act de ascultare al ucenicilor. Ascultarea îi place lui Dumnezeu mai mult decât orice ai vrea să faci pentru Domnul (1 Samuel 15:22, 2 Corinteni 9:13). Această ascultare a lor le-a cerut să se umilească. Petru a mai avut de-a face cu puterea lui Dumnezeu în acest fel, atunci când l-a cunoscut pe Domnul, când Domnul Isus S-a adresat mulțimii de pe corabia lui, ca apoi să meargă în larg și să prindă o mulțime de pești. Dintr-o dată pe Petru se pare că nu l-a mai interesat de pești și, după ce s-a încins, s-a aruncat în apă ca să ajungă mai degrabă la Domnul Isus. Petru, care nu cu mult timp înainte se lepădase de Domnul Isus (Luca 22:57), avea nevoie să primească și să simtă iertarea Domnului Isus, și a primit ce a căutat.

Numărul mare de pești prinși de ucenici la Cuvântul Domnului Isus face evidența unei minuni, la fel cum la Cuvântul Lui, cu ceva timp mai înainte, Petru a prins un pește ce avea în gură o monedă de argint cu care a plătit darea la Templu pentru el și pentru Domnul Isus. Erau probabil milioane de pești în apă, dar

numai unul avea moneda în gură și acesta, după Cuvântul mai dinainte rostit de Domnul Isus, a tras la undița lui Petru. Nu a fost la întâmplare prinderea aceluia pește și nu a fost la întâmplare nici prinderea celor 153 de pești care, deși au stresat la maxim mreșile, au fost aduși la mal. Această minune arată încă o dată că Isus este același și după învierea din morți. Sunt multe numere pe care noi le ținem minte chiar fără să vrem, cum este de exemplu un număr de telefon de acum cincizeci de ani, scorul unui joc pierdut în copilărie sau ziua unei mari tragedii din lume, dar aici Scriptura menționează și spune că au prins „153 de pești mari“.

Cei care iubim Scriptura avem multe numere cu semnificație deosebită, așa cum sunt numerele 3, 10, 12, 40, 66, dar la aceste numere putem adăuga și numărul 153. Avem speculații de tot felul din partea teologilor cu privire la motivul pentru care Dumnezeu a rânduit ca să fie inclus acest număr în această povestire. În acea vreme, în Israel nu se foloseau numerele cardinale inventate de arabi, pe care le folosim noi astăzi, ci literele erau folosite ca să reprezinte diferite numere. Numărul 153 este format din litere (AIN ELOHIM) care dacă sunt traduse înseamnă „Eu sunt Dumnezeu“. Aici vedem cât de important este să ascuți de ceea ce spune Domnul Isus întocmai cum a spus Maria: „...Să faceți orice vă va zice“ (Ioan 2:5). Domnul Isus a fost tâmplar, iar Petru pescar, dar la acest punct Petru a știut că trebuie să facă ce zice Domnul, chiar dacă pentru el nu avea sens.

Relația lui Petru pe pământ a început și s-a sfârșit la pescuit cu Domnul Isus. La fel ca în cazul lui Petru, Domnul ne poate cere să facem și noi ceva bun, care nu are sens pentru noi pe moment. Uneori „peștele nostru“ sau rezolvarea pe care o căutăm este la un pas de ascultare de Dumnezeu. Rezolvarea cerințelor noastre depinde de ascultarea noastră de El. Naaman sirianul, care a fost lepros, a primit o recomandare scurtă: „...Du-te și scaldă-te de șapte ori în Iordan; și carnea ți se va face sănătoasă și vei fi curat“ (2 Împărați 5:10). După ce în sfârșit a ascultat, a primit și un cuvânt de acceptare din partea prorocului Elisei: „... Du-te în

pace“ (2 Împărați 5:19). Învățăm din această minune că înainte de a primi ceea ce dorim, trebuie să ascultăm de Dumnezeu în lucrurile mici sau mari. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari“ (Luca 16:10). „...Pe acestea trebuia să le faceți, și pe celelalte să nu le lăsați nefăcute!“ (Luca 11:42).

În această minune, noi care uneori avem idei fixe despre cum intervine Dumnezeu, vedem că El nu lucrează după un șablon și nici după ideile oamenilor, însă Domnul, care niciodată nu-și schimbă principiile, chiar dacă acționează în moduri diferite, lucrează întotdeauna în neprihănire. Vedem aceasta și în cazul prorocului Ilie, care la Muntele lui Dumnezeu s-ar fi așteptat să lucreze după felul cum era obișnuit el, prin cutremur (Numeri 16:31), prin vânt puternic (Marea Roșie) sau foc (Carmel), însă El S-a prezentat într-un susur blând (1 Împărați 19:12). Dincolo de întâmplarea istorică din acea zi de neuitat din viața ucenicilor trebuie să observăm că meditănd la această minune avem de învățat lucruri care se aplică în viața noastră. Învățăm din această minune că Dumnezeu este un Dumnezeu ce oferă iertare celui păcătos, așa cum a fost în cazul lui Petru.

Învățăm că El este un Dumnezeu realist cu privire la nevoile noastre pământești; pentru că a știut că ucenicii au nevoie să mănânce, de aceea le-a pregătit pește și pâine. Vedem că El este un Dumnezeu care, după ce ne iartă și ne înfiază, ne dă de lucru în folosul Împărăției Sale, așa cum a făcut cu Petru, căruia, după ce l-a restaurat între ucenici, i-a spus să pască mielușei, oițele și oile Sale. Ca să lucrezi în așa fel încât să aduci câștig Împărăției și nu pagubă trebuie să cunoști Cuvântul Scripturii. De asemenea, știind că disciplina face parte din educație, să nu uităm că fără ea, fără o viață sfântă cunoștința este devalorizată. De aceea, ferindu-ne de tot ce ni se pare rău (1 Tesaloniceni 5:22), să nu trecem de adevărul Scripturii care are puterea de vindecare a lumii

și de a distruge nădejdiile false din omenire. Dacă ținta educației este: caracter-cunoștință-inteligență, ținta Scripturii este să ni-L facă de cunoscut pe Dumnezeu și voia Lui, ca să fim mântuiți.

Evangelia este Vestea Bună pentru toți cei vii de pe pământ; este Vestea că Isus Hristos te iubește acum, așa cum ești. Petru a strigat la Domnul Isus după ajutor nu când s-a scufundat a treia oară, ci la prima scufundare (Matei 14:30); de aceea, pentru că o secundă după ce ai murit este prea târziu ca să poți fi iertat, este bine să știi că oricât ai ajuns de jos în păcat, cât timp Dumnezeu te cheamă la mântuire, Mâna Lui poate să pătrundă sub tine ca să-ți salveze sufletul. David, care nu a făcut doar păcate de talie mică, ci a călcat în mod grosolan cele zece porunci, a fost iertat când s-a căit și Dumnezeu care nu se schimbă, mai iartă și astăzi păcătoșii. Dacă ai nevoie să fii salvat de El, strigă la Domnul și El îți va da iertare și mântuire.

Amin

4

PLANUL LUI DUMNEZEU

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie.“

Tit 2:11-12

Ca să putem înțelege mai ușor voia lui Dumnezeu, Scriptura folosește uneori un limbaj figurat utilizând elemente de interpretare așa cum este pilda și face asemănări spirituale folosind lucruri din viața de zi cu zi, care pot avea un simbol și o interpretare spirituală. Una dintre aceste asemănări este aceea că Biserica zidită de Dumnezeu este asemănată cu o casă sau cu o zidire omenească. „Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească...“ (1 Petru 2:5) sau „...Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm“ (Evrei 3:6).

Înainte de a ridica o clădire care să fie folosită de oameni trebuie să prezinți autorităților locale un desen tehnic care să arate cu lux de amănunt ce și unde vrei să construiești. Arhitectul, care face desenul clădirii, vizualizează întreaga clădire în mintea lui și așterne pe hârtie cu precizie cum va arăta acea clădire înainte ca să se pună temelia. Acum două sute de ani a trăit un englez cu

numele de John Herschel care pe lângă faptul că a arătat interes în astronomie, dând nume la diferite corpuri cerești, că a tradus în engleză Iliada și Odiseea lui Homer, a inventat un lichid photo senzitiv care la expunerea unei lumini ultraviolete să facă linii albastre pe o altă hârtie, copiind astfel desenul. Numim astăzi în lumea tehnică acest desen „blue print“ (tipar albastru) și am putea spune că toată lumea modernă de astăzi a fost construită după astfel de planuri; această metodă de copiere fiind de fapt prima mașină de copiat. „Orice casă este zidită de cineva, dar Cel care a zidit toate lucrurile este Dumnezeu“ (Evrei 3:4).

Dumnezeu, ca Marele Meșter la lucru (Coloseni 1:15-16, Proverbe 8:30), Arhitectul a tot ce văd ochii noștri, a făcut și El un plan după care a ridicat toată zidirea lumii văzute și nevăzute de noi. După cum desenele arhitecților includ detalii despre clădire ca și dimensiune, surse de energie pentru încălzire, răcire până în cele mai mici detalii, și planul lui Dumnezeu include felul în care El a rânduit ca să-și zidească Biserica. „Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ (Matei 16:18). Zidirea planificată de Dumnezeu se desfășoară încă sub ochii noștri „după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru“ (Efeseni 3:11), iar acest plan ni l-a făcut de cunoscut și nouă. „Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine însuși“ (Efeseni 1:9). Acest plan al lui Dumnezeu este așa de detaliat încât include și viața ta până la cele mai mici detalii. A planificat când să te naști, ce culoare de ochi să ai și a rânduit să ai o zi când să auzi Evanghelia și să te poți împăca cu El prin meritul jertfei Domnului Isus.

Dacă vrei să afli, El îți poate face de cunoscut că a rânduit felul în care, după planul Lui, a planificat să decurgă viața ta pe pământ și astfel să-I slujești nu la întâmplare, ci după planul Său (Faptele Apostolilor 13:36). Dacă spui că slujești lui Dumnezeu, Îi slujești după planul Lui sau după planul tău sau al oamenilor? El a rânduit în dreptul fiecăruia din noi în ce capacitate să slujim în

Biserica Sa și ce fel de roadă să aducem după harul felurit care-L revarsă peste noi. „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod, și rodul vostru să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea“ (Ioan 15:16, Romani 8:28). Textul citat la început prezintă harul lui Dumnezeu, a felului în care se desfășoară planul Său în vremea aceasta, pe care teologii o numesc dispensația harului. În primul rând spun că harul care aduce mântuire a fost arătat.

Planul întreg al lui Dumnezeu pentru viața noastră urmează planul harului lui Dumnezeu care ne-a oferit mântuire și apoi ne învață să o rupem cu păgânătatea, cu felul lumesc de a trăi. După aceea ne învață cum să trăim după „blue printul“, după planul de zidire al Său în veacul acesta, cu cumpătare, dreptate și evlavie. Planul lui Dumnezeu oferă mult, dar cere și conformare la cerințele Arhitectului. Dumnezeu oferă „darul mântuirii“ numai celor care se conformează acestui plan, acestui fel de a trăi după specificații care sunt la îndemâna noastră în cartea Noului Testament. Pentru că urmarea Planului Său cere o asprime a noastră față de noi înșine, acesta este punctul unde mulți aleg să devieze de la planul Ceresc, prin a căuta înlesniri, a cere hatâruri și prin a forța parapeții limitelor îngăduinței Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel de oameni vor beneficiile finale ale planului oferite de Har, dar vor și să se potrivească chipului veacului acestuia. În această situație de nedorit, luptând din răspuțeri, însă fără succes, găsim pe cei care vor să slujească la doi Stăpâni (Matei 6:24). După ce ne învață cum să trăim, planul lui Dumnezeu, adică Harul, ne îndreaptă privirea spre revenirea Domnul Isus care va aduce celor ce urmează planul Său, o răsplată și o izbăvire finală și veșnică. „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“ (Apocalipsa 22:12, 1 Tesaloniceni 4:16).

Întâlnirea cu Domnul Isus, Mirele nostru este ceea ce noi numim fericita noastră nădejde (Tit 2:13). Harul explică ce se întâmplă în adevărata Biserică a lui Dumnezeu, deoarece Harul

lui Dumnezeu este ceea ce face ca o biserică să fie Biserică. Fără Har nu ar exista Biserică, pentru că fără Har niciun suflet nu ar putea fi împăcat și restaurat ca să poată ajunge să rămână veșnic acolo unde este Dumnezeu. Planul lui Dumnezeu se desfășoară după programul numit Har și ca să-l înțelegem trebuie să ne gândim în termeni de Milă și Dreptate. Drept ar fi să primim ce merităm și deoarece toți avem păcat la activ merităm plata păcatului care este moartea (Romani 6:23). Pedepsa noastră și noi trebuia să ne întâlnim, dar după planul lui Dumnezeu, noi și pedeapsa noastră nu ne mai întâlnim niciodată, pentru că am întâlnit Mila lui Dumnezeu.

Mila înseamnă să primești ce nu meriți și Ea a făcut posibil ca noi să primim Darul nemeritat, al lui Dumnezeu, care este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru. Ca și cum am avea în fața noastră un desen uriaș al planului lui Dumnezeu trebuie să privim mereu și mereu la faptul că noi nu meritam darul mântuirii. Trebuie să privim la felul în care am fost îndreptățiți să avem parte de cer. Oricâte fapte bune am face (Proverbe 21:27), nu ne califică ca să merităm Cerul, pentru că faptele bune ale oamenilor sunt comparate cu niște haine mânjite (Isaia 64:6), care în oricât de mare număr ar fi nu-L impresionează pe Împărat. Doi călători, soț și soție, au poposit la un hotel și când au tras draperia de la geamul din spate au văzut în spatele hotelului o câmpie și un deal frumos și verde. Pe fondul acestui verde viu parcă erau presărate niște pete albe, care de fapt erau oi albe. Această priveliște era încântătoare. Dimineața, când s-au sculat, au văzut că acel verde a fost înlocuit cu un alb imaculant, deoarece ninsese peste noapte. Era un alb care era presărat ici și colo cu pete mai cenușii. Erau de fapt oile care cu câteva ore înainte păreau deosebit de albe. Faptele noastre bune sau albul nostru, nu este ca albul lui Dumnezeu. Numai Duhul Sfânt în cei care sunt născuți din nou poate face fapte care să placă lui Dumnezeu și pentru că le face Duhul Sfânt tot meritul este a lui Dumnezeu (Efeseni 2:8-9, Romani 4:4).

De câte ori stăm la Masa Domnului, la Cină, privim la meritul în care am fost salvați și prin care ni s-a imputat nouă o neprihănire care ne face acceptabili înaintea sfințeniei lui Dumnezeu. Un suflet mântuit admiră Harul, bunătatea lui Dumnezeu, planul după care s-a desfășurat răscumpărarea sufletului său din păcat. Dumnezeu a acceptat un Înlocuitor și apoi a dat pe Fiul Său să moară ca răscumpărare pentru sufletele noastre (Ioan 3:16). Fiul a acceptat și S-a supus planului Tatălui. „Atunci am zis: „Iată-mă că vin! – în sulul cărții este scris despre mine - “ (Psalmul 40:7, Evrei 10:7). Jertfa înlocuitoare a Fiului lui Dumnezeu este meritul care a fondat planul lui Dumnezeu ca dreptatea Lui să rămână în picioare. Dumnezeu Duhul Sfânt este Cel care convinge omul de păcat, îl naște din nou în lacrimile pocăinței și apoi îl cârmuiește spre Casa Tatălui Ceresc. Dumnezeu care este dragoste, ne-a iubit când nu eram de iubit și, ca mare Arhitect al planului de mântuire, prin har a oferit și încă mai oferă și astăzi oricui vine la El ca păcătos Darul vieții veșnice (Ioan 6:37).

Harul spune că cel mântuit a fost cumpărat cu un preț (1 Corinteni 6:20, 7:23), de aceea Biserica este proprietatea Lui. Urmează mărețul eveniment când El va veni să ia la Cer ce este a Lui (2 Petru 3:9-14). Este sufletul tău mântuit? Dacă da, prețuiește și „păstrează ce ai ca nimeni să nu-ți ia cununa“ (Apocalipsa 3:11) și prin a nu scuza niciun păcat în viața ta, asigură-te că rămâi în planul Lui care duce la locul unde se primește cununa. Dacă nu ești născut din nou, nu ești mântuit (Ioan 3:6). Astăzi poți face și tu parte dintre cei ce sunt iertați, dacă printr-o rugăciune sinceră, îți predai viața Domnului Isus și Îl chemi ca Domn și Stăpân în viața ta.

Amin

5

ÎNDELUNGA RĂBDARE

„Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.“

Coloseni 3:12-13

Un om care frecventează casa de rugăciune sau biserica, cum mai este numită astăzi, dovedește prin aceasta că este interesat de mântuirea sufletului său. Ingredientul fără de care nu se poate atinge acest obiectiv de importanță veșnică este pocăința și conformarea la cerințele cuvintelor Scripturii. Cuvântul Scripturii este de inspirație divină (2 Timotei 3:16) scris în limbaj omenesc; este adevărul care ni-L face de cunoscut Dumnezeu ca noi să fim feriți de nădejdi false, care ne-ar putea opri să ajungem la ținta dorită, care este casa Tatălui Ceresc (Ioan 14:2). Pe scurt, acest mesaj se va adresa necesității de a avea în viața noastră de fapte născute din nou (2 Corinteni 5:17) roada Duhului Sfânt, îndelunga răbdare (Galateni 5:22).

Ca material didactic aș vrea să privim un joc de perspicacitate numit puzzle, care constă în îmbinarea unor piese, care atunci

când sunt puse împreună, în mod corect, alcătuiesc un tablou. Pentru copiii mici acest joc poate avea vreo zece piese, dar pentru adulți poate avea sute și chiar mii de bucăți. Așa cum acest fel de tablou fărâmițat este format din bucățele mici de carton, tăiate în mod unic, astfel încât nici una nu este identică cu alta, viața noastră poate fi asemănată cu un astfel de puzzle alcătuit din mii și mii de zile.

De asemenea, după cum fiecare bucată care formează tabloul, este diferită, tot așa fiecare creștin este unic în felul lui de a gândi și de a face anumite lucruri, fapt ce face viața interesantă. Avem adevăruri care nu sunt negociabile, precum: „Hristos crucificat“, „Hristos înviat“, „Hristos care vine din nou“ dar, pentru că am crescut în case diferite și poate chiar în biserici diferite, uneori avem păreri deosebite despre multe lucruri, chiar și în biserică și totuși, ca mădulari ale aceluiași Trup, trebuie să alcătuim un întreg în care fiecare mădular caută binele celorlalte mădulari (Romani 12:5, Efeseni 4:25). Privind la jocul de „puzzle“, adică la punerea unui tablou fărâmițat înapoi împreună, putem învăța câteva lucruri despre viață, despre felul în care noi, ca persoane diferite și unice în felul nostru, putem coopera și trăi în armonie unii cu alții, în casele noastre, în casele de rugăciune și chiar în societate, în viața noastră cotidiană. Când vrei să pui tabloul din piese împreună trebuie să studiezi imaginea care îți este dată de cei care vând acest joc ca astfel să știi la ce rezultat trebuie să ajungi.

Studiind Cuvântul Scripturii putem înțelege planul lui Dumnezeu cu privire la noi și înțelegem că produsul final al unei vieți trăite cu Dumnezeu este să ajungem în Ceruri ca suflete mântuite prin meritul jertfei Domnului Isus, unde vom fi veșnic în prezența Domnului (Apocalipsa 22:2-5). Când începi să pui tabloul din bucăți împreună, cel mai ușor este să recunoști marginile. În viață, Legea lui Dumnezeu pune anumite granițe care ne separă de ceea ce prezintă un pericol pentru sufletul nostru. Limitele Legii lui Dumnezeu dau celui care prin credința în Domnul Isus a devenit un copil al lui Dumnezeu, un sentiment de

siguranță, de ordine și de rânduială ce ne ajută să știm în orice moment unde ne aflăm în relația noastră cu Cel care nu se schimbă (Maleahi 3:6). Când lucrezi la punerea tabloului împreună, uneori ochii obolesc și trebuie să iei o pauză ori poți să ajungi, așa cum i-am văzut pe unii că încearcă să forțeze piesele din tablou să le pună acolo unde ele nu se potrivesc, să îți pierzi răbdarea. De multe ori viața ne prezintă situații în care se pare că nu ne potrivim în idei și dorințe cu semenii noștri, și dacă nu veghem putem ajunge să bruscăm prin cuvinte pe cei din jur. Apostolul Pavel le-a scris fraților din Galatia cu privire la o astfel de situație care a ajuns tensionată dincolo de limitele îngăduinței creștine. „Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.“ Dar, dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții.“ (Galateni 5:14-15). Ca să faci ceva valoros, acest lucru cere timp, pe când ceva bun poate fi stricat foarte repede prin nebăgare de seamă sau prin lipsă de răbdare.

Perseverența în credincioșie față de Dumnezeu face față momentelor dificile de conflict ale vieții de credincios. Răbdarea te face să înțelegi că este nevoie uneori să-ți ții gura în frâu și cerând înțelepciune de sus, să privești la poza întreagă a situației din punct de vedere duhovnicesc, din punct de vedere al rezultatelor care urmează după conflict. Când pui tabloul de piese împreună, uneori te bucuri de o stare de ageritate și pui bucată după bucată acolo unde-i este locul, dar în unele zile s-ar putea să nu găsești niciuna care să se potrivească acolo unde vrei să o pui în tablou. Suntem oameni care vrem rezolvări rapide și uneori, situațiile în care suntem implicați cer timp, îndelungă răbdare ca să primim și să acceptăm soluția lui Dumnezeu. După ce Pavel a amintit situația critică dintre frații din Galatia, a scris în continuare felul în care ei pot birui și evita astfel de situații de nedorit. În continuarea capitolului cinci, Apostolul Pavel le-a descris roada Duhului Sfânt (Galateni 5:22-23), care este soluția lui Dumnezeu, metoda Lui de rezolvare a problemelor noastre de

nepotrivire unii cu alții. Apostolul Pavel le spune: „Zic, dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești“ (Galateni 5:16), ca apoi să enumere faptele firii pământești și roada Duhului Sfânt.

Alunecarea din credință începe de obicei prin a nu face ce trebuie, ca pe urmă să ajungi să faci ce nu trebuie. Când alegi să nu iubești și să nu dovedești îndelungă răbdare poți ajunge într-un târziu să nu te mai recunoști pe tine însuși prin ceea ce ai spus sau ai făcut, așa cum a fost în cazul celor din Galatia care au ajuns să se muște prin cuvinte unii pe alții. Când forțezi piesele și strici un tablou nu este mare pagubă, dar când forțezi situațiile în care ai de-a face cu cei din jur, apelând la faptele firii pământești, poți să rănești sufletul tău și pe al celor de lângă tine, poți să ajungi să faci pagubă în via Domnului. Un creștin matur este plin de bunătate și îndelungă răbdare. Ești tu un suflet matur? Dacă conduci mașina, ce cuvinte îți ies pe gură sau ce gânduri apar pe scena minții tale când cineva îți taie brusc calea, poate chiar cu voia, și ești obligat să frânezi sau să virezi într-o parte?

Tatăl nostru cel Ceresc vrea să-Și vadă copiii că se înțeleg și sunt plini de răbdare unii cu alții. Ca și frații din Galatia, avem de ales dacă vrem să fim cârmuiți de Duhul sau dacă vrem să acționăm în firea pământească. Ispita este de multe ori propunerea lui Satana să treci de voia lui Dumnezeu. Ea este oportunitatea de a acționa spre împlinire sau satisfacție personală, decât să alegi voia și felul Domnului Isus de a fi. Este „ferice de cel ce rabdă ispita“ (Iacov 1:12). Paguba extraordinară a celor care nu caută cârmuirea Duhului este că ajung să vorbească și să acționeze în firea pământească, pierzându-și astfel dreptul de a moșteni Împărăția lui Dumnezeu. „...Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu“ (Galateni 5:21). Astfel de oameni pot fi membri în biserică, pot face și bine, pot chiar predica, dar nu pot moșteni Împărăția. Oamenii care sunt cârmuiți de Duhul se iubesc, nu trăiesc într-o atmosferă de apăsare, ci de pace și bucurie. De aceea

fii răbdător cu semenii tăi și nu te grăbi să tai cu cuvinte care produc răni! Pentru aceasta trebuie deprindere. A arăta o îndelungă răbdare pentru semeni necesită un efort bine meritat, pentru că îndelunga răbdare în viața noastră ne face să ne asemănăm cu Tatăl nostru Ceresc (Coloseni 3:12-13).

Este important să înțelegem că îndelunga răbdare nu crește de la sine în grădina noastră, ci este o roadă manifestată de Duhul Sfânt. Suntem oameni imperfecti și avem de-a face cu oameni imperfecti. De aceea avem mereu și mereu oportunitatea de a practica aceste roade. Cu cât umbli mai mult și mai aproape cu Isus în viața aceasta, a arăta răbdare în dragoste față de semeni devine mai natural și mai ușor. Domnul Isus este răbdător cu tine și cu mine, de aceea când ești provocat, chiar pe nedrept, nu mușca momeala celui rău, ci privește la cum ai vrea să vadă Cerul acea situație. Dacă facem parte dintre cei ce sunt ușor iritați, enervați, trebuie să ne întrebăm dacă nu cumva lipsește din viața noastră roada Duhului Sfânt. Dumnezeu pune laolaltă oameni pe care îi ia din lume cu diferite slăbiciuni, care s-au luptat cu diferite păcate și vicii, să le facă de cunoscut planul mântuirii, să îi mântuiască ca apoi să aibă bucuria de a-i vedea conviețuind în dragoste și lucrând în folosul Împărăției Sale. Vrei să fii și tu un suflet care face bucurie Tatălui Ceresc? Dacă vrei îndeajuns, poți, ca apoi să moștenești Împărăția pregătită celor care au ales să se supună voii Lui.

Amin

6

SĂ SPUI TOT!

„Domnul a zis lui Moise: «Eu sunt Domnul. Spune lui Faraon, împăratul Egiptului, tot ce-ți spun».”

Exodul 6:29

Aceste mesaje biblice sunt scrise cu scopul de a vesti și glorifica pe Dumnezeu care este Dătătorul a tot ceea ce este bun, și a face cunoscută voia Lui, cea bună pentru noi, oamenii. Aceste mesaje au menirea să crească omul nostru dinăuntru, să ne îndemne să cerem și să spunem Domnului că vrem tot mai mult din El și tot mai puțin din noi, ca El să fie văzut în viața noastră. Mesajul acesta aruncă o privire la cuvântul dat de Dumnezeu, la chemarea și trimiterea lui Moise la Faraon cu scopul de a elibera poporul Israel, a cărui strigăte de disperare au ajuns la Dumnezeu (Exodul 3:7). Dincolo de binecunoscuta întâmplare istorică a eliberării din robie a copiilor lui Iacov, în lecturarea povestirii este ascunsă o traducere practică în viața noastră și anume: dacă vrei să fii liber trebuie să ascuți de tot ce spune Dumnezeu, Eliberatorul sufletelor noastre de sub dominația puterii întunericului (Coloseni 1:13).

Moise, numit și robul lui Dumnezeu, a fost omul care a trăit trei feluri de vieți. A trăit o viață privilegiată la curtea lui Faraon unde a învățat știința Egiptului, apoi a trăit o viață precară de păs-

tor a turmei socrului său Ietro și a trăit o viață de eliberator al poporului lui Dumnezeu, când a cunoscut puterea Sa în drum spre țara promisă. Cu puterea de a face minuni Moise și Aaron s-au dus înaintea lui Faraon și au spus: „...Lasă pe poporul Meu să plece ca să prăznuiască în pustiu un praznic în cinstea Mea“ (Exodul 5:1). Faraon, care nu știa cu Cine are de-a face, nu a văzut nicio autoritate în spatele cuvintelor Dumnezeului poporul sclav și nu a aprobat plecarea israeliților, care erau folosiți ca robi să zidească Egiptul. Visul oricărui sclav a fost și este libertatea.

Mai sunt cunoscute astăzi patru țări în care se practică sclavagismul (Sudan, Mauritania, Niger, Chad). Pe măsură ce viața israeliților se îngreuna, strigau mai mult după ajutor la Dumnezeu și El i-a auzit. Moise a trebuit să spună „tot“ ce i-a spus Dumnezeu, iar noi, care vestim calea Domnului, trebuie să spunem tot ce El ne-a dat să spunem celor care încă nu Îl cunosc pe El. „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit...“ (Matei 28:20). După instrucțiunile primite, Moise în repetate rânduri i-a spus lui Faraon: „Lasă pe poporul meu să plece“ (Exodul 7:16, 8:1, 8:20, 9:1, 9:13, 10:3). La suprafață se pare că insistențele repetate ale lui Moise au avut menirea ca să-l convingă pe Faraon să-i lase să plece, dar de fapt, Dumnezeu a vrut ca să-i pedepsească pe egiptenii care i-au apăsât pe israeliți și a vrut să îi învețe pe israeliți despre puterea Sa.

Dumnezeu a îngăduit ca urgiile să lovească țara Egiptului cu excepția locului unde locuiau israeliții. Urgiile au dovedit cine are adevărata putere și cine este în control. Faraonii erau îmbrăcați într-un mod impresionant, cu o mitră care deasupra frunții avea ceva ca o viperă ce spunea ceva despre autoritatea și puterea Faraonului de a lovi pe vrăjmaș în orice moment. Acest simbol al puterii întunericului a trebuit să fie zdrobit (Apocalipsa 12:9). Ultima urgie cu care a fost lovit Egiptul a creat pentru israeliți sărbătoarea Paștelui, care prin jertfirea mielului pascal prevestea eliberarea sufletelor din robia lui Satana. „...Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!“ (Ioan 1:29).

Istoria spune că de-a lungul vremii (3150 î.Hr. - 31 î.Hr.) s-au perindat pe la putere 170 de faraoni, de la Narmer până la Cleopatra (biruită de romani), faraoni care aveau putere de monarh absolut în societatea egipteană. Ei credeau în viața de după moarte și și-au construit piramide impresionante pentru tehnologia vremii de atunci (2.500 î.Hr.), folosind blocuri de piatră ce cântăreau între două și treizeci de tone. Piramida (Ghiza-dinastia Khufu) de piatră care cântărește peste 500 milioane de tone este un poligon care la bază are un pătrat înalt de 140 de metri cu labirinturi interioare ce duceau la cavoul Faraonului mort. Curbura feței piramidei în grade este exact ca și curbura globului pământesc, dar ce folos de toată această știință pentru că erau vrăjmași cu Dumnezeu prin idolatria lor.

Când Faraon, din cauza urgiilor, s-a văzut forțat să cedeze și să lase pe Israel să plece, a propus compromisuri întocmai cum Satana propune astăzi compromisuri ca să ne facă viața mai ușoară. Forțat de împrejurări, Faraon a spus: „...Duceți-vă de aduceți jertfe Dumnezeului vostru aici în țară“ (Exodul 8:25). După aceea, silit de urgia muștelor a spus: „...Vă voi lăsa să plecați... numai să nu vă depărtați prea mult, dacă plecați. Rugați-vă pentru mine“ (Exodul 8:28). În al treilea compromis propus a spus: „...Duceți-vă și slujiți Domnului! Să nu rămână în țară decât oile și boii voștri...“ (Exod 10:24). Moise nu a acceptat niciun compromis. Satana propune și astăzi să nu faci schimbări prea mari când te pocăiești sau să nu fi prea dedicat, ci îți sugerează să lași să mai dea și să lucreze și altul, deși dacă ne-am predat Domnului înseamnă că nu ne mai aparținem nouă. Domnul Isus a spus: „...Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze“ (Luca 9:23). Moise a spus „tot“ ce i-a spus Dumnezeu să spună lui Faraon și poporului. La fel și noi trebuie să vestim o Evanghelie întreagă și să nu negociem cu vrăjmașul sau cu interesele firii pământești.

Vestim bunătatea Domnului, dar și asprimea Lui. Vestim dragostea Lui, dar și mânia Sa împotriva păcatului. Trebuie să

vestim tot. Prin Moise, după ce au trecut Marea Roșie ca pe uscat și vrăjmașii care-i urmăreau au fost nimiciți, Dumnezeu a condus poporul la muntele Horeb unde le-a dat Legi (Exodul 20), care să le facă de cunoscut ce dorea El de la ei. Le-a dat legi care atunci când le păzeau, îi calificau pentru binecuvântările de sus. Dumnezeu cunoștea inima lor idolatră, pornită spre răzvrătire a poporul care s-a obișnuit cu idoli din Egipt (Deuteronom 9:7), de aceea apropierea de Muntele lui Dumnezeu a fost o experiență înfricoșătoare pentru ca ei să ia în serios poruncile lui Dumnezeu. Până și Moise tremura de frică în prezența Slavei lui Dumnezeu (Evrei 12:21). Dacă vrem să privim la partea practică a acestei narațiuni adevărate trebuie să ne punem câteva întrebări. Ai ieșit din casa robiei lui Satana? Ai ajuns la Muntele lui Dumnezeu, adică ai avut o întâlnire cu El când ai acceptat voia Lui pentru viața ta? Ai primit tot ce are El pentru tine? Dacă da, nu te face prea comod aici pe pământ, pentru că după această călătorie pe pământ urmează Țara Promisă unde este Dumnezeu.

Dacă sufletul tău a fost scăpat din robie, asigură-te că rămâi slobod prin a cunoaște și împlini tot ce se cere de la un ucenic al Domnului Isus. „...Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi“ (Ioan 8:31-32). Povestea eliberării israeliților reprezintă povestea omului care poate fi eliberat dacă, fără să aleagă între ce îi place și ce nu îi place, ascultă de tot ce cere Dumnezeu de la el. Ca vestitori ai Evangheliei trebuie să împărțim drept Cuvântul lui Dumnezeu spunând tot ce cere Dumnezeu de la noi. Nu cred că ni se potrivește numele de „reveranți“, dar trebuie să ni se potrivească numele de oameni ai lui Dumnezeu. Aristotel a învățat la academia lui Plato douăzeci de ani, dar noi studiem Cuvântul lui Dumnezeu toată viața, deoarece găsim în El mereu și mereu, noi comori.

Ca vestitori ai Evangheliei suntem oameni care ne-am dat lui Isus Hristos și vrem să-i ajutăm pe toți să fie slobozi. Mandatul Lui, pentru oricine îndrăznește să se numească creștin, dă scop

vieții noastre (Matei 28:19-20, Marcu 16:15-16). Suntem încă aici pe pământ pentru scopurile Sale și dacă pentru Domnul Isus care Și-a sfârșit lucrarea pe pământ este timpul să stea la dreapta Tatălui (1 Petru 3:22), pentru noi nu este încă timpul să stăm (2 Tesaloniceni 3:13). Așa cum pe vremea lui Neemia se explica cuvântul Legii ca oamenii să înțeleagă ce citesc (Neemia 8:8), cu lumina primită de sus trebuie să vestim tot planul lui Dumnezeu pentru noi. Prioritatea noastră ca împluterniciți ai lui Dumnezeu, ca purtători de vești bune, nu este să predicăm ca oamenii să fie veseli sau chiar distrați, ci să fie liberi și mântuiți ca apoi să fie veseli și plini de bucuria mântuirii.

Așa cum la Sinai Dumnezeu le-a cerut să nu aibă alți Dumnezeu (Exodul 20:2-3) și nouă ni se cere să nu avem alți dumnezei, pentru că am fost cumpărați cu un preț (1 Corinteni 7:23). Am fost eliberați pentru îndurarea Lui (Tit 3:5) ca să slujim lui Dumnezeu și astfel să aducem câștig Împărăției Sale (Luca 13:9, Ioan 15:2). Am fost eliberați din robia păcatului „ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădărdit în Hristos“ (Efeseni 1:12). Mulți, comparându-se cu alții, se văd buni și cred că nu au nevoie să fie eliberați de Fiul, dar nu este niciun om care să merite Cerul, ci numai Neprihănirea, care se primește prin credința în Isus cel răstignit, ne poate califica pentru a ajunge în locul unde este Dumnezeu (Romani 5:1).

Isus, Salvatorul, vrea să salveze toți oamenii ca să-I slujească lui Dumnezeu și să ajungă acolo unde este El. Dacă spui că ai fost salvat trebuie să știi de ce ai fost salvat. Ai fost salvat de iubirea de bani, de lăcomie, de ură, de invidie, de poftă murdare și altele ca acestea? Nu ajunge să fii religios, ci trebuie să fii duhovnicesc. Pentru a fi duhovnicesc e nevoie ca sufletul să fie viu (Efeseni 2:1). Nu ajunge să fii ascultător de predici ca Felix și Drusila (Faptele Apostolilor 24:24), ci trebuie să iei tot sfatul Scripturii pentru tine personal. Nu ajunge să ridici mâna sau să ieși în față la altar în casa de rugăciune, ci în viața celui în care are loc nașterea de sus, prin pocăință, trebuie să existe o schim-

bare. Fără această dovadă nu putem spune că suntem mântuiți. Degeaba schimbă cineva clădirea unde se închină, dacă nu i se schimbă viața prin pocăință. Schimbarea stă în a iubi tot ce iubește Dumnezeu, în a face ce Îi place Lui și a nu face nimic din ceea ce-L întristează pe Duhul Domnului.

Mulți oameni care par de treabă sunt robi ai viciilor, chiar dacă numai în gânduri. Omul nu poate scăpa din robia păcatului fără să aibă de-a face cu lanțurile păcatului care-i ține legați. Este nevoie de mărturisire și părăsire a păcatului, ca să ai parte de grațierea pe care o dă Dumnezeu. Dacă vrei să fii eliberat de sub robia păcatului, trebuie să știi că Domnul Isus are autoritatea să spună vechiului stăpân: „Lasă-l!“ sau „Las-o să plece!“ (Ioan 8:36). Dacă cumva ești la anii bătrâneții, nu fă ca omul de știință, Volter, care pe patul morții a refuzat să-L primească pe Domnul Isus ca Mântuitor al lui spunând: „Pe patul de moarte nu-i timp să te cerți cu aliații.“ Oferta de împăcare a Evangheliei nu este încă o opțiune de a ajunge la mântuire, ci este un ultimatum; este singura și ultima șansă de scăpare de sub vina păcatului care într-o zi va aduce o plată a acestui păcat. Dacă vrei mântuire, crede Cuvântul Scripturii, căiește-te și părăsește păcatul; fă legământ cu Domnul Isus prin botezul în apă (Marcu 16:16).

Oamenii își cheltuiesc viața depunând efort nu doar să aibă ce le este necesar, ci și ce este de preț pentru ei. Este mântuirea ceva de preț pentru tine? Asigură-te că în tine a avut loc minunea dinăuntru care este nașterea din nou. Dumnezeu nu l-a oprit nici pe Satana și nici pe Adam ca să nu păcătuiască, ci i-a lăsat să aleagă. El ne lasă și pe noi să alegem între viață și moarte. Alege viața ca să trăiești! Asigură-te că ești cu „totul“ pentru Domnul și voia Lui; însă nu poți face aceasta numai dacă îți răstignești firea veche tăindu-i drepturile și pretențiile rele. „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei“ (Galateni 5:24). Victoria este posibilă, dar nu fără luptă. Promisiunea vieții veșnice este adevărată și îți este oferită: „...Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții“ (Apocalipsa 2:10).

Amin

7

UN MONSTRU PE CARE POȚI SĂ-L BIRUIEȘTI

„Și El dormea la cârmă pe căpătâi. Ucenicii L-au deșteptat și I-au zis: «Învățătorule, nu-ți pasă că pierim?»» Marcu 4:38

Cred că fiecare credincios, cândva în viața lui, a avut sau are întrebări pe care ar vrea să I le adreseze lui Dumnezeu, întrebări despre lucrurile specifice din viața sa. De exemplu, cineva poate ar vrea să-L întrebe ceva despre momentul creației, pe când altul poate ar vrea să-L întrebe de ce a ales El ca să-l facă cum l-a făcut sau să se nască unde s-a născut. La 12 ani, Domnul Isus a uimit elita învățătorilor din Ierusalim nu numai cu răspunsuri, ci și cu întrebările pe care le ridică (Luca 2:46-47). Evangheliile sunt presărate cu întrebările retorice pe care Domnul Isus le-a rostit când a umblat cu ucenicii Săi. De exemplu: „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul lui?“, „Înțelegeți voi ce v-am făcut?“ sau „Pe cine căutați?“ ori așa cum găsim în contextul textului citat la început: „Pentru ce sunteți așa fricoși? Tot n-aveți credință?“ Foarte pe scurt vom privi în acest mesaj la monstrul numit „frică“ și vom

căuta să deosebim frica rea de frica normală și de frica bună, care e chiar necesară. „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un Duh de frică...” (2 Timotei 1:7) ca să ne temem de situații sau oameni și totuși este o frică bună pe care trebuie să o avem și anume: frica de a nu păcătui împotriva Celui care ne-a iertat și ne-a dat darul mântuirii. „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă” (Matei 10:28).

Chiar de la început (Deuteronom 10:12), Dumnezeu a cerut poporului Său să se teamă de El. Temându-ne de Dumnezeu, frica de Domnul ne scapă de frica cea rea care asemeni unui monstru terorizează viețile multor oameni. Industria cinematografică face bani grei exploataând și vânzând monstrul numit frică, prin filme de groază care pentru cei ce le urmăresc sunt o ușă deschisă spre lumea și puterea întunericului. În Scriptură Dumnezeu spune de peste cincizeci de ori: „Nu te teme!” și, așa cum reiese și din textul citat la început, starea de frică este nepotrivită pentru credincios. Ea nu aduce cinste lui Dumnezeu pentru că trădează neîncredere în ceea ce a promis El: „...Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului...” (Matei 28:20). În dragostea lui Dumnezeu nu este o astfel de frică rea (1 Ioan 4:18) și este bine să știm să deosebim frica de Domnul de celelalte feluri de frică. „...Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău este pricepere” (Iov 28:28).

Cuvântul rostit de prorocul Iona împotriva cetății Ninive a băgat frica în ei și s-au pocăit scăpând astfel de nimicire timp de peste o sută de ani. Ei au crezut și este bine să credem și noi că: „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10:31). Același Dumnezeu de care ne temem să nu-i trădăm loialitatea este Dumnezeul care ne păzește de frica morții și a planurilor vrăjmașului. „Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică?” (Psalmul 27:1). În Psalmul 23 psalmistul spune că nu se teme nici dacă trebuie să umble prin valea umbrei

morții cât timp Domnul este cu el (Psalmul 23:4). Eu am trecut prin acel loc când doctorii mi-au spus că mai am 24 de ore de trăit și pot să adevăresc că pacea lui Hristos în inimă face față chiar și unor astfel de momente.

Un suflet mântuit, care se păzește de păcat și trăiește pentru Dumnezeu, nu are de ce să-i fie frică de nimic ce vine din afară. La muzeul Britanic din Londra este o hartă veche a marinarilor datată în anul 1525, care, cu întreruperi, arată țărmul de est al Americii de Nord. Harta a fost făcută în acea vreme din spusele a mai mulți marinari și arată locuri bune unde să arunci ancora și locuri stâncoase ce trebuiau evitate. În dreptul părții unde lipseau informații despre coasta țărmului, marinarii au scris în diferite locuri: „Aici scorpii“ sau „Aici uriași“ sau „Aici monștri“. Harta aceasta arată că oamenilor le era frică de necunoscut, de ceea ce nu puteau controla și au numit locurile necunoscute cu nume care să inspire frică.

Este normal ca toți oamenii să experimenteze frica. Ce ai simțit când la școala ai fost anunțat că în acea zi toți elevii vor fi vaccinați? Unora le este frică de înălțime, altora de întuneric, de a călători cu avionul, frică de a se murdăria și lista de fobii, cum le numesc astăzi oamenii, poate continua cu sute și sute de astfel de feluri de frică. Aceste feluri de frică pot și trebuiesc biruite. Se poate uneori ca frica excesivă, anormală, să fie motivată de prezența unor duhuri. Diferită de frica care ca un monstru răpește fericirea și pacea oamenilor sau care poate chiar paraliza acțiunile cuiva, avem și frica normală care ne ferește de pericol. Un om ce s-a întors din războiul din Orientul Mijlociu a fost întrebat: „Și... ți-a fost frică?“ Răspunsul a fost: „Bineînțeles că mi-a fost frică; numai unui nebun nu i-ar fi frică.“ Este o frică bună să nu te avânți la întâmplare să traversezi o stradă în plin trafic.

Ca părinți, ne-am învățat copiii să le fie frică de pericol: „Când traversezi strada, uită-te în ambele direcții!“, „Nu te atinge de sobă!“, „Nu umbla cu cuțitul, foarfeca, acul...“ , sunt parte din felul în care învățăm copiii să se ferească de pericol, dar mai pre-

sus de toate trebuie să-i învățăm nu doar acest fel de frică sănătoasă, ci și frica de Domnul (Proverbe 1:7, 10:27). Trebuie să-i învățăm și să le spunem: „Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu...” (1 Petru 2:17). A te teme de Dumnezeu rezultă în a nu face ceea ce El a spus să nu facem. Tu te temi de Dumnezeu? Unii încearcă să spună că trebuie doar să-L respecti pe Dumnezeu, dar porunca este clară „să te temi“ de El prin a nu face rău și chiar prin a urî răul (Psalmul 97:10). Urând răul arăți că te temi de Dumnezeu și că-L iubești îndeajuns să nu vrei ca să-L întristezi. Ce avem voie să urâm ne spune Cuvântul lui Dumnezeu în Zaharia 8:17, Ieremia 44:4, Isaia 61:8, Isaia 1:14. Este bine și înțelept să fii precaut, să nu te expui la pericol înadins, ci păstrând pe Domnul într-un cuget curat, să te lași cârmuit de Duhul Sfânt care te ajută să iei decizii bune.

Monstrul fricii rele poate fi și este biruit de simțul prezenței lui Dumnezeu care îți garantează pacea. „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte“ (Ioan 14:27). Ca și copil al lui Dumnezeu, născut din nou, nu lua în barca vieții tale niciun păcat și nu ai de ce să-ți fie frică. Când ne umplem de Cuvântul lui Dumnezeu, în loc de frică El ne dă curaj și îndrăzneală în situațiile dificile. „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpioni și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luca 10:19).

Textul citat la început face parte din istorisirea unei întâmplări din viața ucenicilor. Domnul Isus vestise Împărăția cerurilor noroadelor și după ce au pornit cu barca, fiind istovit fizic, a adormit la cârma corabiei. S-a pornit o furtună care a înfricat acei pescari obișnuiți cu marea, în așa fel că au ajuns să creadă că au să piară. Sunt sigur că ucenicii au auzit de soarta altor pescari care nu s-au mai întors de la pescuit pe mare și se gândeau că și ei vor avea aceeași soartă. Se vedeau ca fiind prinși într-o capcană. Poate se gândeau că este vina Învățătorului pentru că El le-a spus să plece cu corabia în acea vreme (Matei 8:18). Nu puteau să spună:

„Gata! Nu mai vreau!“ și să se dea jos din barcă să meargă acasă. Din cuvintele ucenicilor se poate interpreta că ucenicii nu doar au intrat în panică, ci chiar s-au enervat puțin pe Domnul Isus. „Nu-ți pasă!?” Din context reiese destul de clar că ei nu au crezut că Domnul Isus mai poate face ceva în acea situație ca furtuna să se potolească. Din cuvintele lor disperate vedem că au găsit vină în Domnul Isus care se părea că doarme nepăsător când de fapt probabil că El orchestrase toată situația după care S-a culcat liniștit. După ce au văzut atâtea minuni făcute de Domnul Isus în norod, El a vrut ca să le dea ocazia să-și califice și să-și folosească credința.

„El S-a sculat, a certat vântul, și a zis mării: „Taci! Fără gură!“ Vântul a stat și s-a făcut o liniște mare“ (Marcu 4:39). Uimiți, ucenicii au spus: „...Cine este Acesta de Îl ascultă chiar și vântul și marea?“ (Marcu 4:41). Aceste cuvinte spun că ei nu s-au așteptat la o astfel de intervenție din partea Domnului după cum nici marinarii care l-au aruncat pe Iona în marea înfuriată, probabil că nu s-au așteptat ca să se potolească furtuna. Trebuie să recunoaștem că și noi, care am trecut prin furtunile de corectare sau de creștere a credinței noastre și a dependenței de Dumnezeu, am pus astfel de întrebări. „Nu-ți pasă!?” Un lucru important pe care îl putem învăța de aici este că ucenicii nu au crezut că situația furtunii se mai poate remedia pentru că încă nu învățaseră să caute răspuns la probleme în Isus Hristos.

Noi nu știm câtă credință avem până nu trecem prin furtună; poate chiar printr-o situație de viață și de moarte. Furtuna a avut menirea să testeze ucenicii și la fel este și în cazul nostru astăzi. A avut scopul ca să-i educe și să-i facă să se încreadă în Domnul Isus, fără limite. E ușor să spui că crezi, dar numai furtuna vieții dovedește ce valoare are credința noastră. Poți alege să te înfrici sau poți alege să te încrezi în El, oricât te-ar costa pământeste, știind că dincolo de această viață te așteaptă cerul. Am fost în furtuni, pe care le numim încercări pe bun motiv, dar cum ne-am comportat și ce am învățat? Am dat dovadă de frustrare, mânie,

cârtire, răzvrătire sau ne-am încredințat soarta în mâna Domnului știind că El nu îngăduie mai mult decât putem duce? (1 Corinteni 10:13). Sunt oameni astăzi pe pământ care au dreptul și chiar ar trebui ca să le fie frică; aceștia sunt cei care nu s-au împăcat cu Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus. Ei ar trebui să se teamă, pentru că dincolo de această viață îi așteaptă un Dumnezeu mânios pe păcatul lor. Ca să scapi de această frică și să scapi de păcat trebuie să te pocăiești părăsind orice lucru pe care Dumnezeu îl urăște.

Ucenicii nu erau singuri în furtună, și dacă suntem ai Lui trebuie să știm că El este și cu noi în astfel de clipe de furtună, urmărind cu mult interes dacă alegem să ne încredem în El sau alegem să ne înfricăm în disperare. Când vine furtuna spune: „Pentru aceasta Îl am pe Isus!“ Când mergi pe unde nu ai mai fost spune: „Pentru aceasta am în mine Duhul Domnului care nu mă lipsește de pace și bucurie“ (Habacuc 3:17-18). „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea“ (Psalmul 62:5). „Încrede-te în Domnul și fă binele; locuiește în țară și umblă în credincioșie“ (Psalmul 37:3).

Amin

8

PROPOVĂDUIREA CRUCII

„Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.“ 1 Corinteni 1:18

A propovădui mesajul crucii înseamnă a răspândi vestea despre meritul de iertare creat de Dumnezeu, la fel cum pe vremuri un semănător umbla pe câmpul deștelenit și arunca sămânța de grâu cu mâna ca să poată într-o zi să se bucure de pâine. Continuând cu această asemănare am putea privi la cărțile care alcătuiesc canonul Sfințelor Scripturi ca și la o pâine mare, o frazelă, care se aseamnă la colțuri foarte mult. La începutul acestei „Pâini“ ni se vorbește despre femeia a cărei sămânță avea să câștige biruință împotriva șarpelui (Genesa 3), iar la sfârșitul acestei „Pâini“ ni se vorbește tot despre o femeie (Apocalipsa 12), al cărei copil va fi răpit la Dumnezeu. La începutul Cărții Sfinte vedem șapte zile deosebite la creație, iar la capătul Ei vedem șapte Biserici.

În prima Carte găsim că sângele lui Abel striga spre Dumnezeu (Genesa 4) și în ultima vedem cum sângele martirilor strigă către Dumnezeu (Apocalipsa 6). O altă asemănare, este că în Genesa 3 unde vedem cum omul pierde accesul la pomul vieții, dar în

cartea Apocalipsei capitolul 22 are din nou acces la el. Dacă privim la Scriptură în acest fel, putem spune că viața noastră actuală este undeva între aceste două capete de „Pâine“. În mijlocul acestei „Pâini“ este planul divin, prin care orice om ce admite că este păcătos poate primi iertarea de păcate și darul mântuirii. Prin propunerea făcută de șarpe omului că poate fi ca Dumnezeu, insinuând că Dumnezeu de fapt nu-I așa de bun cu el, îmboldit de Satana omul a renunțat să se încreadă în bunătatea lui Dumnezeu, dovedind astfel că nu are încredere că Dumnezeu vrea ce-i mai bun pentru el prin restricția impusă. Omul a păcătuț și a murit spiritual, zădărniciind astfel planul bun al lui Dumnezeu pentru el (Luca 7:30).

Dumnezeu, care a iubit omul, nu a renunțat la el definitiv; nu a șters tot programul așa cum ștergi o tablă scrisă cu creată ca să începi un alt plan de la început, ci a făcut un plan de răscumpărare al omului prin care acesta avea să poată să se împace cu Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu ne face de cunoscut Planul salvator și miezul ideii este că prin jertfa înlocuitoare a lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în mod individual fiecare om se poate împăca cu Dumnezeu și poate primi starea de a fi socotit neprihănit (Romani 5:1), la fel cum erau primii oameni înainte de căderea în păcat.

În schimbul pocăinței și a părăsirii păcatului, Dumnezeu dă mântuire și astăzi. Este acest plan rezonabil pentru tine sau ți se pare că cere prea mult? Milioane de suflete care au mers în pierzare veșnică ar dori să aibă șansa să accepte și să prețuiască acest plan sponsorizat de bunătatea lui Dumnezeu, dar pentru ei este prea târziu. Întrebarea, dacă îți convine sau nu planul și oferta lui Dumnezeu de împăcare, este foarte ușoară pentru unii, dar pentru majoritatea este grea deoarece iubesc prea mult păcatul. De aceea refuză sau amână pocăința care de asemenea înseamnă refuz. Mulți din cei care acceptă planul Lui și chiar fac legământ prin botez, după o vreme își neglijează partea lor de legământ și, după ce și-au predat viața la cruce, vor să o ia înapoi,

deși prin legământ au acceptat că nu mai sunt ai lor înșiși, ci ei cu tot ce au sunt ai lui Hristos. Socotești că Dumnezeu are dreptul să-ți ceară să trăiești în sfințenie sau ți se pare a fi o pretenție prea mare și de aceea îți îngădui să trădezi încrederea Lui ca primii oameni?

Un om bogat a căutat să angajeze un contabil. S-a prezentat primul aplicant și după întrebări banale despre viață, l-a întrebat cât fac doi plus doi. Mirat de întrebare omul a răspuns: „patru.“ Al doilea candidat la poziția deschisă a fost întrebat aceiași întrebare în cursul interviului și acesta a dat același răspuns. A venit un al treilea care atunci când a primit aceiași întrebare simplă, s-a ridicat de pe scaun, a închis ușa biroului și a spus: „Doi plus doi fac cât spui tu!“ Pentru că afacerile acelui om erau dubioase, acest ultim candidat a fost angajat. Planul lui Dumnezeu nu are nimic dubios și nici nu permite compromisuri fiind semnat de Dreptatea și Dragostea lui Dumnezeu (Psalmul 85:10).

Când avem de-a face cu Dumnezeu nu merge cu strâmbături. El cunoaște neprihănire și fărădelege și cei care doresc să fie în termeni favorabili cu El nu le pot amesteca. El, care nu se uită la fața omului (Efeseni 6:9), vede în viața ta și a mea ascultare sau neascultare, și știind că puțin aluat (păcat) dospește toată plămădeala (Galateni 5:9), trebuie să ne răspundem nouă înainte ca să ne întrebe El, dacă sunt acceptabile pentru noi căile neprihănirii sau nu. Propovăduirea crucii și acceptarea ei înseamnă că am acceptat nu doar iertarea oferită de Dumnezeu în meritul jertfei de la Golgota, dar înseamnă că am acceptat ca lepădându-ne de noi să ne luăm crucea în fiecare zi și să mergem după El. „...Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze“ (Luca 9:23).

Când Dumnezeu ne cere să arătăm credință și să dăm partea Domnului (Luca 11:42), când ne spune să iertăm fără limită (Matei 18:22), să nu întoarcem rău pentru rău, când ne spune că nu avem voie să ne potrivim chipului acestui veac prin vorbire, purtare, îmbrăcăminte, mulți găsesc o pricină de poticnire în

Calea Domnului care li se pare exagerat de îngustă. Pentru astfel de oameni propovăduirea crucii, faptul că trebuie să duci o cruce și să te porți de multe ori aspru cu tine însuși (1 Corinteni 9:27), devine o piatră de poticnire și socotind prețul ascultării de Hristos ca fiind prea mare, se luptă din răspuțeri, însă fără succes, să mulțumească doi Stăpâni. Satana este mulțumit de astfel de suflete, dar nu și Dumnezeu, care nu acceptă compromisuri. „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire“ (Matei 11:6).

Mulți sunt ofenșați de asprimea crucii, de calea pocăinței și caută o interpretare mai comodă a Cuvântului și încercând să alerge după două raiuri, nu apucă nici unul. Prin a primi sau a refuza propovăduirea crucii, omul trebuie să-și aleagă Stăpânul și apoi să-I slujească bine pentru că va ajunge să petreacă veșnicia cu El. Primii creștini au fost chemați la prigoană, uneori chiar la moarte în arene și au văzut în aceasta un câștig. Un creștin din acea vreme, cu numele Ignatius, a spus: „Nimeni nu mă va fura de cununa de martir! Dacă nu vor sări lei la mine, voi sări eu la ei.“ A putut să spună aceste cuvinte pentru că prin credință vedea ce urmează după moarte. Noi nu căutăm moartea, dar dacă ni se cere viața pentru credința noastră trebuie să acceptăm aceasta cu bucurie. „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...“ (Galateni 2:20).

Dacă Hristos trăiește în noi, Duhul Sfânt crește în noi roada sfânta care-I aduce bucurie lui Dumnezeu. Nelipsiți de la Masa Sfântă, nelipsiți de la părtașia cu cei care ne sunt frați și surori în Hristos trebuie ca astăzi să prețuim aceste ultime zile de har, când putem aduna Uleiul Sfânt. „De ce să sufăr sau de ce să am atâtea restricții?“ spun unii. Pentru că viața după legământ este o continuă modelare pentru a ne potrivi sus în cer, cu oportunități de a ne dovedi loialitatea față de Împărat. Purtăm crucea acceptând fără cârtire necazuri, fără să primim asemeni primilor oameni sugestii de la vrăjmașul care vrea să ne facă viața mai ușoară cu prețul compromisului. Hristos a plătit pentru noi și răscumpărarea noastră nu a fost un chilipir, ci L-a costat pe Tatăl cât noi nu

putem înțelege. De aceea El are dreptul să decidă drumul vieții noastre. Până nu suntem față în față cu încercarea trebuie să putem răspunde până unde suntem gata să fim credincioși lui Hristos? Răbufnirile de nemulțumire și cârtire nu trec neobservate de Cel care cunoaște chiar și gândurile omului, așadar, privind dincolo de această viață, să acceptăm voia Lui pentru noi, oricare ar fi aceasta.

Propovăduirea Crucii înseamnă a vesti felul în care a fost plătită răscumpărarea noastră, iar acceptarea crucii vorbește despre o lume în care suferi uneori, despre o lume nedreaptă care trebuie să vadă lumină. Propovăduirea crucii este cea care vorbește despre realitatea vieții de creștin și nu utopii închipuite (Isaia 55:8-9). Dumnezeu care S-a coborât să moară în locul nostru nu este o ființă după percepția minții noastre și mulți, invitând vremuri de lăncezeală și uscăciune spirituală, caută un Dumnezeu pe care pot să-l controleze, care să încapă în cutia lor de gândire a lucrurilor.

Oamenii acceptă un Dumnezeu neputincios, răstignit, cum este prezentat de exemplu în mod batjocoritor pe o troiță la marginea drumului, care are nevoie de mila sau de banul tău, un Dumnezeu fără putere într-o iesle sau în brațele Mariei, dar nu vor un Dumnezeu care poruncește cu autoritate de Suveran oamenilor de pretutindeni să se pocăiască. „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască“ (Faptele Apostolilor 17:30). În religiile pământului oamenii învață cum să ajungă la dumnezeii lor, dar propovăduirea crucii spune că El, Dumnezeu, a venit la noi, și luând un trup de om a murit în locul nostru ca să fim mântuiți (Ioan 3:16). Chiar dacă unele zile sunt mai istovitoare pentru cei ce cred, Evanghelia întotdeauna este puterea lui Dumnezeu care le-a schimbat viața, pentru că indiferent de circumstanțe, Ea le-a adus în suflet pace și bucurie.

Propovăduirea crucii lui Hristos este răspunsul lui Dumnezeu la problemele oamenilor, deoarece omul nu poate fi altfel schim-

bat ca să poată ajunge acolo unde este Dumnezeu (Ioan 3:3). Numai Dumnezeu este tare, numai El știe și poate totul. Numai El merită toată ascultarea. Lui îi aparține tot ce avem și ce suntem. Te ofensează mesajul crucii? Este prea sever pentru tine? Dumnezeu îi cheamă pe toți oamenii la mântuire, dar puțini răspund prin a accepta propovăduirea crucii. El te cheamă și pe tine! Ai nevoie de o inimă nouă și Cel care ți-o poate da este Dumnezeu. Pune-ți viața la picioarele crucii Lui ca să găsești împlinire pentru sufletul tău și să fii mântuit!

Amin

9

NOE

„Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului.“

Genesa 6:8

Sfânta Scriptură, pe care am putea-o numi informație divină în limbaj omenesc, este cartea care spune adevărul despre Dumnezeu și oameni fără să încerce să ascundă defectele oamenilor. Când ne uităm în Biblie cu dorința de a fi învățați, așa cum te uiți într-o oglindă să-ți vezi fața, ea nu doar că ne arată slăbiciunile noastre sufletești, dar ne învață și cum să remediem aceste defecte care pot știrbi frumusețea sufletului nostru văzut de Dumnezeu. În cercurile necredincioșilor se face mult caz de batjocură pe seama poveștii lui Noe spre a discredită Scripturile, dar cei care cred Scripturile (1 Timotei 3:16) găsesc în această povestire, care place chiar și copiilor, lucruri ce ne învață despre Dumnezeu și despre felul în care are El de-a face cu oamenii. Chiar de la începutul acestei narațiuni putem învăța despre ascultarea acestui om cu numele de Noe, care nu a așteptat să vină o corabie la el, ci la porunca lui Dumnezeu a construit una chiar dacă nu a mai văzut o altă corabie mai înainte.

Noe a făcut ce i s-a spus, cum i s-a spus și în acest fel a intrat într-un plan care-l pregătea pentru ceea ce urma să vină peste omenirea de atunci. Se merită să observăm că la 500 de ani era în

condiție fizică bună să poată începe un astfel de proiect gigantic. Aceasta ne spune că și noi trebuie să avem grijă de trupul nostru chiar dacă este doar un cort temporar. Dacă nu-l îngrijim, în loc să-i putem ajuta pe alții se poate să devenim noi o povară pentru cei apropiați. Spre deosebire de cei care au construit Titanicul care s-a scufundat (1912), Noe a fost un amator, însă a început cu Dumnezeu și a isprăvit o lucrare care a devenit model pentru navele maritime de transport. Învățăm din această povestire adevărată că oricât de mare ar fi furtuna și puhoaietele împotriva ta, la sfârșit este un curcubeu al biruinței când Dumnezeu este cu tine.

Mulți nu cred că a avut loc un potop global când totul a fost schimbat pe pământ. Împărțirea continentelor și atmosfera în jurul pământului a devenit alta, dar oamenii care râd de această povestire nu pot explica găsirea de scoici și tot felul de fosile marine pe vârful unor munți așa cum de exemplu sunt munții din Chile, America de sud, unde s-au găsit rămășițele unei balene, la o înălțime de peste 5.000 de picioare. Urme de viață marină, cum ar fi dinți de rechini, au fost găsite în piatră de către muncitorii constructori pe muntele Santa Cruz din California. Aceste urme, care se numără cu milioanele, au fost găsite în marele stat Texas, în regiunea munților Guadalupe, lucru care spune că odată acest stat era pe fundul mării. Crinoidi sunt o specie de animale marine care arată ca o floare de liliac ce trăiesc astăzi în ocean la 20.000 de picioare, dar păstrate și încapsulate în piatră, aceste animale au fost găsite pe vârful celui mai înalt munte, Everest. Acestea sunt câteva dovezi că la potop Dumnezeu nu doar că a curățat pământul de oameni răi și de specia Nefilim a uriașilor, născuți pe pământ din amestecarea fetelor oamenilor cu îngerii căzuți, ce ar fi poluat neamul din care avea să vină Mântuitorul, dar a și modificat pământul mutând plăcile tectonice, rearanjând geografia pământului.

Dumnezeu a fost foarte dezamăgit și îndurerat de purtarea omului pe pământ deoarece, cu excepția lui Noe, inima lor era îndreptată numai spre rău (Genesa 6:5). Influența păcatului care a

pătruns în Eden, atunci când Adam a trădat încrederea acordată de Dumnezeu luând din fructul oprit, a afectat spre rău întreaga ființă a omului. Când omul a păcătuit, Duhul Domnului S-a îndepărtat de la el și a trebui să se conducă după eu-l lui, pe care astăzi o numim firea cea veche. Uriașii, care erau din sămânța îngerilor căzuți (Genesa 6:4), au învățat oamenii tot felul de lucruri noi și multe erau lucruri rele așa cum descrie și Cartea lui Enoh (105 capitole). Schelete de uriași de diferite mărimi, de la 8 picioare la 36 picioare, au fost găsite și documentate de oamenii de știință și nimeni nu poate spune că uriașii (Nefilim) nu au existat. Aceasta explică de ce oamenii au avut informații pe care nu ei le-au descoperit, începând de la prelucrarea fierului și până la sulemenirea feței femeilor. În acest fel înțelegem de ce tăblițele de lut scrise ale civilizației Sumeriene arată pământul cu nouă planete care sunt în jurul pământului.

Planeta Pluto este cea de-a noua planetă și ea a fost descoperită în anul 1969, însă acum 3.500 de ani sumerienii din Mesopotamia aveau deja această cunoștință pe care au înregistrat-o pe tăblițele de lut ce țineau atunci loc de cărți. Prin potop Dumnezeu a curățat pământul de silnicie, dar Noe a găsit milă în ochii Domnului și a fost învățat să construiască o corabie în care au fost salvate opt suflete împreună cu animalele pe care le-a luat cu el în corabie. Familia lui Noe și animalele pe care le-a luat în corabie, animale care la porunca lui Dumnezeu i-au fost supuse, au repopulat pământul. Dumnezeu vrea ca noi, cei care trăim în secolul XXI, care este secolul informației, să învățăm din această istorisire că păcatul Îl provoacă pe Dumnezeul care ne-a creat pe noi și tot ce văd ochii noștri, la mânie.

Oamenii din acea vreme nu știau de bunătate și de milă, deoarece pentru ei viața era ieftină. Trăiau o viață de violență și nu erau mulțumiți numai dacă făceau rău. Acest fel de inimă și gândire, care se vede la oamenii fără valoare, există și astăzi. Majoritatea oamenilor nu mai țineau seama de bine sau rău, ci doar căutau să supraviețuiască. Nu numai naziștii și comuniștii, ci

orice om care nu a primit o inimă nouă prin nașterea de sus (Ezechiel 36:26, 18:31, Ioan 3:3), are în inima lui potențialul de a avea o astfel de inimă rea. Aceasta explică de ce oamenii sunt astăzi de acord cu omorârea pruncilor în pântecele maicii lor (avort), silnicie în care România deține locul doi. Nu cu mult timp în urmă, în unele state din sudul Americii, înainte de eliberarea sclavilor, negrii erau considerați 3/5 a fi umani (The 3/5 compromise 1787). Astăzi, în multe cazuri, embrionul uman care deține viața de la Dumnezeu, primește o valoare mult mai mică. Vremea lui Noe era o vreme când cel cinstit nu prea avea șansă de supraviețuire sau să-i meargă prea bine. Și în lumea de astăzi este la fel. „Ce s-a întâmplat în vremea lui Noe se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului“ (Luca 17:26).

Noe a fost excepția de la această viață trăită ca în legea junglei. Dacă mai era un altul ca el, cred că Dumnezeu l-ar fi salvat și pe acela. Secretul lui Noe a fost că „...umbla cu Dumnezeu“ (Genesa 6:9). Ascultarea și frica lui de Domnul i-a câștigat prietenia și favoarea Domnului. Noe este patriarhul care a ajuns pe lista favoriților lui Dumnezeu (Ezechiel 14:14). Știind că peste acest pământ urmează să vină mânia lui Dumnezeu, ca și peste cei din lumea în care trăia Noe (2 Petru 2:5), trebuie să ne întrebăm dacă noi avem o credință care ne determină să umblăm cu Dumnezeu. „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihăririi care se capătă prin credință“ (Evrei 11:7). Prin jertfa Domnului Isus pe crucea de la Calvar, prin harul lui Dumnezeu, ni s-a deschis și nouă oportunitatea să intrăm în rândul celor neprihăniți, care vor scăpa nu doar de mânia lui Dumnezeu ce va veni peste locuitorii pământului, ci vor scăpa și de pedeapsa iadului.

„Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru, Isus Hristos“ (Romani 5:1). Învățăm de la Noe că nu ajunge să dai Domnului o

donatie de timp din când în când, ci trebuie să umbli cu El tot timpul. „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin“ (Psalmul 16:8). La fel ca Noe, știm că Dumnezeu este interesat de fiecare aspect al vieții noastre, incluzând gândurile care Îl recunosc pe El ca pe un Stăpân iubit. Dumnezeu era în gândurile lui Noe și familia lui știa că orice decizie în casa lor atârnă de Dumnezeu. Ascultarea lui Noe este un exemplu pentru noi astăzi, deoarece el nu s-a târguit când sau cum să facă corabia, ci a făcut tot ce i s-a spus (Genesa 6:22, 7:5, 9, 16). Chiar dacă pentru unii ascultarea lui Noe părea a fi o nebunie, mânat de o teamă sfântă, Noe a ascultat tot ce i-a spus Dumnezeu. Cine vrea ca Domnul să umble cu el trebuie să asculte de El. Dacă vrem să învățăm cum să ascultăm de El avem Scripturile care ne învață acest lucru. Pentru că alegi să ascuți de El, vei fi sau nu vei fi într-un anumit loc; vei cumpăra sau nu vei cumpăra anumite lucruri, vei asculta sau nu vei asculta o anumită muzică sau vorbe, te vei uita sau ne te vei uita la un anumit lucru.

Cu corabia construită pe uscat, Noe era de răs în fața oamenilor de atunci și poate că și noi suntem de răs în fața unora pentru restricțiile pe care ni le impunem, pentru modul cum investim banii și timpul (Matei 5:11-12), dar noi, care știm ce urmează după această viață, ascultând de El, prețuim prietenia Domnului mai mult ca orice (Psalmul 25:14). Prin predicarea neprihănirii făcută de Noe și prin înșuși existența corabiei, oamenilor li se spunea că vine o judecată. Viața noastră văzută de cei din jur trebuie să aibă același efect (2 Petru 2:5, 2 Corinteni 2:15-16). Oamenilor din vremea lui Noe li s-a dat o șansă de scăpare și tot așa și celor din vremea de astăzi.

Prin pocăință și părăsirea păcatului, prin umblarea cu Dumnezeu, astăzi încă omul se poate împăca cu Dumnezeu și poate privi spre vijeliile ce urmează să vină asupra pământului cu liniște în suflet. Privind spre veșnicie poate avea deplină pace în suflet. Uitându-se spre cer și nevăzând nici urmă de nor, oamenii nu s-au pocăit în vremea lui Noe și au pierit (2 Petru 3:5-6).

Privind la tehnologie, la ce pot face ei, având focusul doar pe viața aceasta, oamenii continuă să numească răul bine și să bea fărădelegea ca apa și, pierzând astfel oportunitatea salvării, nu se pocăiesc, dar urmează o judecată. Este sufletul tău la adăpostul jertfei Domnului Isus? Ai intrat în corabia de salvare care este Isus Hristos? Privind la felul în care Domnul Isus Și-a dovedit dragostea prin a ne răscumpăra, putem avea o credință de nezguduit într-un Dumnezeu care nu se schimbă, putem avea necontentit o inimă deschisă pentru Domnul. O inimă deschisă crează un cer deschis deasupra aceluși suflet. Primește iertarea Sa, primește darul mântuirii și umblă cu Domnul până când într-o zi El te va chema în Casa Lui.

Amin

10

MISIUNEA UNUI ROB

„Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi și le-a încredințat averea sa.“ Matei 25:14

Privind la acest text, primul lucru care probabil ar trebui să ne întrebăm este acesta: „Sunt eu un rob al lui Hristos?“ Pentru omul de rând postura de rob este ceva de nedorit; este ceva ce aduce înaintea noastră amintiri triste despre cei care au trăit cu acest statut de robi sau sclavi. Puține țări (patru) mai practică sclavia astăzi, dar înainte de a ne pronunța cu privire la statutul nostru personal este bine să înțelegem puțin ce înseamnă a fi rob sau sclav. A fi sclav înseamnă fie un bărbat, femeie sau copil lipsit de drepturi în proprietatea unui stăpân. Unui sclav i se dădea de obicei de lucru și minimum de hrană și haine, pentru că și stăpânii sclavilor înțelegeau că nu este sănătos să provoci prea mult un om disperat care își spune că nu are nimic de pierdut.

Sclavii trebuiau învățați de mici să fie credincioși stăpânului, să fie răbdători și recunoscători pentru ceea ce primeau. Ca să nu fie pedepsiți ei trebuiau să execute toate poruncile stăpânului. Scopul acestui mesaj este să ne ajute să stabilim dacă noi, care spunem că am fost făcuți slobozi (Ioan 8:36) de sub robia lui

Satana (Coloseni 1:13), ne considerăm a fi între cei care pot să poarte numele de rob al lui Isus Hristos la fel ca ucenicii Domnului Isus. „Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol...” (Romani 1:1); „Pavel, rob al lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Hristos...” (Tit 1:1); „Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos...” (2 Petru 1:1).

Dacă am întreba un tânăr de liceu care este cel mai înalt pisc de munte ne-ar spune imediat despre Himalaya cu vârful Everest între China și Nepal (8.800m). Acest munte a atras tot felul de oameni curajoși și poate cu eu-l mare, ca după ce vor fi urcat acest munte până în vârf să se poată spune despre ei, acum și după ce vor fi chemați la răsplătire, că au cucerit cel mai înalt punct de pe pământ. O astfel de aventură costisitoare (vreo 20 000 \$), ce necesită în medie cam două luni și care se face cu riscul vieții, necesită o condiție fizică excelentă, deoarece mulți și-au pierdut viața de-a lungul anilor (în jur de 200 cunoscuți), încercând să cucerească acest munte. Prin două întâmplări adevărate am să caut să ilustrez puțin atitudinea unui rob.

În anul 2006, un alpinist englez cu numele de David Sharp a pornit în cucerirea acestui record de a cuceri Everestul fără ajutorul unui ghid (șerpari) și a reușit. La întoarcere, când cobora muntele, a ajuns să fie epuizat de puteri. Fără cele necesare și pătruns de frig și viscol a stat jos, ceea ce de obicei înseamnă moarte în acel loc. Pe când stătea a trecut pe lângă el un grup de alpiști care urcau spre vârf, însă niciunul nu s-a oprit să-i dea vreun ajutor și David Sharp, biruit de hipotermie, a murit înghețat în locul în care s-a așezat. Ne poate fi de folos să ne întrebăm ce a fost în mintea acelor oameni care au trecut pe lângă el fără să-i dea ajutor. Probabil că s-au gândit ceva în genul acesta: „Dacă mă opresc să-l ajut, eu nu-mi mai ating scopul de a ajunge în vârf”; „Am cheltuit atâția bani și am plănuțit cu atâta grijă fiecare detaliu al acestei expediții și nu pot să fac ca toate acestea să fie în zadar” sau „De ce nu s-a pregătit mai bine? De ce nu și-a luat ajutoare? Sigur că o să-mi pară rău dacă mă opresc” sau „Dacă mă

opresc, ratez ocazia de a fi faimos.“ În acest fel, asemănător cu preotul și levitul din pilda spusă de Domnul Isus (Luca 10:32), cu motivații care să pună un căluș în gura conștiinței, au trecut pe lângă acel alpinist aflat în nevoie.

În jurul nostru se moare spiritual la tot pasul, pentru că oamenii sunt robi ai păcatului și nu cunosc adevărul despre mântuire. „Adevărat, adevărat vă spun“, le-a răspuns Isus, „că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului“ (Ioan 8:34). Poate ca și alpiniștii care au trecut pe lângă cel aflat în nevoie, trecem și noi pe lângă cei ce sunt robi ai păcatului, pentru că noi avem dorințele și scopurile noastre cu privire la ce vrem să facem pentru Împărăție. Într-o zi, ziarele britanice relatau povestea unui alt alpinist, Andrew Brash, care a fost tentat să urce Everestul. În drum, printre munți, el a întâlnit un alt alpinist biruit de frig și aproape mort. Brash a abandonat drumul spre vârf și și a dat celui în nevoie oxigen și apă, lucru care l-a obligat pe el să coboare jos în vale pentru că nu mai avea îndeajuns pentru sine. Acel om care a salvat viața altui om a fost sărbătorit ca erou în Anglia. Am amintit aceste povestiri ca noi să putem răspunde la următoarea întrebare: „Care din cei amintiți în povestire au făcut ce este mai de valoare?“ Bineînțeles că cel care a salvat o viață.

În graba noastră de a face ceea ce socotim noi că este important și plăcut nouă, se poate să trecem peste lucrurile pe care Dumnezeu le pune în calea noastră ca să le facem. Nimic nu este mai important pentru cel mântuit ca mântuirea celor nemântuiți. Dumnezeu ne dă responsabilități, dar cine le ia în serios? Domnul Isus a făcut o prioritate întotdeauna din voia Tatălui ceresc. „Căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis“ (Ioan 6:38). Un rob care și-a înțeles misiunea trăiește ca rob al lui Isus Hristos. Când ești cu adevărat un rob al lui Isus Hristos, nu ai agenda ta de lucruri pe care cu prioritate vrei să le faci, ci trebuie să faci ce vrea Stăpânul, începând cu lucrurile mici. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este

nedrept și în cele mari“ (Luca 16:10). Sunt multe felurile în care oameni caută să-și facă „un nume“ dar cel ai cărui ochi au fost luminați de Duhul Sfânt știe că nu este nume mai de dorit decât cel de copil mântuit al lui Dumnezeu (1 Ioan 3:1-2, Filipeni 2:15). Un astfel de suflet, în școala Cuvântului lui Dumnezeu învață nu doar să trăiască bine, adică cu folos veșnic, ci învață și să moară bine, adică împăcat cu Dumnezeu, plin de fapte bune (Apocalipsa 14:13).

Textul citat la început face parte din Pilda talanților în care ni se relatează că un om și-a împărțit averea robilor săi cu scopul ca aceștia să o investească și să o crească. După puterea și abilitățile lor, le-a dat cinci talanți, doi talanți și unuia i-a dat un talant care era o valoare mare. Din Pilda lucrătorilor viei din Matei 20 învățăm că plata pentru o zi de lucru era un dinarius, iar un talant valora șase mii de dinarius, așa că pentru un talant un om trebuia să muncească enorm de mult. Domnul Isus a folosit o astfel de valoare ca să înțelegem că El ne-a încredințat nouă ceva valoros. Domnul folosește valori mari aici ca și cum parcă ar vrea să ne șocheze de realitatea unei mari răspunderi, dar și a unei mari oportunități de îmbogățire față de El (Luca 12:21). „Orice faceți să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni“ (Coloseni 3:23). Avem abilitatea ca să alegem să facem binele și Stăpânul așteaptă câștig de la noi întocmai cum de la un pom roditor îngrijit într-o grădină se așteaptă roadă bună (Luca 13:8) și de la o vie îngrijită se așteaptă struguri dulci (Ioan 15:2, Isaia 5:1-6).

Pilda talanților ne spune că nouă, celor care zicem că suntem robi ai lui Isus Hristos, ni s-a dat să lucrăm pentru Stăpân, pentru Împărăția Sa, în folosul celor ce sunt ai Lui. „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:10). Nu suntem mântuiți prin fapte, ci prin har, prin credință (Efeseni 2:8), dar dacă suntem mântuiți apar faptele bune, așa după cum un pom bun dă roade bune pentru că în mod natural nu știe să facă decât roade bune. Un astfel de rob care

și-a înțeles misiunea, va auzi într-o zi cuvintele binevoitoare ale Stăpânului. „... Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!“ (Matei 25:21).

Adevărul este că toată lumea este rob, dar al cui? Ești rob al lui Isus Hristos sau ești rob al celuilalt stăpân, pentru că acolo unde va fi Stăpânul tău vei fi și tu pe vecie. „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit“ (Romani 10:9). „Domn“ înseamnă Stăpân și dacă Îl primești nu doar ca Mântuitor care-ți iartă toate păcatele, ci Îl numești și Stăpânul tău, devenind astfel un „rob din dragoste“, poți intra în rândul celor mântuiți. După ce intri în rândul celor răscumpărați prin jertfa de sânge a Domnului Isus să nu trăiești ca trântor, ci caută să lucrezi în via Lui, având grijă să nu faci pagube. Va fi Stăpânul bucuros cu ce ai lucrat?

Astăzi încă poți să te pregătești pentru întâlnirea cu El, întâlnire care este sigură (2 Corinteni 5:10). Nu îngropa talantul cu scuza că ți-e frică să nu-l pierzi, ci pune-l în negoț ca Stăpânul să-ți fie binevoitor. Unii nu vor să facă nimic pentru Domnul deoarece ei spun că efortul lor ar fi așa de neînsemnat încât nu se merită să încerce. Alții, motivați de mândrie, privesc la cei care lucrează mult și cu succes pentru Stăpân și-și zic că dacă nu pot face ceea ce este considerat ca fiind important de alții, nu mai vor să facă nimic. Unii zic că ar face orfeline și ar clădi biserici dacă Dumnezeu le-ar da milioane, iar alții spun că ei ar golii spitalele de bolnavi dacă Dumnezeu le-ar da ce își doresc. Acest fel de oameni de obicei ajung să nu facă nimic pentru Domnul și au în fața lor o răsplătire de nedorit (Matei 25:30, Luca 16:12-13). La sfârșit, fiecare din noi va primi unul dintre aceste titluri: „Rob bun și credincios“ sau „rob necredincios și viclean.“ Care crezi că ți se potrivește astăzi? Nu pierde oportunitatea de a lucra pentru Dumnezeu, ci decide să faci ce poți.

Nu aștepta până ai să poți face lucruri mari. O văduvă a dat doi bănuți și a fost văzută ca cineva care a dat enorm (Luca 21:1-4).

Fii gata oricând El te-ar chema la răsplătire, să răspunzi la două întrebări: „Ce ai făcut cu Isus Hristos, L-ai primit sau L-ai refuzat?“, și a doua întrebare este: „Cum și cât ai iubit, prin ceea ce ai făcut pe pământ cu abilitățile cu care El te-a înzestrat?“ Lasă credința dovedită de faptele tale să vorbească sus în cer, ca Domnul Isus să se bucure că are pe cineva care Îi seamănă. Uneori se pare că Stăpânul ne dă de făcut lucrări care ne depășesc și aceasta pentru că El știe că, dacă nu le putem duce la îndeplinire singuri, Îl vom chema pe El în ajutor ca să lucreze cu noi și prin noi. Primul om, Adam, a avut de ales, al doilea Adam a avut de ales să ne salveze sau nu.

Noi avem de ales dacă vrem să-I fim supuși sau nu. Acțiunea noastră bună necesită credință în Cel care răsplătește; credința cere cunoștință și la nivelul cunoștinței, când știm ce și cum trebuie să lucrăm, Duhul Sfânt din noi propune opțiunea de a face ceea ce aduce câștig sufletesc. Lucrurile, chiar bune, dar temporare ne pot absorbi viața și așa ajungem să neglijăm voia Stăpânului. Alegi ce vrei să faci sau să nu faci, dar alege bine știind că te așteaptă o răsplătire dreaptă. Lucrează cu toată râvna pentru că Stăpânul care ți-a făgăduit bună plată poate apărea cu răsplata în orice moment. „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“ (Apocalipsa 22:12).

Amin

11

DESTINUL PĂMÂNTULUI

„Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți.“

2 Petru 3:7

Dacă am face un sondaj am afla că mulți oameni sunt de părere că în viitor va avea loc un sfârșit drastic al acestei lumi, pe această a treia planetă de la soare, numită Terra. Teorii și presupuneri de tot felul îi împart pe cei care-și dau cu părerea despre cum și când va avea loc acest sfârșit, dar ce este sigur este ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu – că pământul este păstrat de Dumnezeu pentru foc și tot ce este pe el va arde (vezi 2 Petru 3:10). Prin descoperire dumnezeiască, în urmă cu două mii de ani, Petru, un pescar fără școală, a descris, cum spune textul citat la început, ceea ce atunci părea o nebunie – că tot pământul va arde. La 148,6 milioane de kilometri distanță de pământ, Soarele, sfera rotundă care strălucește pe cer, este compus în cea mai mare parte din hidrogen și puțin heliu, care arde cu explozii sau fuziuni, cu temperaturi mai mari de 10 milioane de grade Celsius. Este așa de mare încât înăuntrul lui ar încăpea 1.300.000 de sfere de mărimea Terrei și unii sunt de părere că o furtună solară neobișnuită ar putea arde pământul.

Furtunile solare, care au loc la aproximativ 11 ani, afectează pământul; în 1859 o astfel de furtună a făcut telegraful să nu mai lucreze, iar în 1983 furtuna solară cu câmpul electromagnetic a făcut ca tot orașul Quebec din Canada să rămână fără electricitate. Unii astronomi spun că un asteroid, un munte zburător, va trece pe lângă pământ în 2028 și numai praful și stâncile care-l însoțesc prin cosmos vor fi de ajuns să blocheze lumina soarelui și să termine viața pe pământ. Alții sunt de părere că bolile create de oameni în laboratoare, cu scopul de a reduce aproximativ 90% din populație, vor stârni o epidemie care va anihila omenirea la scară mare. Teoriile despre sfârșitul pământului – precum încălzirea globală, cutremur cu inversare a polilor, războiul atomic între țările de pe pământ sau iarna atomică – apar mereu și sunt expuse în lumea virtuală. Toate acestea ar trebui să ne aducă aminte de cuvântul dat nouă prin apostolul Petru, care spune: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă“ (2 Petru 3:11).

Oamenii au multe teorii, dar Dumnezeu nu are nevoie de ajutorul oamenilor dacă vrea să distrugă pământul. Prin apostolul Petru, Dumnezeu ne spune că destinul pământului este să ardă, apoi cei care aleg să Îi fie credincioși Lui se vor bucura de un pământ nou: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea“ (2 Petru 3:13).

Astăzi, prin credința în Domnul Isus, cei care cred în Dumnezeu și au devenit copii ai lui Dumnezeu prin nașterea din nou privesc spre viitor, departe, dincolo de acest pământ, unde în lumea spirituală – care a existat înainte de lumea noastră fizică – există o Împărăție și un Împărat care, ca un Tată, Își așteaptă copiii acasă. Noi suntem „ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă“ (Luca 12:36) și ziua aceea este aproape, „căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu“ (1 Petru 4:17). Așa cum pompierii sunt gata oricând pentru a răspunde în caz de urgență, și noi trebuie să fim pregătiți pentru ziua Domnului, despre care apostolul Petru spune că va

veni ca un hoț, când nimeni nu se va aștepta: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț“ (2 Petru 3:10).

Ca unii care Îl așteaptă pe Domnul, ne putem verifica sau „cântări“ spiritual pe cântarele pe care Dumnezeu, prin Cuvântul Scripturii, care ni le-a pus la dispoziție. Exodul 20 prezintă cântarul celor zece porunci, dintre care, în afară de cea de-a patra poruncă (vezi Coloseni 2:20-23), sunt încă valabile. În Noul Testament avem „cântarul“ din Matei 5, unde, în primele versete, este descrisă starea celor care s-au lipit de Domnul și nu de acest pământ efemer. Cei care spun că sunt atenți să fie gășiți „fără prihană, fără vină, și în pace“ (2 Petru 3:14) se pot cântări pe cântarul de la 1 Corinteni 13, și în locul cuvântului „dragostea“ să pună numele lor. Dacă cugetul nu le reproșează nimic, atunci înseamnă că sunt plăcuți Domnului. De exemplu: Ioan este îndelung răbdător, este plin de bunătate; Ioan nu pizmuiește; Ioan nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de neleguire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Ioan nu va pieri niciodată.

Apostolul Petru, mânat de Duhul Sfânt, a vorbit de la Dumnezeu (vezi 2 Petru 1:21) când a scris cuvintele citate la început, care îi sperie pe cei care nu sunt gata pentru întâlnirea cu Dumnezeu, cu scopul de a ne trezi mintea și sufletul. El declară: „Preaiubiților, aceasta este a doua epistolă pe care v-o scriu. În amândouă caut să vă trezesc mintea sănătoasă, prin înștiințări“ (2 Petru 3:1). Cuvintele lui Petru din acest capitol sunt, într-adevăr, de speriat pentru omul nemântuit, pentru că prevestesc o realitate viitoare îngrozitoare pentru locuitorii pământului. Mesajul parcă spune: „Gândește-te! Pregătește-te! Poți fi gata prin intrând la adăpostul jertfei Domnului Isus și prin rămânând fidel Lui“. Este adevărat că există și batjocoritori care nu cred într-un astfel de sfârșit al pământului, dar este bine ca ei să-și aducă aminte că la fel au făcut și oamenii din vremea lui Noe (vezi 2 Petru 3:2-6). Vine ziua când se va împlini cuvântul care spune: „Du-te, poporul

meu, intră în odaia ta și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia“ (Isaia 26:20).

Punându-ți nădejdea în harul care va fi adus la arătarea lui Isus Hristos în orice moment (vezi 1 Petru 1:13), cel credincios trebuie să fie pregătit să răspundă la două întrebări: „Ce ai făcut cu Isus Hristos, care a murit pentru tine? Și cum i-ai iubit pe cei din jurul tău?“ „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume“ (1 Ioan 2:16). Acest verset arată cum au fost testați primii oameni în Eden, cum a fost testat Domnul Isus în pustie și cum vom fi testați și noi, cei de astăzi. La unul dintre aceste trei puncte am putea fi mai vulnerabili decât la celelalte două, iar dușmanul va încerca să dea lovitura acolo. Biruind îndemnurile firii vechi, trebuie ca fiecare să facem ceva pentru ca Împărăția lui Dumnezeu să crească. Ea nu crește prin teritorii pământești, ci prin suflete câștigate și aduse de la întuneric la lumină (vezi Faptele apostolilor 26:18; 2 Timotei 1:10).

Pământul acesta nu are un viitor strălucit, așa că nu te lega de el și nici nu-ți strânge bogățiile pe el, ci strânge-le acolo unde nu poți să le pierzi (Matei 6:19, 20; Luca 12:21; Iacov 5:3). Ne este de folos să ne gândim la destinul acestui pământ, ca nu cumva venirea Stăpânului să ne găsească dormind și să rămânem cu cei care au căutat raiul doar pe acest pământ. Suntem doar în trecere pe pământ; de aceea, după cum nu duci dantele și bibelouri când treci pe la un hotel, când călătorești, nu-ți aduna aici prea mult, ca să nu ți se lege inima de pământ. Scoate afară din viața ta tot ce este lumesc și te împiedică să te apropii de Domnul și să lucrezi pentru El, ca să nu te tragă în jos – așa cum o greutate mare îl trage în jos pe cel care înoată când corabia naufragiază și încearcă să-și scape viața.

Apocalipsa 6:16 spune că vor experimenta mânia Mielului oamenii în care rodesc faptele firii pământești (vezi Galateni 5:19-22). Fiecare om, prin deciziile pe care le ia, alege să aibă numele scris pe pământ (Ieremia 17:13), pentru că este

legat de el, sau în ceruri (vezi Luca 10:20), unde își strâng comoara prin pocăință și prin naștere din nou. Destinul pământului este dezastruos. Nu-ți lega viața de el, ci leagă-ți-o de Dumnezeu, prin ascultare de El. Dumnezeu a făcut posibil ca toate sufletele care cred în Isus Hristos ca Mântuitor să poată fi mântuite. Domul Isus este asemănat cu un mire. Acest Mire a făcut eforturi extraordinare ca să aibă o Mireasă curată, pe care să o înfățișeze înaintea Tatălui. El a dovedit iubirea Lui pentru Mireasa Sa, dar vrea să fie și El iubit. Îl iubești tu pe acest Mire? Dacă spui că da, cum demonstrezi asta?

Nu suntem mântuiți prin fapte, dar vom fi judecați după fapte pentru că faptele dovedesc dragostea noastră și credincioșia față de Mire. Dacă L-ai primit pe Isus ca Domn și Stăpân, fii sigur că ești și rămâi între cei sfinți (vezi Evrei 3:1; Efeseni 4:1), care își cercetează mereu haina sufletului, care trebuie să fie albă, și umblă în lumină (vezi Psalmii 119:14; Romani 5:1, 2; Coloseni 1:22). Pavel ne sfătuiește: „Ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bună-tate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare“ (Coloseni 3:12). Ziua când Stăpânul va veni va fi cea mai fericită sau cea mai tristă zi din viața ta. Acum încă mai poți să te pregătești. Veghează! O cântare spune: „Cine va mai ști să te aștepte înmiresmat?“ Înmiresmarea constă în evlavie, curăție și fapte bune, „o mireasmă de la viață spre viață“ (2 Corinteni 2:16). Fii gata! „Pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeul tău!“ (Amos 4:12). El a făcut tot posibilul ca destinul tău să nu fie legat de destinul acestui pământ.

Amin

12

INTRAREA ÎN IERUSALIM

„Și când S-a apropiat de Ierusalim, spre coborâșul Muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, plină de bucurie, a început să laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate minunile pe care le văzuseră. Ei ziceau: «Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer și slavă în locurile preainalte!»“ Luca 19:37, 38

Nu cu foarte mult timp în urmă, în Suedia, o femeie bisericoadă, care avea locul ei preferat în sanctuar, a mers într-o duminică la închinare și a văzut că cineva ocupase deja locul ei. Iritată, i-a cerut persoanei respective să se mute altundeva; și omul s-a conformat. După terminarea serviciului, cineva a întrebat-o pe acea femeie: „Știi cine este persoana căreia i-ai cerut să se mute? „Nu“, a răspuns femeia. „Este împăratul Oscar al Suediei.“ Femeia, uluită, a spus că regretă profund ce a făcut, dar regretul ei a fost prea târziu.

În urmă cu 2000 de ani, în Ierusalim, un Împărat pe numele Isus Hristos a intrat călare pe mânzul unei măgărițe în cetatea Ierusalim, într-un alai festiv, înconjurat de oameni care strigau: „Osana, Fiul lui David!“ (Matei 21:9). Era ziua cercetării acelei cetăți, dar mai-marii poporului din acea vreme nu L-au recunos-

cut ca Mesia și au fost foarte iritați de strigătele poporului. Oamenii puseseră ramuri de finic și haine în calea măgărușului și exclamau ovații care-L recunoșteau ca fiind Mesia, Unsul Tatălui ceresc, despre care a prorocit Daniel cu 483 de ani înainte.

Unii farisei din norod au încercat să oprească aclamațiile de laudă adresate Domnului Isus, zicând: „«Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!» și El a răspuns: «Vă spun că dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga»“ (Luca 19:39, 40). Domnul Isus a intrat în cetatea Ierusalim cu un alai pașnic, așa că gărzile romane, care erau mereu în alertă să stingă orice răbufnire și semn de revoltă împotriva Romei, nu s-au sesizat și nu au intervenit în niciun fel. Mergând și privind cetatea, Domnul Isus a plâns pentru ea, pentru că El, care avea duhul prorocilor, a văzut cum, după aproximativ 30 de ani, generalul roman Titus, fiul lui Vespasian, avea să distrugă Ierusalimul și să-l facă una cu pământul, așa încât să nu rămână piatră pe piatră (vezi Luca 21:6). „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea!“ (Luca 19:42). Domnul Isus călătorea însoțit de un grup de ucenici care văzuseră minunile făcute de El – motiv pentru care ei Îl laudau pe Dumnezeu cu glas tare. „Cei mai mulți din norod își așterneau hainele pe drum; alții tăiau ramuri din copaci și le presărau pe drum“ (Matei 21:8). Până și copiii au ajuns să participe la cântarea de laudă – lucru care i-a deranjat foarte mult pe marii-preoți: „Dar preoții cei mai de seamă și cărturarii, când au văzut minunile pe care le făcea, și pe copiii strigând în Templu și zicând: «Osana, Fiul lui David!» s-au umplut de mânie“ (Matei 21:15).

Israeliiți așteptau ca Mesia să vină ca un războinic viteaz care să-i elibereze de sub stăpânirea romanilor, dar El a venit ca Miel al lui Dumnezeu (vezi Ioan 1:36). În loc să intre pe un cal alb în cetate, Domnul Isus S-a smerit și a intrat pe un măgăruș, întocmai cum a prorocit prorocul Zaharia despre El (vezi Zaharia 9:9). În zilele de astăzi israeliții așteaptă un Mesia care să le aducă și să le garanteze pacea, dar Ei îl vor vedea venind ca războinic viteaz

(vezi Exodul 15:3), care îi va nimici pe vrăjmașii lui Israel la împlinirea vremii (vezi Apocalipsa 1:16, 19:15). Pentru că dușmanii evangheliei lui Isus Hristos știu că este scris că Mesia va reveni la Ierusalim (vezi Zaharia 14:4, 5), ei au făcut lângă poarta pe care cred că El va intra un cimitir cu aproximativ 150.000 de morminte, știind că niciun evreu nu se spurge trecând printr-un cimitir islamic. În anul 1530, califul islamic, sultanul Suleiman, a zidit poarta de răsărit a cetății, ca să nu poată intra Mesia pe ea. Dar cine poate opri puterea lui Dumnezeu? Când Domnul Isus va reveni cu sfinții Săi, care probabil îi vor include și pe cei care au avut parte de răpire, El va modifica, printr-un cutremur, împrejurimile Muntelui Măslinilor.

Lecturând pasajul care descrie intrarea triumfală a Domnului Isus în Ierusalim, în mijlocul bucuriei ucenicilor, putem observa câteva stări tragice ale unor oameni, ce ne pot sluji ca învățătură. Oamenii care nu au înțeles ziua cercetării lor au transformat acea zi de sărbătoare în ceva negativ – fapt care a atras asupra lor osândă. Vedem că fariseii nu au fost gata să sărbătorească; dimpotrivă, ei și-au arătat împotrivirea. Scriptura se îplinea sub ochii lor (vezi Zaharia 9:9) și, deși aveau ochi, nu vedeau în Domnul Isus decât un rival pe care voiau să-L pună sub tăcere cu orice preț. În cuvintele ucenicilor auzeau împlinirea Scripturii dar fariseii și marii-preoți aveau inima împietrită. „Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului!“ (Psalmii 118:26).

Toate semnele vremii arată că venirea Domnului Isus ca judecător al lumii care L-a respins este aproape și totuși, ca fariseii din Ierusalim, cei mai mulți nu prețuiesc această vreme de har – când se pot împăca cu Dumnezeu prin pocăință, în meritul jertfei Domnului Isus. Mulți nu prețuiesc ziua cercetării lor, când Domnul îi cheamă la viață, și continuă să iubească păcatul și să trăiască în el; continuă să încerce să slujească la doi stăpâni, crezând că Dumnezeu este mulțumit cu o inimă împărțită. „Chiar și cocostârcul își cunoaște vremea pe ceruri; turtureaua, rândunica și cocorul își păzesc vremea venirii lor, dar poporul Meu nu

cunoaște Legea Domnului!“ (Ieremia 8:7). Oare descriu aceste cuvinte starea sufletului tău? Merită să ne cercetăm. Astăzi încă are rost. Astăzi Dumnezeu încă dă iertare și mântuire. Astăzi încă Duhul Sfânt dă nașterea din nou, prin pocăință sinceră, și face din cei care vin la Domnul Isus făpturi noi (vezi 2 Corinteni 5:17).

În 2004 în Sri Lanka a venit un tsunami care a curmat peste 40.000 de vieți. Animalele au simțit din timp pericolul și s-au retras pe înălțimi. Oare noi simțim pericolul? Ne pregătim pentru a sta înaintea lui Dumnezeu, înainte ca urgiile să lovească acest pământ care zace în cel rău (vezi 1 Ioan 5:19)? Trebuie să fugim pe înălțimi spirituale, la stări ca pe muntele Tabor. Când cerem, în rugăciune, prezența Domnului putem primi putere să facem față împotrivrării lumii și vrăjmașului nostru. Putem învăța din evenimentul care a avut loc cu 2000 de ani în urmă că trebuie să dăm slavă lui Isus Hristos, care a făcut posibilă împăcarea cu Tatăl. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1:9). Învățăm că Domnul Isus, care în acea zi a curățat Templu de negustori, vrea ca templul trupului nostru să fie curat și neîntinat de păcat (vezi 1 Corinteni 6:19). Învățăm din acest eveniment că trebuie să cunoaștem și să prețuim vremea cercetării noastre.

Învățăm din acest pasaj biblic că Dumnezeu vrea să avem o reverență sfântă pentru locul unde ne adunăm și în care El Se prezintă în mijlocul laudelor. „... Isus a intrat în Templu. A început să scoată afară pe cei ce vindeau și cumpărau în Templu; a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei. Și nu lăsa pe nimeni să poarte vreun vas prin Templu“ (Marcu 11:15, 16).

Cuprins de indignare și de o mânie după voia lui Dumnezeu, Domnul Isus i-a izgonit pe negustorii care erau mână în mână cu preoțimea din Templu unde Tatălui trebuia să I Se dea cinste, pentru că prin ceea ce făceau profanau acel loc sfânt. „Este scris: «Casa Mea va fi o casă de rugăciune. Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari»“ (Luca 19:46).

Domnul Isus vrea și astăzi ca cei care merg la casa de rugăciune să fie nu doar îmbrăcați cuviincios, ci îmbrăcați cu haina laudei (vezi Isaia 61:3) și să-I aducă închinare în duh și în adevăr. Până când un om nu este născut din nou, el nu poate aduce o astfel de închinare, pentru că duhul lui este mort (vezi Efeseni 2:1). Viața din Dumnezeu vine în noi, în duhul nostru, în momentul pocăinței sincere. Acest moment este urmat întotdeauna de o schimbare radicală a vieții. Într-un astfel de moment de pocăință, în care are loc nașterea de sus (vezi Ioan 3:3) și care este cel mai important eveniment din viața unui pământean, Dumnezeu iartă păcatul și vindecă rănilor sufletului făcute de păcat. Vindecă inima de dorințe și de scopuri rele și pune în locul lor dorința de a face voia Lui și de a arăta recunoștință față de Isus, care a făcut posibilă primirea mântuirii prin har.

În acest fel, oamenii obsedați de lucrurile trecătoare ale acestui pământ, prețuind vremea cercetării lor, sunt eliberați din lanțurile care-i leagă de pământ atunci când, chemați la pocăință, se pocăiesc și ajung să trăiască pentru Împărăția lui Dumnezeu și să se îmbogățească față de Dumnezeu. Ai avut și tu o zi a cercetării? Dacă crezi că nu ai avut, mesajul acesta, care te cheamă la pocăință, îți prezintă oportunitatea de intra în rândul celor care, prin credința în Domnul Isus, primesc iertare și mântuire. Ai natura cea nouă, pentru că Isus locuiește în tine (vezi Galateni 2:20; Efeseni 3:27)? Sau ai natura veche? Ascultă de cuvântul Scripturii într-un mod natural sau doar ești obișnuit să acționezi religios?

Printre altele, caracterul este ceea ce suntem și ce facem când suntem singuri; de aceea, te poți cerceta să vezi, după ce faci și ce dorești când ești singur, dacă Îl iubești pe Dumnezeu și Cuvântul Lui. Religia este încercarea omului de a ajunge la Dumnezeu, dar credinciosul născut din nou prin pocăință Îl are în el, prin Duhul Sfânt, pe Dumnezeu, pentru că prin nașterea de sus s-a făcut părtaș firii și naturii dumnezeiești, „prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii

dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte“ (2 Petru 1:4).

Deși te afectează enorm, nu este cel mai important sub ce confesiune te aliniezi prin votul pe care-l dai cu picioarele tale; dar este foarte important să fii născut din nou și să ai credința celor care cred tot Cuvântul lui Dumnezeu fără să adauge tradiții și porunci omenești. Dumnezeu vrea să ai o inimă nouă și o natură nouă ca să poți să ajungi acolo unde este El. Dacă vrei, poți să păstrezi inima și natura ta veche, dar în veșnicie vei fi acolo unde acestea se potrivesc – cu cei care au același fel de inimă și de natură, într-un loc de nedorit. Alege să prețuiești ziua cercetării tale de astăzi și primește-L pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân, pentru ca sufletul tău să fie în siguranță.

Amin

13

UN MONUMENT ISTORIC

„Copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, și apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor.“ Exodul 14:22

Majoritatea țărilor au anumite locuri și monumente care le servesc lor și generațiilor care urmează ca niște pietre de aducere aminte a unor evenimente în care anumiți oameni s-au remarcat pentru curajul lor sau care le aduc aminte de evenimente care au schimbat cursul vieții și al țării lor. Israelii, până la zidirea Templului, au avut obiceiul de a ridica monumente sau altare care să îi ajute să țină minte felul în care ei au simțit prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor cu o anumită ocazie (vezi Genesa 8:20, 12:7, 28:18, 31:45; Iosua 4:1-8; 1 Samuel 7:12).

Mesajul acesta, care va încerca să fie un cuvânt de încurajare pentru copiii Domnului încercați în această vreme, ne va îndrepta atenția nu spre o statuie, ci spre un eveniment istoric care nu are un monument fizic. Este vorba despre evenimentul despărțirii Mării Roșii în două, când israeliții ieșiți din robia egipteană erau urmăriți de oastea lui Faraon. „Moise și-a întins mâna spre mare. Și Domnul a pus marea în mișcare printr-un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea, și apele

s-au despărțit în două“ (Exodul 14:21). Când apele s-au unit din nou, dușmanii poporului Israel au pierit înecați. Acest eveniment istoric ne spune că Dumnezeu, în pofida fricii, a necredinței, a neliniștii și a nesiguranței care uneori atacă viața noastră, ne poate da biruință ca să rămânem statornici în credință; apoi, la fel ca israeliții, să cântăm din inimă cântări de laudă Dumnezeului nostru. „Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava: a năpustit în mare pe cal și pe călăreț“ (Exodul 15:1). Și eu am fost urmărit „de cal și de călăreț“, care-mi doreau pieirea – calul fiind cancerul la ficat, iar călărețul fiind moartea; dar în urmă cu aproape trei ani Domnul Și-a arătat puterea în viața mea și astăzi am în memoria mea un monument al biruinței pentru care Îi dau slavă.

Așa cum oamenii se uită la monumente care dau încredere, cum este și Statuia Libertății, copiii Domnului privesc la felul în care Dumnezeu a lucrat în viața lor și a altora ca apoi, plini de credință, să dea slavă lui Dumnezeu. Lumea care Îl sfidează pe Dumnezeu cu aroganță și alege să nu-I slujească, plină de mândrie, se încrede în politicieni, în știință, în felul în care își păstrează trupul sănătos, în puterea și banii ei, uitând că și Faraon a fost puternic, că și Tirul a fost o cetate puternică, ce părea de nebiruit, dar a fost nimicită; uitând că și Titanicul a fost un vapor gigantic, dar s-a scufundat la prima cursă (în 1912), de aceea spune Scriptura: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta!“ (Proverbele 3:5).

Intrând în ascultare de Dumnezeu, Moise i-a eliberat pe israeliți și, când erau urmăriți de cea mai puternică armată de atunci, au ajuns la punctul unde nu aveau ieșire. La cuvântul lui Dumnezeu, Moise a ridicat toiagul spre mare ca marea să se despartă, după cuvântul primit de la Dumnezeu. Acest eveniment a avut ecou în lumea de atunci. După 40 de ani, fără ziar sau televizor, cei din Ierihon au auzit despre el și frica de Dumnezeu lui Israel a intrat în ei (vezi Iosua 2:9-12). Dumnezeu nu vrea să stăm ca la coafor să-L așteptăm pe Domnul, ci vrea să lucrăm pentru El. El vrea să ridice în viața noastră monumente de biruință și de

cucerire care să slujească spre slava Sa și spre întărirea credinței celor din jurul nostru. La Marea Roșie, Dumnezeu a transformat ceea ce putea fi un dezastru total într-o biruință, într-un mesaj care încă mai răsună în lume – un mesaj care spune că din milioane de victime posibile a făcut un popor victorios căruia i-a dat o țară. Păzește-te de păcat și încrede-te în Dumnezeu, pentru că niciun fir de păr nu-ți cade fără ca El să știe (vezi Matei 10:30). Dumnezeu a lăsat o astfel de biruință și în viața mea și vrea să creeze un monument al biruinței și în viața ta, ca să-Și facă Numele de slavă: „Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentru ca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu“ (2 Corinteni 4:15).

Dacă ești într-un mare necaz și te vezi la strâmtorare, fă ce depinde de tine și apoi încrede-te în Dumnezeu, pentru că El poate face o ieșire sau o ușă acolo unde nu există una. Poate spui: „Eu nu sunt Moise!“ Adevărat, dar Iehova este tot Dumnezeu și astăzi, la fel ca în ziua când Moise a despicat marea și a creat acel monument al biruinței în mintea a milioane de suflete. Când Israel a ajuns la Cades-Barnea și au văzut uriașii din țara care le-a fost promisă au cârtit și au vrut să se întoarcă înapoi în Egipt (vezi Numeri 14:3, 4). Când vine examenul credinței tale și te vezi depășit de situație, nu fă ca acei israeliți fricoși; dimpotrivă, urmând pilda Domnului Isus, stabilește dinainte că în astfel de momente de clătinare nu îți vei da voie să spui altceva decât: „Nu voia mea, ci voia Ta să se facă!“ Firea noastră veche trebuie să știe că nu poate decât să accepte voia Domnului și să aștepte ajutorul Lui (vezi Exodul 14:14).

Îngrijorarea excesivă și frica ne pot lua ochii de la Domnul. De multe ori la temelie fricii este ceea ce vrem noi cu orice preț. Dacă spunem că avem toate motivele să fim îngrijorați, Domnul Isus ne aduce aminte că îngrijorându-ne nu putem schimba nimic (vezi Matei 6:27). Îngrijorarea excesivă fură pacea și atacă credința, făcându-ne astfel vulnerabili atunci când, de fapt, Dumnezeu vrea să ridice un monument al biruinței și al credințioșiei noastre față

de El. Noi ar trebui să spunem: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine“ (Psalmii 23:4a). Israel a trecut pe acolo și eu am trecut pe acolo; și dintr-un loc al morții a ieșit viață și biruință. Cel care Se luptă pentru noi și are viața noastră în mâna Lui este același Dumnezeu care S-a luptat pentru Israel când a despicat marea Roșie (vezi Exodul 14:25).

Israelii au văzut stâlpul de foc, norul care-i însoțea și marea despicată și totuși, la primul obstacol, au vrut să se întoarcă înapoi în robie. Țipetele disperate ale israeliților L-au deranjat pe Dumnezeu în acea zi (vezi Exodul 14:15). Disperare noastră când vorbim și acționăm ca niște oameni care nu Îl au Dumnezeu Îl deranjează și astăzi. Ca și cârtirea lor (vezi Exodul 16:3), cârtirea noastră Îl întristează pe Dumnezeu, care ne-a trimis un Răscumpărător care să ne scoată din robia păcatului, unde îi slujeam lui Satana și îi aduceam închinare prin poftă și prin vicii. Biblia ne învață: „Nu vă îngrijați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri“ (Filipeni 4:6).

La necaz – care poate fi un moment în viață când Dumnezeu vrea să ridice un monument al biruinței spre slava Lui – alege să te încrezi în El. Isus ne sfătuiește: „Nu vă îngrijați de viața voastră“ (Luca 12:22). Alege să crezi în Dumnezeu, care știe tot ce faci și gândești și poate să te izbăvească; nu crede în superstiții sau în amenințări. Am citit că la mănăstirea Voroneț între sfinți sunt pictați și Socrate și Platon, deși ei nu au fost sfinți; dar aceștia i-au învățat pe oameni să nu creadă în superstiții, ci să creadă într-un Creator. Cu atât mai mult noi, care avem Cuvântul lui Dumnezeu, putem să ne încredem în purtarea Lui de grijă. Credința nu este o atitudine, dar ea poate dezvolta o atitudine care te face să poți să suferi și chiar să mori pentru Hristos – ca și în primii creștini care au ajuns în arenele romane. Biblia ne spune că „unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea, și au fost chinuiți“

(Evrei 11:35). Dacă Dumnezeu ar deschide marea înaintea ta și ai trece ca pe uscat printre acei pereți de apă, ai fi și tu plin de frică, asemeni israeliților? Ei ar fi preferat să fie altundeva, la fel cum noi am prefera să nu avem necazuri. Dumnezeu i-a forțat să intre în albia râului prin faptul că, ridicând stâlpul de foc dinaintea lor (vezi Exodul 14:20), le-a îngăduit egiptenilor să se apropie. Dumnezeu ne forțează uneori și pe noi să intrăm în astfel de încercări pe care nu le dorim, unde putem să-L cunoaștem mai bine. Credința care Îl onorează pe Dumnezeu nu este cea pe care spui că o ai când este liniște în viața ta, ci aceea pe care o demonstrezi când ești în furtună.

Adevărul Scripturii generează o credință puternică; creează în mintea înnoită (vezi Romani 12:2) o realitate pe care o pot vedea doar cei care au o oarecare maturitate spirituală. La maturitate spirituală se ajunge prin unirea cunoștinței Fiului și a credinței (vezi Efeseni 4:12), când sufletul umblă pe cărările neprihănirii (vezi Proverbele 4:11). Biblia spune că „cel neprihănit va trăi prin credință“ (vezi Romani 1:17). La fel cum în vreme de furtună avioanele de astăzi aterizează în condiții de ceață orientându-se doar după ce spun aparatele de la bord, și copiii Domnului pot umbla prin credință. După cum piloții, care sunt răspunzători de multe vieți, au încredere în ce le spun aparatele, și noi trebuie să avem încredere în Cuvântul lui Dumnezeu – care niciodată nu se strică, cum se poate strica un aparat.

Fiecare suflet care a avut o zi a pocăinței când a fost născut din nou, are în viața lui un monument istoric care-i marchează schimbarea stăpânului și a destinației finale. Fiecare suflet născut din nou are în viața lui un eveniment pe care-l comemorează cât trăiește participând la Masa Domnului. În urmă cu 2000 de ani, la Golgota, unde Isus Hristos Și-a dat viața pentru păcătoși, a avut loc evenimentul la care, când privim, vedem ce a făcut Dumnezeu din dragoste pentru noi. Dacă ar fi să ridicăm un monument care să reprezinte acest eveniment, ar trebui să ridicăm ceva mai mareț decât piramidele și mai înalt decât cea mai înaltă clădire din lume

– care se află în Dubai și are 828 de metri. Golgota este evenimentul care ne aduce aminte că numele noastre sunt scrise în Cartea Vieții și destinația noastră finală este cerul (Ioan 14:2). Dacă în viața ta nu a avut loc acest eveniment al pocăinței tale, privește cu credință azi spre Isus, care a stat răstignit pe cruce în locul tău și a suferit moartea pe cruce, și vei trăi.

Trăim într-o lume în care oamenii aleargă nemulțumiți de dimineața până seara după lucrurile pe care le consideră importante; dar pentru tine este sufletul tău important? Dacă spui „da“ fii sigur că ai acest monument al întoarcerii tale la Dumnezeu prin pocăință și că ai făcut legământ cu Dumnezeu prin botez. Dumnezeu ne-a promis: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu“ (Apocalipsa 2:7).

Amin

14

ARME ÎNTĂRITE DE DUMNEZEU

„Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăririle“ 2 Corinteni 10:4

Acest text nu doar ne spune că noi, copiii lui Dumnezeu, suntem într-un conflict continuu, într-o luptă cu un dinamism feroce; ceea ce mi-a atras atenția este faptul că spune că noi suntem superiori dușmanului nostru. Dacă ne cunoaștem drepturile pe care le avem în calitate de copii ai lui Dumnezeu (vezi 1 Ioan 3:2; Filipeni 2:15) aflăm că avem autoritate în lumea spirituală; diavolul ar vrea să știm cât mai puține despre această autoritate. Dar Isus ne spune: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luca 10:19). Din cauza lipsei de cunoaștere a Cuvântului și din cauza necredinței mulți luptă cu dușmanul, potrivnicul lui Dumnezeu, bătând mereu în retragere cu gândul: „Vai de mine! Cum aș putea face să sufăr cât mai puțin?“ Realitatea este că atunci când luptăm după rânduiești, putem avea biruință. „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre“ (Romani 16:20a).

Este foarte posibil ca uneori un copil al Domnului, adică un suflet născut din nou, să numească biruință sau înfrângere ceva ce

un om care nu a avut parte de „minunea lăuntrică“ nu ar numi la fel. Noi considerăm cea mai mare biruință faptul că rămânem neîntinați de lume (vezi Iacov 1:27) și așa să participăm la aducerea din întuneric la lumină a sufletelor nemântuite (vezi Coloseni 1:12; 2 Petru 1:19). Odată mântuiți, ca unii cărora li s-a încredințat „slujba împăcării“ (vezi 2 Corinteni 5:18), vrem să câștigăm cât mai multe suflete pentru Hristos (vezi Proverbele 11:30); dar această activitate, care este de natură spirituală, cere luptă (vezi Efeseni 6:12-17), deoarece diavolul, care ține sufletele în robia păcatului, nu le dă voie să plece. Noi, fiind conștienți că în jurul nostru există o realitate spirituală, nevăzută de ochii firești, urâm răul, adică păcatul (vezi Psalmii 97:10; Amos 5:15), dar iubim sufletele celor păcătoși.

În lupta aceasta, Satana folosește uneori arme firești și chiar vase de ocară – persoane care îi duc planurile la bun sfârșit, dar noi, așa cum spune textul citat la început, luptăm cu arme întărite de Dumnezeu, care nu sunt supuse firii pământești. Pentru că nu întotdeauna suntem plini de Cuvântul lui Dumnezeu și credința nealimentată scade uneori în focul luptei, unora li se pare că sunt nepotriviți pentru acest fel de luptă. Adevărul este că fiind în tabăra Biruitorului, care ne-a înarmat cu arme puternice, deja suntem în avantaj și avem oportunitatea de a câștiga lupta cu și pentru Căpetenia desăvârșirii noastre (vezi Evrei 12:2). Orice soldat care are merite deosebite este decorat după luptă, pentru că și-a dovedit curajul – nu pentru că a trecut timpul și el a stat așteptând o medalie în cazarmă (vezi 2 Timotei 2:5). La fel este cu cei care fac o prioritate din a se îmbogăți față de Dumnezeu strângând cu El și luptând lupta cea bună; ei se vor bucura în viitor de ziua răsplătirii: „Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat ...“ (1 Timotei 6:12a).

Dacă privim la învățătura Scripturii cu privire la felul în care suntem păziți (vezi 1 Petru 1:5) și înarmați de Dumnezeu (vezi 2 Corinteni 10:4), învățăm că atâta timp cât ne ferim de păcat, nu trebuie să ne temem de puterea întunericului. „Știm că oricine

este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzește, și cel rău nu se atinge de el“ (1 Ioan 5:18). Înainte de luptă și chiar când suntem în luptă, trebuie să știm că cel ce nu păcătuiește este păzit de Dumnezeu, care este mult mai tare decât diavolul. Cei care vor să lupte sub steagul lui Hristos nu îi dau dușmanului ocazia să câștige, deci nu glumesc cu păcatul. Apostolul Pavel îi sfătuiește pe toți: „să nu dați prilej diavolului“ (Efeseni 4:27).

Când duci vestea mântuirii în biserică, la piață, la lucru sau la vecini participi la o luptă spirituală împotriva întunericului. Când dai un fluturaș care spune despre mântuire și despre nașterea din nou, când vizitezi bolnavi și le dai vestea mântuirii, când inviți un coleg sau un vecin la casa de rugăciune, când nu te răzbuni și nu întorci rău pentru rău ești în plin conflict cu inamicul și trebuie să fii gata să folosești nu armele firii pământești, ci armele puternice primite de la Dumnezeu. Când primești mântuirea, inima ți-e plină de pace și de bucurie și vrei să le spui și altora, ca și ei să fie mântuiți. Cine nu a avut acest sentiment născut dintr-o stare de mulțumire și de veșnică îndatorare față de Domnul Isus, probabil nu este mântuit.

În orice luptă spirituală trebuie să folosești armele întărite ale lui Dumnezeu. Una dintre aceste arme este Numele lui Isus Hristos, care are toată puterea în cer și pe pământ (vezi Matei 28:18) și în fața căruia se pleacă orice putere (vezi Filipeni 2:10). O altă armă puternică pe care o avem de la Dumnezeu este sângele lui Isus Hristos: „Ei au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte“ (Apocalipsa 12:11). De asemenea, în lupta spirituală trebuie folosit Cuvântul lui Dumnezeu. Hotărârile lui Dumnezeu sunt legi pe care universul le cunoaște, de aceea când rostești Cuvântul cu credință, cerul ascultă și aprobă, iar iadul trebuie să se supună. Credința, ca o valută cerească, este factorul care face aceste legi ale lui Dumnezeu să lucreze în favoare ta. Credința se măsoară după ușurința cu care te dai bătut sau după

dârzenia cu care lupți până la biruință. Când te dai bătut în fata unui lucru credința ta este mai mică decât lucrul pe care l-ai cerut sau pentru care ai luptat.

A avea credință presupune a crede ce a spus Dumnezeu și a ignora restul aspectelor lucrului respectiv. Uneori, ne putem considera nepotrivii pentru aceste lupte spirituale, pentru că reumplerea cu putere este uneori neglijată; astfel, neglijând rugăciunea, putem ajunge să ne simțim copleșiți și chiar învinși. Nu putem petrece toată ziua rugându-ne în genunchi, dar ne putem ruga neîncetat, trăind prezența Domnului și vorbind cu El ca și când am avea în urechi căștile de la telefon și un microfon în față. A-L avea pe Domnul necurmat înainte, ca să nu ne clătinăm (vezi Psalmii 16:8) este ca și cum am avea o convorbire telefonică cu cerul, o legătură telefonică neîntreruptă.

Postul, care ne smerește sufletul și face puterea firii vechi să scadă, ne face mai sensibili la glasul lui Dumnezeu. Am văzut vrăjitori din Africa vorbind în limbi demonice; iar cei mai puternici dintre ei posteau ca să le fie sufletul mai sensibil la lumea spiritelor. Cu atât mai mult noi, care luptăm pentru Dumnezeu, trebuie să folosim acest mijloc de pregătire pentru luptele spirituale. Postul nu ne aduce un merit înaintea lui Dumnezeu, pentru că tot meritul este al Lui, care ne-a salvat; nici nu-L face să vrea să vină mai mult în viața noastră; postul aduce lepădarea de sine, ca Isus să Se vadă mai bine în noi (vezi Galateni 2:20; Efeseni 3:17). Noi nu luptăm cu oamenii care râd de noi și de ceea ce credem noi, nici cu oamenii care vor să ne tulbure și nici cu cei care au căzut în cursa diavolului și, uneori chiar fără să știe, sunt folosiți de el. Noi luptăm împotriva puterii întunericului care îi folosește. Dumnezeu vrea ca „venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia“ (2 Timotei 2:26). Oamenii care fac voia dușmanului sunt vase de ocară, sunt prinși de război, dar pot fi eliberați. Creștinii trebuie „să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăință, ca să ajungă la cunoștința adevărului“

(2 Timotei 2:25). Domnul Isus l-a învins pe Satana la Golgota, unde a plătit cu sânge răscumpărarea tuturor sufletelor care aleg să creadă, să ceară și să primească ce oferă El – adică mântuire. Când luptăm cu armele puternice întărite de Dumnezeu, și nu cu armele firii pământești, ca parte a Bisericii (Evrei 12:23) este bine să știm că biruința Bisericii a fost deja decretată de creatorul lumii și noi doar decidem să ne alăturăm celui care va avea victoria finală și ultimul cuvânt.

Isus a zis: „... voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ (Matei 16:18). Dincolo de aceste „porți“ sunt suflete care trebuie să știe că Dumnezeu dă iertare și mântuire prin pocăință, în meritul jertfei Domnului Isus. Este adevărat că nu toți vor dori să iasă din mlaștina păcatului, dar mulți ar vrea să facă asta dacă ar fi cineva să le spună despre bunătatea lui Dumnezeu care, ca un Tată bun, așteaptă fiii risipitori să vină acasă. Înăuntrul fiecărui suflet nemântuit există un gol, o singurătate și o lipsă de siguranță, pentru că lucrurile materiale, puterea sau prestigiul nu pot umple golul creat de Dumnezeu (vezi Eclesiastul 3:11). Acel gol din om este completat numai prin împăcarea omului cu Dumnezeu. Solomon, care a avut din plin bogății și înțelepciune, a scris: „Ce este strâmb nu se poate îndrepta, și ce nu este nu poate fi trecut la număr (Eclesiastul 1:15). Atâta timp cât cugetul lor este treaz, în toți oamenii există un sentiment de vinovăție, o frică de moarte și de necunoscut. Dumnezeu îi scapă din această stare de nefericire pe oamenii care, prin pocăință, vin la mântuire. Răspunsul la toate acestea este „Isus“. El poate „să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor“ (Evrei 2:14-15). Dacă ai intrat în rândul celor care în curând vor sărbători victoria Fiului lui Dumnezeu, luptă în fiecare zi cu armele puternice întărite de Dumnezeu; iar dacă te numeri între ce care privesc cu îngrijorare și frică spre ziua judecății, alege astăzi să treci de partea Luminii lumii, care este Domnul Isus Hristos, Mântuitorul tuturor. Amin

15

VEI FI LA STÂNGA SAU LA DREAPTA?

„Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui.“ Matei 25:32, 33

Textul acesta ne prezintă un contrast care provoacă gândirea noastră în modul cel mai serios. El nu vorbește despre alegeri temporare, pământești – cum ar fi cumpărarea unei case sau a unei mașini, ci vorbește despre o realitate spirituală cu urmări veșnice. Vorbește despre felul în care sufletele oamenilor vor fi separate pentru a primi un statut permanent, neschimbător, de suflete mântuite sau nemântuite – așa cum spune Apocalipsa 20:10, 22:5. Apocalipsa este cartea care descrie victoria finală a lui Isus Hristos și a celor care, prin pocăință, au trecut de partea Lui.

Poetul Alexandru Vlahuță a arătat, într-una dintre poeziile sale, că pe el îl măcina gândul veșniciei: „Însă, uite, mă-nspăimântă întunericul de veci... Să nu mai revin în viață niciodată?... Niciodată?... Nu de moarte mă cutremur, ci de veșnicia ei“. Asemănând sufletele cu niște oi și cu niște capre, Domnul Isus ne arată în mod metaforic cum Se va despărți pentru totdeauna de cei pe care El îi socotește răi. Textul acesta ne aduce aminte la modul

cel mai serios de separarea grâului de neghină (vezi Matei 36), a celor dreți de cei nedreți (vezi Faptele apostolilor 24:15), a celor care au trăit cu Isus și pentru Isus de cei care s-au zbatut să slujească la doi stăpâni.

Pentru ca ziua despărțirii oilor de capre să nu fie pentru noi o surpriză neplăcută este bine să vedem care vor fi cei care vor auzi „La stânga!“ Privind la urgia care a lovit Sodoma și Gomora putem să spunem că „grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui Viu“ (Evrei 10:31). Dacă ne grăbim să spunem că noi nu trăim în astfel de păcate grave este bine să știm că decăderea lor a început cu lucruri mai mici, pe care s-ar putea să le descoperim și în viața noastră (vezi Ezechiel 16:49).

Cei din Sodoma și-au ales soarta când au început să facă alegeri proaste precum cea de a nu arăta milă față de sărac, la fel ca bogatul nemilostiv din pilda rostită de Domnul Isus (vezi Luca 16:23). Lipsa milei în viața noastră ne oprește rugăciunile (vezi Proverbele 21:13), iar în Matei 25 vedem că Domnul Isus le va spune cuvinte aspre celor care nu au avut milă de cei nevoiași: „Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!»“ (Matei 25:41).

Nu suntem mântuiți prin fapte, ci prin har (vezi Efeseni 2:9), dar suntem răsplățiți după fapte. Faptele celor care sunt făpturi noi (vezi 2 Corinteni 5:17) cresc ca roadele unui pom bun; el nu-și propune să dea roade bune, nu are nevoie să i se țină morală, ci le face de la sine. Să faci bine celor ce nu pot să-ți răsplătească (vezi Luca 14:13) este o roadă care te pune în rândul celor care vor auzi „La dreapta!“ Majoritatea religiilor de pe pământ spun să faci fapte bune dacă vrei să fie bine cu sufletul tău după această viață, „dar răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă, că nu se va face niciodată“ (Psalmii 49:8), cu atât mai puțin prin fapte. „El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt“ (Tit 3:5). Totuși, dacă nu facem

fapte bune, deși avem ocazia să le facem, textul din Matei 25:41 spune că ne îndreptăm spre iad.

Când era cel mai bogat om din lume, filantropul Warren Buffet a donat miliarde de dolari unor cauze și a spus: „Este unul din felurile plăcute de a merge în cer“; dar mântuirea nu poate fi cumpărată cu nimic de pe pământ, ci numai cu sângele scump al Mielului lui Dumnezeu. Este bine că nu putem cumpăra mântuirea; altfel unii dintre noi nu ar avea această posibilitate. Pentru că nu o putem cumpăra, Dumnezeu, cu o mare cheltuială pentru El, ne-o dă în dar (vezi Efeseni 2:8; Romani 6:23; 2 Corinteni 9:15). Cei mântuiți, care vor ajunge la dreapta, sunt lucrarea lui Dumnezeu (vezi Efeseni 2:10). După cum un pom este plantat ca să aducă roadă bună (vezi Luca 13:6-9), și noi, când aducem roada aceasta, tot meritul este al lui Dumnezeu, care rodește în noi, ca să ajungem „plini de roada neprihăririi, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu“ (Filipeni 1:11).

Renumitul fizician Albert Einstein, ca evreu, nu avea interes pentru biserică, dar a avut ocazia să aibă de-a face oameni născuți din nou și, văzând la ei fapte bune și lipsă de egoism, a scris: „Sunt forțat să mărturisesc că ceea ce odată am disprețuit acum admir fără rezerve“. Este doar un exemplu care dovedește că cei în care rodește Duhul Sfânt sunt o lumină în lume (vezi Matei 5:16), sunt motivul pentru care unii oameni Îi dau slavă lui Dumnezeu (vezi 1 Petru 2:12) și în acest fel vor intra în rândul celor care vor fi la dreapta. Aceste suflete sunt între semenii lor „o mireasmă de la viață spre viață“ (2 Corinteni 2:16). Mireasma aceasta constă în altruism, în a fi gata de sacrificiu și în dărnicie față de cel care este în necaz; dintre toate necazurile, cel mai mare este acela de a fi nemântuit. Oamenii în care locuiește Isus Hristos (vezi Galateni 2:2) sunt oameni care nu doar umblă din loc în loc, ci fac binele, ca Stăpânul lor (vezi Faptele apostolilor 10:38). Faptele bune sunt roade ale mântuirii; „credința fără fapte este moartă“ (Iacov 2:26). Înainte de a ajunge la acea răscruce de drum, în mare zi a despărțirii oilor de capre, fiecare dintre noi

facem alegeri care ne apropie de stânga sau de dreapta. Alegerile noastre și felul în care trăim trebuie să aibă la bază cuvântul curat al Scripturii.

O poveste chinezească spune că un giuvaerghiș de la curtea împăratului a acceptat un ucenic în atelierul lui. În prima zi i-a dat în mână o piatră de mare preț și i-a spus să stea, să o studieze și observe ce se întâmplă în atelier. A doua zi i-a dat din nou o piatră prețioasă, cu aceleași instrucțiuni. După multe zile, ucenicul frustrat a întrebat ce rost are, dar i s-a răspuns să aibă răbdare. După ce a trecut o vreme, într-o dimineață, când a primit piatra prețioasă pe care trebuia să o țină toată ziua în mână, ucenicul a spus: „Această piatră nu este o piatră prețioasă!“ Aceea a fost ziua în care i s-a dat voie să lucreze la bijuteriile împăratului. În lumea de astăzi bântuie multe credințe false, cu învățături nimicitoare (vezi 2 Petru 2:1), care pun sufletele oamenilor la un adăpost fals. Ca să poți deosebi adevărul de minciună, de obiceiuri omenești și strămoșești fără valoare, care doar golesc buzunarele, trebuie să cunoști Cuvântul lui Dumnezeu și să meditezi la El, cerând lumină de sus, de la Tatăl luminilor (vezi Iacov 1:17).

În multe locuri se vestește astăzi un alt dumnezeu, un alt Isus și o altă Scriptură, care a fost diluată și schimbată ca să se potrivească dorințelor omenești. Dar comportamentul și faptele noastre bune trebuie să se potrivească cu rânduiala Scripturii. Poate cineva se va întreba: „Oare fac eu îndeajuns de multe fapte bune?“ Întrebarea corectă este: „Oare Îi plac Domnului faptele mele și cum aş putea face mai multe?“ Dragostea caută oportunități de a face bine și când le găsește, se implică cu bucurie, „căci pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu“ (2 Corinteni 9:7). „Dați, și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura“ (Luca 6:38). Nimeni nu va trece necategorisit înaintea lui Isus, care va despărți oile de capre; această asemănare a noastră cu oi și cu capre se aseamănă cu despărțirea neghinei de grâu. Este un avertisment cu

privire la felul în care ne raportăm la nevoile celor care au nevoie de ceva ce noi avem – fie de vestea mântuirii, fie de lucruri materiale, fie de mângâiere și de încurajare pe calea cea bună.

Din textul citat la început reiese că Domnului Îi va fi ușor să vadă diferența dintre cel credincios și cel necredincios (vezi Matei 7:17). Oile reprezintă creștinii din care a curs Isus (vezi Efeseni 3:17; Romani 12:8), spre a fi o binecuvântare pentru alții. Astăzi Dumnezeu știe ce ești și în care parte te potrivești. Dar dacă te potrivești în rândul caprelor, printr-o minune făcută de Dumnezeu, în schimbul pocăinței tale, încă poți trece în rândul oilor, la fel cum Saul din Tars – care arunca în temniță femei și bărbați nevinovați – s-a pocăit, a fost iertat și, prin modelarea făcută de Duhul Sfânt, a devenit un vas al lui Dumnezeu de mare valoare.

Postul plăcut lui Dumnezeu nu stă doar în abținerea de la hrană, ci în a arăta bunătate față de cel nevoiaș și chiar și față de cel care ți-a greșit și pe care îl ții legat în temnița inimii tale (Isaia 58:6-11). Cine vrea ca rugăciunile să îi fie ascultate, cine vrea să fie plăcut Domnului, cine vrea ca slava Domnului să-l însoțească, cine vrea să fie oaie și nu capră ia aminte la avertismentul din textul citat la început și ia decizii în favoarea sufletului său. Ce se va spune în dreptul tău? Vei fi trimis la stânga sau la dreapta? Nu există altă opțiune. Dacă spui că Îl iubești pe Dumnezeu, prețuind ce a făcut El pentru tine la Golgota, fă lucrurile care Îi plac lui Dumnezeu (vezi Mica 6:8). Dacă dragostea lui Dumnezeu este în inima noastră (vezi Romani 5:5), această dragoste va căuta mereu noi căi de exprimare, iubind sufletele oamenilor. Poate va fi nevoie de timp, de efort și de energie, de bani și chiar de suferință, sau poate doar de o vorbă spusă cu bunătate, de o încurajare. Privind la ziua marilor răsplătiri (vezi Luca 14:14), fă ceea ce Îi place Domnului Isus.

S-ar putea ca trăind o asemenea viață de dăruire să fii considerat de unii din afară un om care pierde, un om care se lasă folosit. De fapt, când trăiești în acest fel, în tine ia chip Hristos și

în ziua aceea mare cei în care a luat chip Hristos vor fi la dreapta (vezi Galateni 4:19). Domnul Isus, care va judeca (vezi Ioan 5:22) dorește foarte mult ca în acea zi să fii între cei de la dreapta Lui. Ca dovadă, Dumnezeu a dat pe Fiul Său să moară în locul tău (vezi Ioan 3:16). Acum El ne-a lăsat să alegem noi, întocmai ca primii oameni din „vremea nevinovăției“, dar alegerea noastră atrage consecințe veșnice.

Mesajul acesta îi cheamă la o trăire atentă cu Isus Hristos pe cei care spun că s-au pocăit și este o chemare la viață veșnică pentru cei care nu au spus niciodată: „Isuse, cred că ai murit în locul meu pe cruce. Vino în viața mea și fii Domnul, Stăpânul și Mântuitorul meu“.

Amin

16

FECIOARELE

„Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelarele și au ieșit în întâmpinarea mirelui.“ Matei 25:1

Capitolul 25 din Evanghelia după Matei conține trei pilde care vorbesc despre venirea Domnului. Pildele au fost rostite de Mântuitorul Isus ca răspuns la întrebarea ucenicilor cu privire la vremea sfârșitului (vezi Matei 24:3). Dacă ar trebui să rezumăm cartea Apocalipsei (capitolul 19), care vorbește despre vremea sfârșitului, în doar câteva cuvinte, am putea spune că Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul celor care cred că El vine ca Mire, ca Împărat și ca Judecător este Împăratul împăraților și Domnul domnilor.

În această cuvântare escatologică a Domnului Isus fiecare dintre cele trei pilde amintite prezintă câte unul dintre aceste aspecte ale venirii Sale ca Mire, ca Împărat și ca Judecător. Ca Mire El vine cu multă dragoste și pasiune pentru cei a căror inimă a cucerit-o cu jertfa Lui. Ca Împărat, care are o Împărăție cum nu mai există alta, vine cu mare putere și nimeni nu se va putea împotrivi planurilor Lui. Ca Judecător El va împărți dreptatea Sa după legile și poruncile care le-a dat oamenilor. Ca unii care spunem că așteptăm venirea zilei Lui, trebuie să privim la aceste pilde ca să

știm ce se așteaptă de la noi. Dacă Îl așteptăm doar ca Mire și ne neglijăm datoriile date de Împărat, este posibil ca judecata Lui să ne afecteze. Trebuie să-L vedem nu doar ca pe cineva care ne iubește cum un mire își iubește logodnica, ci și ca pe cineva care are autoritate și putere să pună în aplicare pedeapsa pentru nerespectarea poruncilor date. El vine ca Mire pentru cei care au făcut legământ cu El prin jertfă și trăiesc în ascultare de El. Dar când El vine, tot ce este în conflict cu dragostea și cu dreptatea Lui va fi confruntat, pedepsit și zdrobit.

Dintre cele trei pilde, probabil că majoritatea credincioșilor dau mai multă atenție pildei fecioarelor. Când o citești, parcă te arată cu degetul. Dar nu trebuie să ne mulțumim că suntem prefigurați în acea pildă, ci este nevoie să ne cercetăm pentru a vedea unde exact ne potrivim. Din zece fecioare, doar cinci au fost înțelepte și au intrat cu Mirele la ospățul nunții. Celelalte, deși erau fecioare, adică curate, din cauză că li s-au stins candelile, au rămas afară. Biserica se identifică cu această pildă, care separă o dată fecioarele de cele care nu sunt fecioare, apoi separă fecioarele înțelepte de cele nechibzuite. Pilda ne vizează pe fiecare dintre noi care spunem că L-am primit pe Domnul Isus și am fost curățați de vechile noastre păcate și putem să intrăm la nuntă dacă Mirele ar veni. Cu toate că Biserica speră la tot ce este mai bun în viitor, începând cu clipa venirii Mirelui, unele fecioare neglijează să păstreze o continuă stare de pregătire. Din pildă vedem că jumătate dintre ele sunt surprinse nepregătite de momentul venirii Mirelui, ele neavând destul ulei. Uleiul simbolizează Duhul Sfânt. A nu mai avea de ajuns din acest „ulei“, după ce odată l-ai avut este un mare pericol.

Spre deosebire de ce se vestește pe alocuri astăzi, mântuirea este condiționată de rămânerea în ascultare până la sfârșit: „Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit“ (Matei 24:13). Rezultă foarte clar că cine nu va răbda până la sfârșit nu va fi mântuit. Pe cei care sunt în ipostaza fecioarelor nechibzuite îi așteaptă un scenariu neliniștitor în care, după ce au depus efort pentru a fi

fecioare, au pierdut oportunitatea de a participa la ceea ce a motivat toată pregătirea lor de mai înainte. Apostolul Pavel ne motivează „să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală“ (Galateni 6:9).

Mulți dintre cei care cred că sunt fecioare, adică L-au primit pe Domnul Isus odată în viața lor, privind la prioritățile vieții lor din prezent și parcă pătruși de un sentiment de neliniște, nu știu să spună astăzi din care categorie face parte. Ei știu că nu mai sunt cum au fost când erau în dragostea dintâi, când nu precupețeau nici timp și nici un alt fel de efort pentru a sta la dispoziția Domnului și a trăi prezența Lui în fiecare zi, dar totuși speră că într-o zi se vor apropia de Domnul ca să demonstreze că Domnul este din nou prioritatea vieții lor. Este cumva acesta cazul sufletului tău? Cât timp ești în viață și Mirele încă nu a sosit, nu este prea târziu să treci dintr-o categorie în cealaltă. „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare“ (1 Timotei 6:9).

O mare problemă a creștinilor este că atunci când își permit anumite lucruri care dovedesc că relaxează disciplina lor duhovnicească nici nu știu când au trecut în categoria fecioarelor nechibzuite, ale căror întreg efort a devenit anulat și zadarnic în momentul venirii Mirelui. Apostolul Pavel, prin care Dumnezeu a plantat o salbă de biserici și ne-a dat o mare parte din Noul Testament și prin care Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite, nu a exclus ideea că alergarea și tot efortul lui ar putea fi în zadar: „ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar“ (Filipeni 2:16). „Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“ (1 Corinteni 9:27). Dacă El a trebuit să aibă grijă să fie între cele înțelepte, cu atât mai mult trebuie să fim atenți noi. Pentru unii viața de credincios a devenit un instinct religios sau o rutină obositoare. Lipsiți de dragoste, uneori de ochii lumii,

continuă pe acest drum cu creștinii, de frica iadului. Ei ar putea umbla pe pământ plini de bucurie dacă ar face din a sta aproape de Domnul Isus o prioritate și bucuria vieții lor (vezi Matei 6:31). Există și astăzi oameni care zădărnicesc planul bun al lui Dumnezeu pentru ei prin compromisuri cu lumea (vezi Luca 7:30). „Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu“ (2 Corinteni 6:1). Din acest verset reiese că unii vor fi între cei care au primit în zadar harul lui Dumnezeu.

Prin neascultate de Dumnezeu poți cădea din harul lui Dumnezeu. Este posibil să devii fecioară nechibzuită dacă lași ca uleiul sfânt să scadă la nivel periculos pentru sufletul tău. Când citești pilda fecioarelor citești despre tine; însă care profil dintre cele două ți se potrivește? Domnul Isus vine după o singură Mireasă, Biserica celor întâi născuți (vezi Evrei 12:23), care este alcătuită din totalitatea sfinților în viață și a celor care au murit în Domnul. Cinci din zece, cum arată pilda, este doar un procentaj. Fără să ne bazăm pe biruințele din trecut trebuie să păstrăm o stare de vigilență în credință. „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh“ (1 Tesaloniceni 4:16, 17).

Domnul Isus nu are ca mireasă zece sau cinci fecioare, ci doar una singură. Însă asemănarea acestor fecioare și obiceiul evreiesc din acea vreme îi prezintă, în mod metaforic, pe cei care vor fi găsiți pregătiți când va suna trâmbița lui Dumnezeu – care a mai sunat doar la darea poruncilor, pe muntele Sinai. Mireasa este Biserica lui Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 1:2), care este predestinată să ajungă în cer. Motivul pentru care unii trec în categoria fecioarelor nechibzuite este lipsa vegherii. Unii sunt nechibzuți cu timpul lor și li se pare că nu mai au timp pentru casa de rugăciune; dacă cumva se forțează să meargă, se duc târziu, arătând astfel că ei nu cred că Domnul este acolo la timp. Unii sunt

nechibzuiți cu banii lor, pentru că li se pare că îi pierd dacă Îi dau Domnului și dacă susțin misionari, orfelinate sau cumpărarea de Biblii pentru cei care nu au. Unii sunt nechibzuiți în gândirea lor și nu îi iartă pe cei care le-au greșit și nu văd în asta o oportunitate de a atrage binele asupra lor. Unii sunt nechibzuiți cu gândurile pe care și le permit să le întrețină, ca apoi ele, încurajând la desfrâu, să stingă vocea Duhului Sfânt – care cere curăție de inimă. Unii sunt nechibzuiți cu limba și cu gura lor și rostesc bârfe și cuvinte nepotrivite pentru gura unui credincios, uitând că Duhul Sfânt – uleiul – nu este obligat să trăiască într-o astfel de casă. Este sufletul tău între fecioarele înțelepte sau între cele nechibzuite? Locul este pregătit, dar oare fecioarele sunt gata? Candela are capacitatea de a face lumină; și dacă suntem între fecioarele înțelepte în jurul nostru trebuie să fie lumină prin fapte, pentru că credința fără fapte este moartă (vezi Apocalipsa 19:8).

Într-o zi ușa se va încuia și oportunitatea de a intra la nuntă cu Mirele va expira, iar lacrimile nu vor avea rost. Privind în aceste trei pilde menționate la început, privim asupra unei realități viitoare ce nu poate fi evitată. Dumnezeu nu vrea să îngrămădească pe oricine în cer. El, care este sfânt, a creat posibilitatea ca și noi să trăim o viață de sfințire, dacă vrem să alegem această cale. Umblă cu Isus în fiecare zi, nu doar duminica, și în loc să îți petreci tot timpul fugind după binecuvântări pământești, caută mai întâi Împărăția cerurilor – și cele necesare vor apărea în calea ta. Închei acest mesaj cu strofa unei cântări care aș dori să ni se potrivească și care spune: „Mireasă iubită, privește în sus/ Te-așteaptă cu drag al tău Mire, Isus/Gătit este cerul cu aur curat/Te-așteaptă să intri al tău Împărat.

Fii pregătit și trăiește ca și cum Mirele ar veni astăzi!

Amin

17

CASA MILEI SAU CASA MERITELOR?

„În Ierusalim, lângă poarta oilor, este o scăldătoare, numită în evreiește Betesda, care are cinci pridvoare. În pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei.“

Ioan 5:2, 3

Minunea făcută de Domnul Isus la scăldătoarea Betesda ne prezintă multe învățături despre lucrarea Domnului Isus între oameni. Deși parcă ascunsă de cititorul grăbit, printre rânduri, această minune descrie mântuirea prin har, și nu prin merite personale, dar de această dată nu vom analiza acest aspect. Acest capitol prezintă viața Domnului Isus într-o zi de Sabat, când a coborât din Galileea la Ierusalim, la un praznic. După Legea dată prin Moise, fiecare bărbat capabil să facă această călătorie trebuia să meargă la Ierusalim să I se închine lui Dumnezeu la Cincizecime – când se sărbătorea darea Legii, la Paște – când se sărbătorea ieșirea din Egipt și la sărbătoarea Corturilor – care era o zi de mulțumire.

Scăldătoarea Betesda, amintită în Vechiul Testament ca „iazul de sus“ (2 Împărați 18:17) și de istoricul Josephus ca „scăldătoarea de la piața de oi, la Nord de templu“, era un loc înțesat de oameni care aveau tot felul de boli, pentru că era cunoscută pen-

tru vindecările miraculoase care aveau loc acolo. În limba aramaică cuvântul „Betesda“ înseamnă „casa milei“ sau „casa harului“, dar o privire mai atentă asupra a ce se întâmpla în acel loc ne arată că de fapt era o casă unde doar cei care aveau merite aveau șansa de a fi vindecați când apa din scaldătoare era tulburată de un înger. Meritele constau în faptul că doar cei cu mai multă putere fizică, care stăteau cu ochii ațintiți la apă toată ziua aveau ocazia să fie vindecați, pe când cei care nu aveau putere fizică și nici ajutor din partea cuiva rămâneau bolnavi. Nici Scriptura și nicio altă scriere veche nu descrie vreun caz în care cineva ar fi fost vindecat de acea apă și unii cred că această concepție era doar o legendă sau o tradiție legată de faptul că apa se afla lângă Templu. Unele traduceri noi au îndrăznit să omită această parte a Scripturii.

Multă vreme criticii Scripturii, păgânii și agnosticii au spus că această scaldătoare nici nu a existat, dar în anul 1888, în urma unor săpături arheologice, a fost descoperit bazinul de apă despre care vorbește apostolul Ioan în Ioan 5. Chiar și eu l-am văzut și cine vrea îl poate vizita în cartierul sau în zona locuită de musulmani, lângă poarta de est a cetății. Chiar dacă nu aveau vreo dovadă că cineva s-ar fi vindecat în acel bazin cu apă, pentru mulți bolnavi, orbi și paralizați, acel loc al tristeții era locul unde aveau o ultimă licărire de speranță. Era locul unde speranța și credința se îmbinau în mod ciudat în inima oamenilor disperați care își spuneau că nu au nimic de pierdut stând acolo.

În acel loc, care provoca mila oricărui trecător sau vizitator care se încumeta să meargă acolo, a pășit Domnul Isus, care venise la Iersalim, la praznic. Din mulțimea cazurilor disperate din acel loc, Domnul Isus a ales să Se adreseze unui slăbănog care, fiind paralizat de 38 de ani nu putea merge până la apă. În acea vreme nu existau cărucioare cu rotile pentru invalizi, așa ca astăzi, și se părea că acel om este sortit să moară așteptând în zadar mila cuiva care să-l ajute la momnetul potrivit să ajungă la apă. Domnul Isus S-a dus la locul unde zăcea acel om și l-a între-

bat: „Vrei să te faci sănătos?“ (Ion 5:6). Omul, în loc să răspundă la întrebare în mod direct, a spus că nu are pe nimeni să-l bage în apă. Domnul Isus, parcă ignorând răspunsul lui, alege să nu dezvolte discuția despre motive, ci îi spune: „Scoală-te ... Ridică-ți patul și umblă“ (Ioan 5:8).

Primul lucru care ne atrage atenția în această vindecare miraculoasă este că Domnul Isus a ales să rezolve problema unui singur bolnav, spre deosebire de alte cazuri în care Domnul Isus a fost între bolnavi și „oamenii se strângeau cu grămada, ca să-L asculte și să fie vindecați de bolile lor“ (Luca 5:15), la marea Galileii „au venit la El multe noroade și El i-a tămăduit“ (Matei 15:30), iar dincolo de marea Tiberiadei „o mare gloată mergea după El pentru că vedea semnele pe care le făcea cu cei bolnavi“ (Ioan 6:2); dar la Betesda ni se spune că a vindecat un bolnav, iar ceilalți se pare că au rămas acolo. Marea întrebare este „De ce?“ Parcă ne deranjează cumva, parcă am vrea să știm motivul pentru care Isus a ales să vindece doar un bolnav la Betesda cu acea ocazie. În toate celelalte cazuri se pare că oamenii au venit la El, L-au căutat ca să-L asculte, să fie vindecați, să fie hrăniți, dar slăbănogul de la Betesda nu a mers la Isus, ci Isus a mers la el. Era în primul an al umblării Domnul Isus cu ucenicii Săi și Betesda era un loc în care atunci când a pășit, El era doar o față nouă între oameni. În următorii doi ani după vindecarea slăbănogului de la Betesda, mari mulțimi de oameni au fost vindecați de Domnul Isus. Nu aș fi surprins să aflu că mulți dintre cei care au rămas bolnavi în acea zi la Betesda au fost vindecați de Domnul. Cred că ulterior mulți L-au căutat pe Omul, pe Învățătorul din Nazaret care l-a vindecat pe slăbănogul de la Betesda.

Taina acestei minuni începe să se desfășoare când privim la faptul că Domnul Isus, într-o zi de Sabat, i-a spus slăbănogului să-și ridice patul, adică rogojina sau salteaua, lucru care era considerat de farisei o încălcare a Legii lui Moise. Pasajul care descrie minunea ne arată că Domnul Isus l-a vindecat pe slăbănog

și apoi l-a trimis între oameni purtându-și patul. Ar fi putut să-i spună doar: „Fii vindecat de neputința ta!“ Fariseii precum imamul de azi, preotul din țările islamice, s-au sesizat imediat și l-au abordat pe cel care își purta patul. „... «Este ziua Sabatului; nu-ți este îngăduit să-ți ridici patul». El a răspuns: «Cel ce m-a făcut sănătos, mi-a zis: „Ridică-ți patul și umblă“»“ (Ioan 5:10, 11). Mai târziu, după ce l-a întâlnit pe Domnul Isus la Templu, a aflat numele binefăcătorului său și s-a dus la farisei și le-a spus că pe cel care l-a vindecat Îl cheamă Isus.

Cine citește tot capitolul 5 poate să vadă o acțiune bine coordonată de Domnul Isus, în care El a vrut să atragă atenția celor care în acel moment se credeau oamenii puterii. Nu toți oamenii s-au bucurat că slăbănogul a fost vindecat. Unii dintre ei, în loc să se bucure că între ei este cel care este Domn al Sabatului (vezi Matei 12:8; Luca 6:5) și care are de la Dumnezeu puterea de a vindeca, s-au umplut de mânie. Am putea spune că trimiterea omului vindecat între oameni cu patul în mâini a fost o provocare a unor oameni cărora Domnul Isus a vrut să le comunice ceva ce ei nu au mai auzit niciodată.

Iudeii au început să-L urmărească, să-L caute pe Domnul Isus, nu ca să afle cum este posibil ca un om să vindece un paralizat, ci ca să-L omoare. Mânați de zelul spiritului de grup și lipsiți de înțelepciune, probabil au început să caute pietre cu care să-L omoare. Căutându-L, ei făceau exact ce voia Domnul Isus ca ei să facă. Mulțimea de iudei întărâțați l-au întâlnit pe Domnul Isus și au început să-L tragă la răspundere. El le-a ținut o cuvântare care i-a provocat și mai mult: „Dar Isus le-a răspuns: «Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez». Tocmai de aceia căutau și mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar și fiindcă zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu“ (Ioan 5:17, 18).

Iudeii trebuiau să știe că Mesia a venit pe pământ, dar ei nu l-au primit. Scriptura ne spune: „A venit la ai Săi, și ai Săi nu l-au primit“ (Ioan 1:11). În această confruntare cu iudeii din

Ierusalim, Domnul Isus Se prezintă și în discursul Lui spune clar că El este divin. În versetul 20 Se prezintă ca fiind Fiul iubit de Tatăl și apoi spune că vor urma lucrări mai mari decât cea a vindecării unui slăbănog lipsit de putere. El mai spune că Fiul dă viață cui vrea (v. 21) și că Fiul are toată judecata (v. 22), că Tatăl vrea ca toți să Îl cinstească pe Fiul ca pe Tatăl (v. 23) și că la glasul Fiului vor învia morții (v. 25).

Cred că în acele momente iudeii clocoteau de mânie, pentru că un bărbat tânăr din Galileea a îndrăznit să spună astfel de cuvinte. Le-a adus aminte că Scripturile, despre care ei credeau că au viață, vorbesc despre El (v. 39) și noi știm că în viața Domnului Isus s-au împlinit peste 300 de profeții. După Legea dată prin Moise (vezi Deuteronomul 17:6, 19:15; Matei 18:16) orice acuzație trebuia să fie adeverită de doi sau de trei martori și Domnul Isus, în mijlocul aceluia norod mânios, a făcut exact acest lucru. Primul martor pe care-l numește Domnul Isus este Ioan Botezătorul, care știa cine este Domnul Isus; fariseii trimiseseră pe cineva la Ioan să-l întrebe cine este El (v. 33). Ioan era considerat de tot norodul un proroc de la Dumnezeu (Luca 20:6). Domnul Isus a spus despre Ioan că este cel mai mare între proroci, pentru că nu doar L-a prevestit pe Mesia, ci L-a și identificat (vezi Ioan 1:29).

Ioan L-a văzut pe Isus cum a venit la Iordan și apoi a plecat; dar odată ce venit în inima noastră El nu mai pleacă de la noi (Galateni 2:20). Din acest motiv, prin meritul Domnului Isus, suntem mai mari decât Ioan în Împărăția cerurilor (vezi Luca 7:28). Ioan a fost primul martor citat la această dezbatere, dar după aceea Domnul a adus un „Altul“ (v. 32) să mărturisească, un Martor ca nimeni altul. Domnul Isus le-a spus că El este trimis de Tatăl, adică de Dumnezeu din cer: „Și Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El însuși despre Mine. Voi nu I-ați auzit niciodată glasul, nu I-ați văzut deloc fața“ (v. 37). Era mărturia Tatălui din cer când, la botezul Lui în Iordan, cerul s-a deschis și toți cei prezenți au auzit: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi

gălesc plăcerea“ (Matei 3:17). Următorul martor al Domnului Isus, care se prezentase ca fiind Fiul „deopotrivă cu Dumnezeu“, a fost omul care fusese paralizat timp de 38 de ani. Probabil orice om care a venit vreodată la Templu știa cine era acel om paralizat, deoarece el era în acea stare de 38 de ani – nu era ca o persoană care să fi venit de două zile la Betesda. Acel om vindecat a slujit ca martor al puterii care-L însoțea pe Domnul Isus. Minunea care a avut loc în trupul lui a fost încă o dovadă că Domnul Isus este cine a spus că este: Fiul lui Dumnezeu trimis pe pământ să-i mântuiască pe cei păcătoși.

În acea zi la Betesda Domnul Isus ar fi putut vindeca pe oricare dintre cei bolnavi, dar a ales un om care era bine cunoscut ca fiind bolnav în tot Ierusalimul și minunea nu putea fi negată sau pusă la îndoială. Acel om nu făcea pe bolnavul pentru a fi pensionat, ci era, într-adevăr, un bolnav fără speranță și toți știau că acel om nu va mai merge niciodată. În acel om, Domnul Isus Și-a arătat puterea de a vindeca și în acea zi Betesda nu a fost o casă a meritelor, ci a milei. În acel loc nimeni nu ar fi avut milă să fi zis: „Du-te tu înaintea mea în apă!“ Numai cel mai tare ar fi putut profita de tulburarea apei.

Slăbănogul era acolo pentru că păcătuisese (v. 14), dar a fost iertat de Domnul Isus. Fiul lui Dumnezeu are putere să ierte păcatele (vezi Marcu 2:10). Martorii au vorbit și dovezile au fost prezentate cu putere, dar evreii tot nu au crezut în Domnul Isus. Dar tu? Crezi că El este Mântuitorul tău? Isus Hristos este același și astăzi. Dacă ai nevoie să fii iertat, dacă vii la El să-ți ceri iertare, El te iartă în meritul jertfei de la Golgota, unde a plătit pentru fiecare păcat pe care l-ai făcut.

Dacă ai nevoie de vindecare, Isus Hristos îl vindecă și astăzi pe cel care vine la El cu credință, pentru că El deja a plătit pentru ea (vezi 1 Petru 2:24). Slăbănogul nu a meritat să fie vindecat; nici eu nu am meritat să fiu iertat și vindecat și nici tu nu meriți; dar harul lui Dumnezeu ne dă iertare și vindecare prin credința în Domnul Isus Hristos. Dacă ești slăbănog din punct de vedere

sufletesc sau ești bolnav din punct de vedere trupesc, vino la Isus Hristos, care astăzi primește pe oricine – și pe mine, și pe tine, oricine ai fi. De ce? „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3:16).

Amin

18

EȘTI TU ÎNȚELEPT?

„Mi-am pus inima să cercetez și să adâncesc cu înțelepciune tot ce se întâmplă sub ceruri: iată o îndeletnicire plină de trudă la care supune Dumnezeu pe fiii oamenilor.“ Eclesiastul 1:13

Când ne gândim la muncile grele, care necesită putere fizică deosebită, ne gândim la aratul pe câmp cu plugul manual sau poate ne vine în gând truda sclavilor care, în urmă cu câteva mii de ani, transportau pietrele uriașe cu care s-au construit piramidele. Majoritatea oamenilor nu consideră că a sta și a cugeta ar fi o trudă. Solomon, care a primit de la Dumnezeu înțelepciune, bogăție și slavă fără egal în vremea respectivă, s-a îndeletnicit cu cercetarea tuturor lucrurilor de sub soare, ca apoi să numească asta trudă. Toți oamenii normali gândesc. Aristotel a spus: „nimic este ceea ce gândesc pietrele“. Majoritatea oamenilor gândesc fără să depună prea mult efort. În căutarea fericirii, după ce a studiat înțelepciunea și știința vremii de atunci, Solomon a rămas dezamăgit. Așa cum spune el: „Ce este strâmb nu se poate îndrepta, și ce lipsește nu poate fi trecut la număr“ (Eclesiastul 1:15).

Împărăteasa din Seba (Makeda) a călătorit 2500 de kilometri ca să îl cunoască pe Solomon, a cărui faimă se răspândise în

lumea de atunci (vezi 2 Cronici 9:6). „Toată lumea căuta să vadă pe Solomon, ca să audă înțelepciunea pe care o pusese Dumnezeu în inima lui“ (1 Împărați 10:24).

Înțelepciunea pe care o dă Dumnezeu aduce pace. Solomon, spre deosebire de majoritatea împăraților din trecut, s-a bucurat de pace la granițe (vezi 1 Împărați 5:4). Un om înțelept știe să trăiască în pace, pentru că o caută (vezi Evrei 12:14). Ne este de puțin folos să admirăm înțelepciunea lui Solomon, dar ne poate fi foarte util să ne cercetăm să vedem dacă suntem sau nu suntem înțelepți. Omul înțelept se teme de Domnul (vezi Iov 28:20) și de tot ce este rău înaintea Lui (vezi 1 Tesaloniceni 5:22; Proverbele 15:33). Înțeleptul poate să îi ajute pe alții, cum a făcut Solomon în cazul celor două femei care au venit la el să judece al cui este copilul cel viu (vezi 1 Împărați 3:16-28). Solomon a fost un om al contrastelor; el a studiat atât înțelepciunea umană, cât și prostia și nebunia. A citit, a scris, a compus ca nimeni altul înainte de el (vezi 1 Împărați 4:32-34). Totuși, la sfârșit a ajuns să recunoască că toate acestea sunt o deșertăciune; importantă este ascultarea de Dumnezeu. „Să ascultăm, dar, încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria fiecărui om“ (Eclesiastul 12:13). La sfârșitul trudei, al studiului și al experiențelor, Solomon a ajuns la concluzia că adevărata înțelepciune nu stă în a cunoaște sau în a stăpâni lucrurile pământești, ci pe cele cerești.

În medie o bibliotecă are peste 10.000 de cărți; dar există o carte mai importantă decât toate: Sfânta Scriptură – care ne face cunoscută calea spre cer. În secolul al X-lea a trăit un om pe nume Abdul Ismael, vizirul Persiei, care iubea foarte mult cărțile; era obsedat de ele. Avea 117.000 de suluri de cărți și 400 de cămile care mergeau la rând în ordinea alfabetică a cărților, pe care le ducea cu el oriunde mergea. Noi, cei de astăzi, suntem privilegiați; dacă vrem să învățăm adevărata înțelepciune, care vine de la Dumnezeu, trebuie să purtăm cu noi o singură carte: Biblia. Înțelepciunea lumii se uită la lucrurile și la valorile pieritoare ce

pot fi văzute cu ochii firești, dar înțelepciunea spirituală, în urma luminării ochilor minții (vezi Efeseni 1:18), vede valoare în lucrurile nepieritoare (vezi Iacov 1:5).

Filozofia lumii studiază natura, cauzele și principiile realității care ne înconjoară pe baza unei logici omenești. În zbuciumul și în efortul ei, ia lucruri și situații simple și le complică. Spre deosebire de ea, Scriptura prezintă, în modul cel mai simplu și ușor de înțeles, relația dintre om și Creatorul său. Uneori, oameni care nu știu prea multe și poate vorbesc cu dezacorduri gramaticale, dacă sunt împăcați cu El și merg spre cer, sunt socotiți mai înțelepți de Dumnezeu decât alții, care au pereții parcă văruiți cu diplome, dar, pentru că, în mândria lor, refuză oferta de pace a lui Dumnezeu, merge spre iad. Oamenii care nu știu prea multe, dar știu cum se ajunge la mântuire, știu ce este cel mai important. Uneori Dumnezeu alege să Se folosească de astfel de oameni.

Un om a mers la marele evanghelist Moody – un fost vânzător de pantofi despre care se spune că a câștigat un milion de suflete pentru Domnul; omul i-a spus că este tare deranjat de gramatica pe care acesta o folosește, iar Moody i-a răspuns: „Tinere! Eu folosesc toată gramatica care o știu pentru Dumnezeu; dar tu cât folosești pentru El, din a ta?” Omul care a primit înțelepciunea care vine de sus crede Cuvântul lui Dumnezeu și înțelege că dragostea lui Dumnezeu ne învață să trăim într-o altă realitate decât cea în care umblăm fizic (vezi Evrei 12:1), nu ca osândiți, ci ca mântuiți, călătorind spre nemurire. Cele două feluri de înțelepciune – cea a lumii și cea care vine de la Dumnezeu – folosesc două standarde diferite. Înțelepciunea lumească și cea drăcească prețuiește lucrurile acestei lumi, pe când înțelepciunea care vine de la Dumnezeu îl face pe om să umble în credincioșie, în dreptate, în curăție de inimă și în dragoste.

Înțelepciunea lumească, la fel ca și în cazul lui Solomon, te lasă gol și neîmplinit, pentru că tot ce realizezi cu ea pe pământ este o deșertăciune și o goană după vânt. Dar prin credința în Domnul Isus și prin înțelepciunea pe care o dă Dumnezeu poți avea ce

lumea nu poate îți poate da, cu toată bogăția și tehnologia ei. Poți avea pace cu Dumnezeu: „Și voi prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare pentru ca, după cum este scris: «Cine se laudă să se laude în Domnul»“ (1 Corinteni 1:30, 31).

O întrebare provocatoare, care poate stârni în om mândria, orgoliul sau poate tristețea este întrebarea: „Ești tu înțelept?“ Chiar de la început, privind la veșnicia ce ne stă în față, ca suflete care vor exista veșnic, putem spune că înțelept este cel care, folosindu-se de ce i-a pus Dumnezeu la îndemână, a făcut ce trebuie pentru a ajunge în rai, și nu în iad. La fel ca Solomon, bogatul căruia i-a rodit țarina extrem de mult a trăit o viață plină de realizări pământești în care nu a refuzat inimii lui nimic din ce ea cerut timp de câțiva ani; dar ce folos, dacă după o astfel de viață îmbelșugată Dumnezeu l-a numit nebun? „Dar Dumnezeu i-a zis: «Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?»“ (Luca 12:20). Acel om, probabil că datorită succesului pământesc a fost privit de cei din jur cu respect, ca fiind un om înțelept. Dar Dumnezeu l-a numit nebun pentru că nu s-a îngrijit de suflet; „Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 3:19).

Dumnezeu i-a spus omului în Eden să mănânce „după plăcere“ (Genesa 2:16) – lucru care ne spune că El vrea să ne bucurăm de ce avem, chiar dacă este trecător. Putem primi aceste lucruri ca o binecuvântare de la El (vezi Marcu 6:33). Însă dacă agonisirea lucrurilor pe care le avem sau ni le dorim pe pământ devine prioritară față de slujirea lui Dumnezeu, înseamnă că am depășit limita ascultării de El – ceea ce ne pune în pericolul de a fi între cei care slujesc idolilor.

Secretul fericirii este ca odată ce ai devenit un copil al lui Dumnezeu și Îl ai pe Isus ca Domn, să fii mulțumit cu cei ai (Filipeni 4:11). A fi mulțumit cu voia lui Dumnezeu pentru viața ta Îi aduce cinste Lui și în același timp este o metodă de a-l birui

pe diavolul – care a avut mult mai mult decât noi și tot nu a fost mulțumit. Doi oameni s-au dus la Templu să se roage (vezi Luca 18:9). Cel care nu a văzut nimic rău în el a plecat acasă așa cum a venit; dar celălalt, care a spus că nu vede nimic bun în el și vrea mila lui Dumnezeu, a plecat acasă cu ce și-a dorit: iertare. Al doilea a fost omul înțelept care și-a înălțat rugăciunea către Dumnezeu cu păreri umile despre el. Ești tu înțelept? Sau te bazezi pe merite personale, ca primul din acești doi oameni? „Înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică“ (Iacov 3:17).

În urma unui accident care i-a zdrobit mașina, un om a fost scos afară din scheletul distorsionat al mașinii și apoi, spunând că este bine, a refuzat vehement orice examinare medicală. S-a dus acasă și noaptea a murit de hemoragie internă. La fel ca acel om, mulți refuză să se lase examinați de Cuvântul lui Dumnezeu pentru că se cred bine din punct de vedere spiritual, comparându-se cu alții, pe care îi consideră mai răi. Scriptura nu minte, ci îți spune dacă ești mântuit sau nu; îți spune dacă ai făcut sau nu ceea ce face un om înțelept.

Un om înțelept se pregătește pentru întâlnirea cu Dumnezeu. Scriptura spune că toți oamenii se nasc în păcat (vezi Romani 3:20) și lipsiți de viață în duhul lor (vezi Efeseni 2:1). În această stare, odată ce trece din viață, un astfel de suflet are în față judecata lui Dumnezeu și apoi iadul cel veșnic. Dragostea lui Dumnezeu a făcut posibil ca omul să poată alege să nu ajungă în iad, ci să fie veșnic cu Dumnezeu. Omul înțelept ia seama, se cercetează și acceptă fără condiții împăcarea cu Dumnezeu în meritul jertfei Domnului Isus. Prin pocăință este născut din nou și apoi trăiește cu Dumnezeu pentru slava și folosul Împărăției Lui, ca apoi să ajungă în cer, unde îl așteaptă o răsplată și o cunună care nu se poate veșteji.

Ești tu înțelept? Mulți spun că unde s-au dus cei dinaintea lor vor merge și ei, dar aceasta nu va fi o mângâiere odată ce vor

ajunge în iad, unde își vor aduce aminte că au avut ocazia să fie mântuiți, dar au refuzat să se împace cu Dumnezeu. Ești tu înțelept? Dacă ești înțelept înseamnă că, prețuind ce a făcut Domnul Isus pentru tine, ai îmbrăcat haina albă pe care o dă El și că Îl aștepti pe Domnul Isus lucrând pentru El.

Amin

19

SĂ JUDECĂM SAU SĂ NU JUDECĂM?

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați vi se va măsura.“ Matei 7:1, 2

Un băiețel, la grădiniță, când se jucau copiii afară, făcea tot felul de fețe schimonosite în fața unor copii. Educatoarea l-a luat deoparte și i-a spus că atunci când a fost mică, ei i s-a spus că dacă se strâmbă înaintea altor copii s-ar putea să rămână schimonosită pentru totdeauna. Copilul s-a uitat lung la ea și apoi i-a spus: „Bine doamnă Brown, nu poți să spui că nu ai fost avertizată“. Chiar și copiii fac o apreciere a feței pe care o văd și a comportamentului față de ei; adică fac o judecată în urma căreia acționează într-un fel sau în altul. Cei credincioși, care înving aceste instincte ale firii vechi, sunt ajutați de dragostea lui Dumnezeu care este în inima lor să vadă că în spatele unei fețe este un suflet prețios înaintea lui Dumnezeu.

În textul citat la început Domnul Isus ne avertizează cu privire la judecata pe care o practicăm în mintea noastră sau în vorbele rostite de noi. Chiar dacă un om nu prea știe ce înseamnă să fii creștin sau ce scrie în Scriptură, de obicei știe să spună și uneori să se apere cu cuvintele: „Să nu judeci!“ Oamenilor le place să fie lăudați, apreciați și admirați, dar nu se simt confortabil și nu le

place să fie judecați de alții. Pentru că se știe că aparențele înșală uneori, oamenii au inventat zicale împotriva judecății. Totuși aproape toți oamenii judecă și se simt în siguranță în gândurile lor ascunse. Isus ne spune: „Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta“ (Luca 6:37). Această exigență pe care Domnul Isus ne cere să o avem față de noi înșine vine cu promisiunea unor binecuvântări enorme. Dar trebuie să veghem asupra inimii noastre, care poate să gândească fie acuzator, fie arătând îndurare și milă. „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura“ (Luca 6:45).

În textul citat la început Domnul Isus ne atrage atenția să nu judecăm și să nu acuzăm, pentru că noi, care vedem paiul din ochiul fratelui nostru (vezi Matei 7:3-5) s-ar putea să avem o bârnă în al nostru, adică să avem o vină mai mare decât cel pe care îl criticăm. Domnul Isus spune apoi că trebuie să facem diferența între oameni, pentru că pe unii, datorită comportamentului lor, El îi aseamănă în acest text cu câinii și cu porcii – animale considerate necurate: „Să nu dați câinilor lucrurile sfinte și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și să se întoarcă să vă rupă“ (Matei 7:6). Apare întrebarea: „De unde să știu care sunt oamenii care pot fi asemenați cu aceste animale?“ Răspunsul este că trebuie să judecăm. Trebuie să luăm hotărâri în dreptul unora după felul în care vorbesc și acționează, adică după roadele lor.

De exemplu, am vorbit cu un om bogat despre Domnul Isus și despre puterea de iertare a sângelui lui Isus și după un timp mi-a spus că asta este „hog wash“ adică spălătură de porci sau zoaie. Am înțeles în acele momente că a continua să vorbesc despre lucruri sfinte cu un astfel de om, care batjocorește ceva ce nu cunoaște, înseamnă a arunca perle înaintea porcilor. Am terminat acea convorbire și tot ce pot să fac pentru acel suflet este să mă rog ca Dumnezeu să-i trezească mintea sănătoasă, ca să vadă va-

loarea sângelui lui Isus Hristos vărsat pentru păcătoși la Golgota. Trebuie să judecăm, dar fără să condamnăm și să osândim; Dumnezeu hotărăște soarta oamenilor. Cântărim, judecăm și luăm decizii, dar nu rostim sentințe nici măcar în gândul nostru. Noi trebuie să dorim mântuirea tuturor oamenilor. Dacă aș pleca într-o călătorie și aș avea nevoie ca cineva să îngrijească de ceva în casa mea cât timp sunt plecat, aș apela la un prieten. Dacă aș avea un prieten care este punctual și are o casă ordonată și un prieten dezordonat, la care dintre cei doi aș apela? Trebuie să fac o analiză și apoi să apelez la cel care știe să-și țină casa în rânduială. În acest caz am judecat pe baza caracterului lor. Trebuie să acceptăm că nu poți trăi o viață normală fără să faci o oarecare analiză pe baza caracterului oamenilor. Dacă cineva are de investit o sumă de bani, dacă este înțelept va face investiția la o agenție care are recenzii bune – și nu la una rău-famată. De această judecată depinde dacă va câștiga sau va pierde banii.

Este bine să judecăm, să gândim, dar trebuie să fim atenți cum judecăm când este vorba de sufletele oamenilor. Orice suflet, cât timp este încă în viață, poate fi recuperat și mântuit de harul lui Dumnezeu. Dacă judecăm cu condamnare, este posibil ca acel suflet să se pocăiască mâine și să primească iertarea lui Dumnezeu și noi să rămânem cu condamnarea făcută de noi. Trebuie să recunoaștem păcatul și să-l numim păcat, dar arătând milă, oferindu-i har celui care poate ne greșește și astfel, arătând milă, să primim milă: „Căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă, dar mila biruie judecata“ (Iacov 2:13).

Ca unii care am fost iertați de vina care ne condamnă la iad, trebuie să măsurăm și să acordăm milă cu generozitate când este vorba despre sufletele altora. Domnul Isus Hristos ne avertizează: „... și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura“ (Matei 7:2b). Dumnezeu judecă drept și El deja vede ce este rău; nu este nevoie să acuz eu răul, pentru că Dumnezeu nu are nevoie de un astfel de ajutor. El nu a dat nimănui slujba de a fi judecător. Datoria noastră este să iubim.

Domnul Isus ne avertizează că oamenii vor ajunge „neînduplecați și fără milă“ și pe lângă asta „găsesc de buni“ pe cei care fac la fel ca ei. Judecata noastră nedreaptă, atunci când suntem lipsiți de milă și de dragoste, prezintă un pericol pentru sufletul nostru, deoarece, necunoscând toate lucrurile cu privire la cineva, nu putem judeca drept. Dacă nu ne place de cineva, avem tendința să scoatem lucrurile din context, să lăsăm afară alte lucruri și, cel puțin în mintea noastră, să judecăm și să acuzăm acea persoană. Iacov ne spune că cel care vorbește de rău este un om care-și asumă dreptul de judecător: „Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților! Cine vorbește de rău pe un frate sau judecă pe fratele său, vorbește de rău Legea sau judecă Legea. Și, dacă judeci Legea, nu ești împlinitor al Legii, ci judecător“ (Iacov 4:11). Domnul Isus, care a văzut tendința omului de a judeca pe altul cu condamnare, ne-a lăsat acest cuvânt – care este dat ca o poruncă: „Nu judecați!“ Totuși, majoritatea oamenilor, în inima lor, cred ca au dreptul să îi judece critic și cu condamnare pe alții.

Într-o biserică este nevoie de rânduială și de disciplină, dar este responsabilitatea pastorului să judece, îmbrăcat în haina milei. Pavel îl sfătuiește pe Timotei: „Pe cei ce păcătuiesc muștră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică“ (1 Timotei 5:20) și pe Tit: „Mărturia aceasta este adevărată. De aceia muștră-i aspru, ca sa fie sănătoși în credință“ (Tit 1:13). Liderul bisericii, ca păstor al turmei lui Isus, după dreptarul învățaturii sănătoase, dacă muștră păcatul îi face o favoare celui care a păcăuit și care îi poate încuraja și pe alții la păcat. Unii creștini, care consideră că au o neprihănire proprie, cred că aceasta le dă dreptul de a judeca.

Pentru că oamenii primesc vestea mântuirii în locuri diferite, cu obiceiuri și cu învățături omenești diferite, se întâmplă adesea că și în casele de rugăciune au loc multe judecăți acuzatoare împotriva celor care nu se conformează standardelor altora. Pentru situații când descoperim în noi dorința de a judeca și condamna, Cuvântul lui Dumnezeu ne sfătuiește: „... dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în

aceasta privință. Dar, în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel“ (Filipeni 3:15, 16).

Când Domnul Isus a fost în casa lui Simon leprosul la masă (vezi Luca 7:44-50, a citit gândurile de judecată ale acestui om și i-a dat exemplul cu cei doi datornici iertați. Dumnezeu, care citește și gândurile noastre, ne învață și prin exemplul lui Simon că putem greși foarte mult când judecăm cu condamnare. Simon, care a știut foarte puțin despre Domnul Isus, l-a desconsiderat în gândul lui pe Domnul pentru felul în care S-a comportat cu femeia care s-a căit la picioarele Lui. S-ar putea ca și noi, care cunoaștem lucrurile doar la suprafață, să judecăm nedrept. Vestea bună este că „Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă“ (1 Samuel 16:7).

Cel care judecă cu condamnare nu iubește. Ca să poți iubi chiar și sufletul unui păcătos trebuie să-l vezi așa cum îl vede Domnul Isus. Domnul vede un astfel de om ca un suflet care poate fi mântuit, un suflet pentru care El Și-a dat viața. Trăiește în Adevăr și alege să iubești cum ai fost iubit!

Amin

20

DE CE NU SMULGE DUMNEZEU NEGHINA?

„El le-a răspuns: «Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta». Și robii i-au zis: «Vrei, dar, să mergem s-o smulgem?» «Nu», le-a zis el, «ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea.»“

Matei 13:28, 29

Când este vremea legumelor, cei care au sădit o grădină se bucură de recoltă. Unii au un rod atât de bogat încât vor să dăruiască și altora, din dragoste sau din dorința de a nu vedea rodul muncii lor stricându-se. Cine a avut o grădină anul trecut, anul acesta a trebuit să planteze legumele din nou. Spre deosebire de legume, buruienile, parcă cu o credincioșie încăpățânată, mânate de o lege care nu ne place, cresc în fiecare an fără să fie semănate, udate sau fertilizate.

Dacă mergem pe fir, aflăm că buruienile nu doar s-au hotărât într-o zi să existe și să persiste; existența lor este efectul nedorit al unui dușman (vezi Genesa 3:17, 18). Când primii oameni au căzut în păcat, pământul a fost blestemat și continuă să dea, parcă de la sine, buruieni nedorite până când Domnul Isus Se va adresa acestor legi nevăzute, în timpul mileniului. După ce fariseii au hulit lucrările făcute de Domnul Isus (vezi Matei 12:24), El a început să vorbească norodului în pilde. Între cele șapte pilde din

capitolul 13 este și pilda neghinei, pe care Domnul Isus le-a explicat-o ucenicilor Săi într-o discuție privată. Pildele Domnului Isus ne spun felul în care voia și puterea lui Dumnezeu lucrează pe pământ în această vreme. Ele, deși sunt simple povestiri din viața oamenilor de atunci, expun sau îmbracă adevărul despre oameni și despre Împărăția lui Dumnezeu.

Prin intermediul pildelor, Domnul Isus ne învață realități spirituale despre natura și legile Împărăției cerurilor. Pilda spune că un om a semănat o sămânță bună în ogorul său, dar la vremea coacerii a văzut că în grâu este și neghină. Stăpânul nu i-a lăsat pe slujitorii lui să smulgă neghina, ca nu cumva să smulgă și grâul; dar a spus că la vremea secerișului neghina va fi strânsă și arsă, deoarece neghina în pâine este toxică. Era un lucru cunoscut în acea vreme că oamenii, uneori, din invidie, din ură, din răutate sau din răzbunare aruncau sămânță de neghină în ogorul altora, după ce a fost semănat grâul. Neghina crește și este asemănătoare cu grâul până la coacere, când devine mai închisă la culoare și are bobul mai scurt. Deoarece erau afectați de producția slabă de grâu din Israel, în acea vreme guvernul roman a dat o lege aspră împotriva celor care făceau o astfel de faptă mârșavă.

Cultura de grâu prezentată în pildă, care reprezintă lumea, cu suflete mântuite și nemântuite, spre deosebire de culturile de astăzi, este unică pe pământ. Pentru că inimile oamenilor sunt diferite, exact cum spune prima pildă din acest capitol, unii primesc vestea bună despre Isus și în ei omul cel nou crește ca un spic de grâu ce va ajunge în grânarul lui Dumnezeu. Alții refuză evanghelia, alegând să rămână fii ai întunericului, alegând să rămână neghină, chiar dacă la rădăcină ei cresc aproape de grâu.

Toți oameni care se nasc din Adam sunt neghină din cauza naturii păcătoase pe care au moștenit-o (vezi Romani 3:23). Este nevoie de intervenția lui Dumnezeu, care prin Duhul Sfânt, în meritul jertfei Domnului Isus, pune viață în duhul nostru (vezi Efeseni 2:1) și face să crească în noi o făptură nouă (vezi Ioan 3:3; 2 Corinteni 5:17), care domină natura veche, adică firea pământ-

tească, și începem să nu mai trăim noi, ci Hristos să trăiască în noi. Pavel declară: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Galateni 2:20). Cel ce dă viață grâului (vezi Osea 14:7) și îl face să crească este Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 3:7). Fără El recolta este compromisă (vezi Ioel 1:11, 17; Isaia 37:27).

Chiar și astăzi ucenicii Domnului Isus au de la Dumnezeu porunca și împuternicirea de a semăna în lume, ca într-un ogor, sămânța Cuvântului lui Dumnezeu (vezi Matei 28:19). Știind că vor primi o răsplată de la Stăpân, vestitorii evangheliei, chiar dacă uneori sunt prizoniți, seamănă și astăzi sămânța Cuvântului lui Dumnezeu (2 Corinteni 9:10). Angajați de diavol, mulți seamănă neghină împreună cu grâu, dând învățături false. Biblia a prevestit asta: „În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare ...“ (2 Petru 2:1).

Adevărul amestecat cu minciuna este un pericol mai mare decât vestirea unei minciuni. „Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor“ (1 Timotei 4:1). Astăzi se vestesc tot felul de evanghelii neautorizate de Dumnezeu: evanghelia prosperității, evanghelia socială – care se bazează pe fapte fără să atingă nevoile sufletului, sau se vestește o evanghelie care are, împachetată cu Biblia, psihologia, și vinde, parcă la preț redus, fără pocăință, promisiunea mântuirii. „Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă Evanghelie“ (Galateni 1:6). Adevărații slujitori ai lui Dumnezeu au de vestit pocăința și împăcarea omului cu Dumnezeu. „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării“ (2 Corinteni 5:18).

Prin această pildă înțelegem de ce unii sunt mânioși pe noi și deranjați de natura noastră nouă și ar vrea să sufocă și să oprească creșterea noastră, ca să nu ajungem în grănarul lui Dumnezeu. În

mod metaforic, cei care intră în ascultare de Dumnezeu sunt asemănați cu grâul care va fi strâns și pus în locul pregătit pentru cei care sunt ai lui Dumnezeu (vezi Luca 3:17). Domnul Isus li s-a adresat foarte direct celor care erau sau sunt neghină: „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru“ (Ioan 8:44). Oamenii care refuză evanghelia care îi cheamă la împăcare cu Dumnezeu, refuză mâna de pace a lui Dumnezeu. Pe ei îi așteaptă o zi în care vor fi aruncați într-un foc veșnic: „Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!»“ (Matei 25:41).

Ești tu grâu sau neghină? Strângi sau risipești ce este al lui Dumnezeu? Pilda nu lasă loc pentru altceva. Poate te simți provocat într-un mod neplăcut de ideea că ești neghină, dar de multe ori noi nu cunoaștem îndeajuns de ce suntem în stare. David, care a scris atât de mulți psalmi în care arată dragostea pe care o avea pentru Dumnezeu, avea ascunsă în inima lui multă neghină. Pe vremea când Duhul Domnului a venit peste el și l-a omorât pe Goliat, probabil nu ar fi crezut că va ajunge să omoare un slujitor credincios lui și să-i fure nevasta; totuși el a făcut asta cu Urie. Toți avem o inimă rea și înșelătoare, însă nu toți avem oportunitatea și provocarea de a face astfel de fapte. Prin pocăință, noi toți trebuie să-I cerem Domnului o inimă nouă (Ezechiel 18:31, 36:26).

Învățăm din această pildă că acum grâul și neghina coexistă, uneori chiar în aceeași casă de rugăciune. De ce nu smulge Dumnezeu neghina? Pentru că El are o îndelungă răbdare ca sufletele nemântuite să se pocăiască și așteaptă să aibă loc nașterea din nou, prin pocăință adevărată. Biblia ne spune că „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință“ (2 Petru 3:9).

De ce nu smulge Dumnezeu neghina? Eu nu sunt grădinar, dar dacă văd o buruiună, am dorința să o smulg. Spre deosebire de

mine, Dumnezeu are îndelungă răbdare și așteaptă ca cei care nu produc nimic bun pentru Împărăția Lui să se pocăiască, pentru a nu fi pierduți pe veci. Dacă Dumnezeu ar fi lucrat după principiul de a smulge neghina de îndată ce ea apare, am fi fost smulși și noi. Dacă nu poți să spui că ești născut din nou – sau poate nicio dată nu ai auzit acest termen prezentat de Domnul Isus ca și condiție a mântuirii (vezi Ioan 3:3) – printr-o rugăciune sinceră în care Îl chemi pe Domnul Isus în viața ta și te hotărăști să trăiești doar pentru El, poți trece și tu în rândul copiilor lui Dumnezeu (vezi 1 Ioan 3:1, 2, 10; Romani 8:16, Ioan 1:12).

Dacă viața ți-e stoarsă de vlagă, dacă ai probleme sau patimi, Dumnezeu te poate face o făptură nouă, poate să te facă să iubești ce este bun și în același timp să te bucuri de o pace deplină în privința viitorului sufletului tău. Nu este rău să te realizezi pe pământ, dar este mai important să ajungi un suflet mântuit și matur în Hristos (vezi Efeseni 4:13). Dacă te consideri grâu, știind că neghina este lângă tine, cunoaște locul unde ești și fii sigur că nu ești influențat de neghină. Trăiește știind tot timpul care este sfârșitul neghinei și care este sfârșitul grâului. Nu-ți fie frică de neghină, dar nici nu-i spune „Bun venit“, ca să nu te faci părtaș faptelor ei (vezi 2 Ioan 1:10, 11). Apostolul Pavel ne dă un sfat în acest sens: „Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare ...“ (Romani 16:17).

Pilda aceasta ne arată cum lucrează vrăjmașul. Ea spune că neghina a fost semănată în timp ce oamenii dormeau. Noi trebuie să veghem, ca nu cumva să ne „trezim“ că în inima noastră apar din nou buruieni care să ne sufoce sufletul (vezi Evrei 12:15). Pilda neghinei spune că cei care strâng rodul sunt îngerii lui Dumnezeu și ziua în care Dumnezeu va strânge rodul suferințelor de pe Calvar este aproape. „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!“ (Psalmii 50:5). Ești tu gata pentru clipa când se va auzi strigarea? Atunci Dumnezeu „va trimite pe îngerii Săi și va aduna pe cei aleși din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului“ (Marcu 13:27). Fii gata! Așteaptă și grăbește acea zi! Amin

21

LIGHEANUL

„Când vor intra în Cortul întâlnirii, se vor spăla cu apa aceasta ca să nu moară; și se vor spăla și când se vor apropia de altar ca să facă slujba și ca să aducă Domnului jertfe arse de foc.“ Exodul 30:20

Sfânta Scriptură nu este doar un mesaj scris de Dumnezeu pentru om, ci este o carte ale cărei cuvinte au putere (vezi Romani 1:16; 1 Corinteni 1:24), ca o sămânță de stejar – care are potențialul de a deveni un copac foarte mare. Este o carte plină de povestiri istorice adevărate, care se traduc în aplicații spirituale în viața noastră, influențându-ne fizic și spiritual. Biblia este cartea care expune pericolele care pândesc sufletul celui mântuit și pe al celui nemântuit, pentru că în această vreme noi suntem în plin război, cei mântuiți făcând parte din tabăra Luminii, iar cei nemântuiți făcând parte din tabăra întunericului.

Unui grup de oameni care au vrut să viziteze oameni foarte bolnavi în spital, li s-a cerut ca înainte de a intra la ei să-și spele mâinile numărând până la zece, ca acei bolnavi să nu fie expuși la microbii de afară. De obicei, microbii nu se văd, dar știm că ei se pot transmite și uneori pot cauza chiar moartea. Spitalele nu au practicat întotdeauna această regulă și de aceea mulți bolnavi care ar fi putut trăi, fiind contaminați de microbii pe care i-au luat de

la alți pacienți, au murit. Prin anul 1840, când încă nu se știa despre lumea microbilor, la un spital din Viena, un doctor, Ignaz Semmelweis, a descoperit secretul microbilor care transmit boli și omoară. El a introdus regula spălării mâinilor când se trecea de la un pacient la altul, a redus drastic numărul celor care mureau în spital și, chiar dacă a întâmpinat multă împotrivire și chiar batjocură din partea celorlalte cadre medicale, după moartea lui, după ani de zile de la descoperirea lui, această regulă a adus stimă numelui său.

Cu aproximativ 3000 de ani înainte de Ignaz, Dumnezeu Și-a învățat poporul despre importanța curățirii fizice. Când au ieșit din Egipt le-a dat mai multe reguli care aveau ca scop să-i țină sănătoși. În acea vreme, părea ridicolă ideea că oamenii nu aveau voie să mănânce pești fără solzi, dar mai târziu s-a descoperit că astfel de pești absorb mercurul din apă și acesta, odată ajuns în trupul omului, nu mai poate fi eliminat, ci produce boli mintale. Ca să-i păzească de microbi, despre care lumea nu avea să știe timp de încă 3000 de ani, sub amenințarea pedepsei cu moartea, Dumnezeu le-a poruncit israeliților să-și spele mâinile dacă se ating de un mort (vezi Numeri 19:11-13). De asemenea, i-a învățat să aibă o zonă de carantină pentru anumiți bolnavi, ca bolile contagioase să nu se transmită.

Textul citat la început face parte din instrucțiunile date de Dumnezeu pentru preoții care oficiau slujba în altar, în Cortul întâlnirii. La porunca dată de Dumnezeu, Moise a făcut un lighean mare de aramă, în care preoții care slujeau la cortul întâlnirii să se spele, ca să nu moară. Cortul întâlnirii era înconjurat de un gard care lăsa loc, înaintea intrării în cort, altarului pentru ardere de tot, pentru ligheanul de aramă folosit la spălare, pentru lemne și loc de tăiere a animalelor ce urmau să fie puse pe altar. În acest punct ne apropiem de miezul acestui subiect – faptul că înaintea lui Dumnezeu nu poți să intri murdar dacă vrei să trăiești. „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul și nu poți să privești nelegiuirea!“ (Habacuc 1:13).

Preoții rânduți să facă slujba la Cortul întâlnirii trebuiau să se spele înainte de a aduce jertfa, înainte de a arde tămâia pe altar, înainte de a aprinde lumina din sfeșnic. Nu ne sunt date dimensiunile ligheanului de aramă, dar știm că trebuia să fie destul de mare ca să se poată spăla preoții și trebuia să fie destul de mic ca să poată fi transportat, pe când bazinul de spălare, construit mai târziu în Templul de la Ierusalim știm că era rotund, de cinci coți adâncime, cu un diametru de zece coți (vezi 1 Împărați 7:23-26). În Cortul întâlnirii erau câte o replică a lucrurilor din cer și folosirea lor avea menirea să ne învețe lucruri cerești și duhovnicești. Dumnezeu a vrut ca ei și noi, cei de astăzi, să înțelegem că nu putem sta înaintea lui Dumnezeu sau să locuim acolo unde este El, dacă suntem murdari de vreun păcat.

„A făcut ligheanul de aramă, cu piciorul lui de aramă, din oglinzile femeilor care slujeau la ușa Cortului întâlnirii“ (Exodul 38:8). Oglinzile de atunci nu aveau sticlă cu argint pe spate, ci erau doar o bucată de metal lustruit care reflecta chipul persoanei care o privea, la fel ca pe vremea primilor creștini. „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față“ (1 Corinteni 13:12). Asta poate explica de ce unii se uitau în oglindă și apoi uitau cum arată (vezi Iacov 1:23-24). Oamenii petrec timp să se uite în oglindă pentru că unele lucruri nu pot fi văzute altfel. Când este vorba de a intra în prezența lui Dumnezeu sunt lucruri care trebuie aranjate, curățite, de aceea privim în Cuvântul lui Dumnezeu, care nu doar că ne cântărește ca un cântar (vezi Exodul 20; Matei 5; 1 Corinteni 13), dar ne și arată petele de pe sufletul nostru.

Mulți oameni se văd bine deoarece spun că n-au spart casa nimănui, că nu fură, nu omoară – și asta pentru că nu se uită în oglinda Scripturii. Comparându-se cu alții, ei consideră că sunt la un standard moral și spiritual ridicat, dar dacă se uită în „Oglindă“ văd că toți oamenii sunt păcătoși (vezi Romani 3:23) și au nevoie să fie iertați. Soluția nu stă în a face fapte bune – care este metoda multor religii – ci în a accepta jertfa Domnului Isus, care, în

meritul sângelui Lui, ne poate ierta și astfel putem avea o relație personală cu Dumnezeu, ca între Tată și fiu.

Jertfa Domnului Isus la Calvar ne poate da neprihănirea ca Dumnezeu Tatăl să poată privi la noi și să poată să ne accepte acolo unde este El (vezi Romani 5:1, 2). „Oglinda“ lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură, nu minte. „Fiindcă pe pământ nu este niciun om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască“ (Eclesiastul 7:20). După cum preoții israeliți mureau dacă intrau în Cortul întâlnirii fără să se spele în ligheanul de aramă, și noi aveam ca destin moartea veșnică (vezi Apocalipsa 21:8) dacă nu suntem spălați în sângele lui Isus Hristos.

Augustin a scris că omul este ceva bun care s-a stricat pentru că la început, după ce Și-a terminat lucrarea, Dumnezeu l-a numit bun (vezi Genesa 1:31). Omul, creat nevinovat, a fost numit „bun“, dar asta nu a durat, pentru că, prin viclenia șarpelui celui vechi, și-a pierdut această stare privilegiată în care vorbea cu Dumnezeu în răcoarea serii. Singura soluție la păcatul nostru este aceea de a intra în cetatea de scăpare, ca israeliții vinovați de omor urmăriți de răzbuțători (vezi Numerii 35:6-15; Deuteronomul 4:42).

Cetatea noastră de scăpare este Domnul Isus Hristos. Chiar dacă la prima vedere ți se pare că ești o persoană cinstită și bună, când te uiți atent în „Oglindă“, adică în Biblie, vezi că ai slăbiciuni, vezi că 1 Corinteni 13 nu ți se potrivește și nu te descrie. Ca niște vulpi mici, lucruri precum vorbirea de rău, mânia sau gânduri care hoinăresc pe unde nu trebuie pot să ne acuze înaintea lui Dumnezeu. Scopul nostru este acela de a ajunge acolo unde este Dumnezeu după aceasta viață – și nu acolo unde este Satana. Dacă vrem să ajungem în cer, trebuie să scăpăm de vina păcatelor, fie ele mici sau mari, care sunt la dosarul nostru ținut de Dumnezeu. „Fără vărsare de sânge nu este iertare“, spune Biblia în Evrei 9:22.

Ligheanul în care ne spălăm de păcate nu este bazinul de botez. În el pășim doar după ce am fost spălați de păcat, adică am primit

darul mântuirii și, prin rugăciunea sinceră de pocăință, am fost născuți din nou (vezi Ioan 3:3; 2 Corinteni 5:17). Când chemi Numele Domnului, ca păcătos, El este gata să te primească, pentru că deja a plătit pentru vina păcatelor tale, ca astăzi să poți fi curățit de ele. Botezul este ca un portret al morții Domnului Isus (vezi 1 Petru 3:21), în care, când ne scufundăm, arătăm, în mod simbolic, că murim față de păcat și suntem scăpați de robia vechiului stăpân.

Orice sclav sau rob care nu era eliberat de cineva, era eliberat de stăpânul pământesc când murea; noi „murim“ față de vechiul stăpân în apa botezului. Nu doar preoții care se spălau în ligheanul de aramă au avut dreptul de a fi numiți preoți, ci și noi devenim preoți când ne pocăim (vezi 1 Petru 2:5; Apocalipsa 1:6) și botezul în apă marchează acest eveniment. „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine“ (Ioan 13:8), i-a spus Domnul Isus lui Petru; dacă nu ne spală El de păcate nici noi nu putem avea parte cu El.

Trupul nostru este ca un vas care poartă în el o comoară. „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut ...“ (2 Corinteni 4:7). Într-un suflet mântuit locuiește Hristos. (vezi Efeseni 3:17; Galateni 2:20). Odată ce am avut experiența umplerii cu Duhul Sfânt, în noi locuiește Duhul Sfânt în mod permanent, nu din când în când. „Cât despre voi, ungerea care ați primit-o de la El rămâne în voi ...“ (1 Ioan 2:27). Biblia ne sfătuiește „... să ne curățăm de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frică de Dumnezeu“ (2 Corinteni 7:1).

Fără să îndrepti oglinda ca să vezi petele altuia, cum te vezi tu în oglinda Scripturii? Oglinda aceasta arată dacă suferi de boli spirituale – precum pornografie, mânie, minciună, invidie, vorbire de rău, hoție, înșelăciune, neiertare, răutate, ură, mândrie, lăcomie și altele de acest fel. „... nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi“, ne spune Dumnezeu în 2 Corinteni 6:17.

Cu aceste păcate „la activ“, chiar dacă sunt numai în gând, nu poți intra în cortul lui Dumnezeu (vezi Psalmii 15:1). Odată ce am

primit mântuirea trebuie să ne examinăm minuțios în „Oglindă“, ca să descoperim orice pată care poate este ascunsă, și apoi să Îi cerem să ne spele de orice păcat Aceluia care poate face asta (vezi 1 Ioan 1:9). Isus Hristos vine în curând după o Biserică sfântă. Astăzi El încă iartă și sfințește pe cei care-L caută cu pocăință sinceră. „Ascultați-mă, leviților! Acum sfințiți-vă, sfințiți Casa Domnului Dumnezeului părinților voștri și scoateți afară din Sfântul Locaș ce este necurat“ (2 Cronici 29:5).

Amin

22

RÂNDUIELI DIVINE ȘI OMENEȘTI

„Dreptarul învățăturilor sănătoase, pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credință și dragostea care este în Hristos Isus.“ 2 Timotei 1:13

De când există oameni pe pământ, există și obiceiul de a măsura diferite lucruri cu scopul de a identifica, de a comunica și planifica. Nu poți cunoaște și controla eficient ce nu este măsurat după o metodă înțeleasă de cei din jur. Trăim astăzi într-o lume modernă care folosește numere ca să compare, să măsoare și să identifice diferite stări și situații – temperatura, precipitațiile, viteza, greutatea, lungimea, creșterea economică, prosperitatea și chiar să gradeze experiențele. De exemplu, când mergi la spital, în orașul unde locuiesc eu, cu o durere în trup, te întreabă intensitatea durerii pe o scară crescătoare de la unu la zece.

Împărăția lui Dumnezeu pe pământ se folosește de rânduieli teoretice, de rânduieli care nu se schimbă, numite uneori dogme, luate din Scriptură. Aceste rânduieli, sau reguli, care formează un standard, îi măsoară și îi identifică pe cei care alcătuiesc Biserica lui Dumnezeu pe pământ. Biserica lui Dumnezeu pe pământ este o realitate divină, dar deocamdată este și fizică, văzută în persoanele fizice. Rânduielile Bisericii lui Dumnezeu – care este un

Dumnezeu al rânduiei (vezi 1 Corinteni 14:33) – crezul sau ce cred cei în care locuiește Duhul lui Dumnezeu, prezintă modul de operare a Bisericii după Noul Testament.

Existența a mii și mii de nuanțe de crezuri în bisericile creștine, care folosesc aceeași Scriptură, și care cred că doar ei au adevărul, sunt dovada că diferite biserici au diferite rânduiei și crezuri după care funcționează ca instituții. Aceste puncte de vedere și interpretări diferite au făcut să existe biserici care se conduc după rânduielele divine și biserici care, amestecând adevăr cu neadevăr, se conduc după rânduiei omenești. „... Pentru ce să amesteci paiiele cu grâul? ...“ (Ieremia 23:28). De exemplu, noi spunem că rânduiala botezului în apă, când credința îmbracă o haină vizibilă, este pentru cei care înțeleg și spun că ei cred în Domnul Isus ca Mântuitor; alții botează și după ceremonia botezului numesc creștin un copilaș care nu poate vorbi.

Un alt exemplu de rânduială diferită, dar care nu se schimbă este cea că noi, creștinii născuți din nou, credem că pâinea nedospită și rodul viței nefermentat reprezintă trupul și sângele Domnului care, prin credință, aduc viață din El în ființa noastră (vezi Marcu 14:22-24), pe când o altă biserică crede că aceste elemente, prin rugăciunea preotului, sunt trupul și sângele Domnului Isus – ceea ce înseamnă că de fiecare dată când stau la această masă, ei Îl omoară pe Domnul Isus. Dacă un astfel de om bea o sticlă de vin care a rămas de la împărtășanie, probabil că se va îmbăta; și dacă va lăsa afară pâinea dospită ce o folosește la aceasta ceremonie, după un timp va mucegai – fapt care nu s-a întâmplat și nu se va întâmpla niciodată cu trupul Domnului Isus, despre care Tatăl a spus că nu va îngădui să vadă putrezirea (vezi Psalmii 16:10; Faptele apostolilor 2:27).

Dorința Domnului Isus – care Și-a zidit Biserica pe adevărul care este ca o stâncă (vezi Matei 16:18) și care spune că El este Fiul lui Dumnezeu – a dorit ca cei care cred în El să fie una (vezi Ioan 17:21-23). Acesta este punctul în care diavolul, după vechea regulă care spune „împarte și cucerește“, a atacat cu mult

succes creștinismul, pentru că oameni firești mânați de interese pământești – și nu de interesul lui Dumnezeu – au ajuns în fruntea bisericii. Așa se face că Biserica Catolică s-a despărțit de Biserica Ortodoxă în anul 1054, timp în care două săptămâni s-au blestemat oficial și reciproc. Cu timpul, tradiții, mituri, obiceiuri pământești împreună cu o idolatrie vizibilă și palpabilă au avansat până au ajuns la loc de cinste în rânduielile unor biserici. Ele au ajuns să pună suflutele oamenilor sinceri, dar creduli, la un adăpost fals. Acești oameni, la plecarea de pe pământ, vor avea cea mai neplăcută surpriză a existenței lor. Prin secolul al XII-lea o astfel de biserică avea în jur de 30 de astfel de rânduieli sau „sfinte taine“ – cum le numeau ei, dar până la urmă le-a redus la doar șapte.

În anumite biserici creștine există diferite practici care în alte biserici nu sunt observate – spălarea picioarelor, ordinarea, ungerea cu untdelemn a bolnavilor și obiceiuri zilnice precum decența în îmbrăcăminte. Pentru că bisericile au adoptat diferite rânduieli și crezuri specifice care să relaxeze disciplina duhovnicească, și treptat au ajuns pe calea cea largă (vezi Matei 7:13), au început, cu timpul, să practice urâciunile observate astăzi – precum cea că de la rânduiala căsătoriei în Hristos, care în Biserica lui Dumnezeu se face între un creștin și o creștină, în unele denominații azi se observă o doctrină demonică după care se căsătoresc bărbați cu bărbați și femei cu femei, precum și acceptarea unor astfel de persoane în conducerea bisericii. O astfel de neascultare, în care oamenii continuă să se folosească de numele de creștini, atrage o pedeapsă veșnică de la Dumnezeu, care spune: „Ascultă și tu, pământule! Iată, voi aduce peste poporul acesta o nenorocire care va fi rodul gândurilor lui; căci n-au luat aminte la cuvintele Mele și au nesocotit Legea Mea“ (Ieremia 6:19).

Maria, mama Domnului Isus, L-a numit pe Fiul ei, care era în pântecul ei, Mântuitorul ei (vezi Luca 1:46, 47), și împreună cu Ioan Botezătorul, care era în pântecul mamei lui, au recunoscut

divinitatea Lui. Totuși, în secolul al VI-lea Biserica a introdus cultul Mariei și închinarea înaintea ei, ca apoi, după două sute de ani, să spună că ea a rămas pentru totdeauna fecioară. „Am o religie veche“, zic unii; dar ce folos să ai o credință, sau cum spune textul citat la început, să urmezi un dreptar al învățaturii care, deși e vechi, chiar și în urmă cu o mie de ani a fost o urâciune înaintea lui Dumnezeu? Pentru multe sute de ani, până la reforma lui Luther, poporul a ascultat vestirea evangheliei într-o limbă pe care nu o înțelegea – latina. Istoria spune că și pe teritoriul României, în anul 843, patriarhul Metodie a introdus alfabetul chirilic și a dat legi a căror încălcare era urmată de pedepse strașnice și chiar ridicole pentru orice preot care nu predica în limba chirilică.

Toate acestea sunt exemple în care se vede că oamenii au trecut de la rânduielile divine ale Scripturii la rânduieli omenești lipsite de putere și de valoare înaintea lui Dumnezeu. Părăsind dreptarul învățaturii sănătoase, religia a căutat merite omenești prin care să se evidențieze înaintea lui Dumnezeu și a făcut asta prin cultele monastice, care au dat naștere la atrocități comise de preoți împotriva unor copii nevinovați. În bisericile istorice se poate observa cum oamenii au încercat să aducă lucruri din vremea Vechiului Testament în sanctuar și, prin practici și prin lucruri precum odăjdii preoțești, mobilier și prin ceremonii, să impresioneze și să inspire frică în oameni.

În vremea Noului Testament nu doar cei din seminția lui Levi, ci orice creștin născut din nou are rangul de preot al lui Dumnezeu (vezi 1 Petru 2:9; Apocalipsa 1:5, 5:9, 10; Coloseni 3:11). Astăzi, prin jertfa Domnului Isus avem intrare liberă la Dumnezeu (vezi Evrei 10:19-22). Nu sfinții care au murit, ci numai Domnul Isus are dreptul să mijlocească înaintea Tatălui pentru oameni (vezi 1 Timotei 2:5). Depărtându-se de dreptarul învățăturilor sănătoase, oamenii au introdus idei eronate precum cea că odată mântuit nu poți să-ți pierzi mântuirea orice ai face, deși pilda pomului neroditor (vezi Luca 13:7) și a mlădiței neroditoare (vezi

Ioan 15:2) ne învață că nu este așa. De asemenea, dacă mântuirea nu se poate pierde cât timp ești pe pământ, nu ar fi fost scris versetul 5 din Apocalipsa 3, care insinuează, cu rost – și nu fără rost – că numele unora ajung să fie șterse din Cartea Vieții.

Amestecând adevăr și neadevăr, unii neagă Sfânta Treime și spun că Dumnezeu nu există în trei persoane, ci doar în una, deși cuvântul Elohim este la plural, deși Domnul Isus S-a rugat Tatălui în grădină, deși la botez la Iordan s-a auzit vocea Tatălui și în rugăciunea preotească – cea mai lungă cuvântare a Domnului Isus (Ioan 14, 15, 16, 17), El a spus că Se duce la Tatăl (Faptele apostolilor 1:4; Ioan 16:5-7) și le-a promis ucenicilor că vor primi Duhul Sfânt promis de Tatăl. De asemenea, când Ștefan era lovit cu pietre, ochii i s-au deschis să vadă ce se întâmplă în cer și L-a văzut pe Dumnezeu Tatăl și pe Domnul Isus la dreapta Lui (Faptele apostolilor 7:55), stând în picioare, fiind gata să-l primească pe Ștefan.

Evanghelia, vestea bună a Noului Testament, este prezentarea soluției lui Dumnezeu la toate problemele omului. Dumnezeu nu poate fi găsit în religie – care reprezintă efortul omenesc de a ajunge la El – ci într-o legătură personală cu Isus Hristos, care a murit pentru cei păcătoși. Evanghelia este dreptarul învățurii sănătoase care a condus milioane de oameni la cer și poate să ne conducă și pe noi, prin credința în Domnul Isus Hristos, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Adevărul Scripturii, nealterat de idei și de interese omenești, creează o realitate în mintea înnoită de Duhul Sfânt (vezi Romani 12:1, 2) și astfel omul lui Dumnezeu poate să cunoască și să deosebească voia cea bună a lui Dumnezeu pentru el. Pe măsură ce mintea este înnoită, ea devine tot mai puțin vulnerabilă la atacurile gândurilor trimise ca niște săgeți arzătoare de cel rău; pe măsură ce moare față de lume îi este tot mai ușor să se ferească de păcat.

O învățătură greșită crează o credință și o realitate neadevărată – de aceea trebuie să învățăm să nu stricăm Cuvântul (vezi 2 Corinteni 2:17) și să nu trecem peste ce este scris (vezi

1 Corinteni 4:6). Fundamentul învățăturilor sănătoase este Hristos crucificat, Hristos înviat și Hristos care vine înapoi după o Biserică sfântă. „Căci n-am de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit“ (1 Corinteni 2:2). Sfințenia este absolut necesară pentru cel care vrea să Îl vadă pe Dumnezeu (vezi Evrei 12:14), dar nu este un fundament. Darurile Duhului Sfânt, care echează Biserica, o unește și transformă membrii ei în martori, sunt foarte importante, dar nu sunt fundamente; fundamentul este Hristos răstignit și înviat – pentru că altfel omul ajunge să neglijeze Cuvântul și să umble doar după minuni și lucruri senzaționale. Facerea binelui (vezi 2 Tesaloniceni 3:13) este foarte importantă în viața Bisericii, dar nu este un fundament, ci Hristos răstignit pentru noi este fundamentul. Oamenii care fac fapte bune ca să fie mântuiți ajung să vestească o evanghelie socială – care se bazează pe merite omenești.

Ce rânduielei urmează biserica pe care o frecventezi? Rânduielele divine sau rânduiele omenești? Cea mai mare onoare pentru un creștin este să fie și să simtă că este în prezența Domnului – care este un izvor nesecat de bine, unde este mântuire, vindecare și eliberare de orice putere străină. Cauți ce impresionează ochii? Sau cauți să te închini lui Dumnezeu în duh și în adevăr? Starea din urmă necesită ca duhul tău, cu care te-ai născut mort (vezi Efeseni 2:1), să fi primit viață prin pocăință și naștere din nou.

Dacă ce se întâmplă în biserica pe care o frecventezi sau pe care poate doar o accepți nu poate fi găsit în Noul Testament – care ne învață și ne autorizează să lucrăm în puterea Noului Legământ – este bine să cauți o biserică evanghelică ce vestește o evanghelie întregă, vie și lucrătoare. Domnul Isus i S-a prezentat femeii canaanite ca fiind darul lui Dumnezeu, ca Mesia trimis în lume. Ai primit tu Darul lui Dumnezeu (vezi Ioan 4:10) – adică pe Domnul Isus – ca Domn și Stăpân? Dacă nu, astăzi, printr-o rugăciune sinceră poți să faci asta și te vei bucura o veșnicie că ai făcut acest pas al pocăinței. Amin

23

CERE-ȚI IERTARE ȘI IARTĂ CA SĂ FII IERTAT!

„Dar, dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre.” Marcu 11:26

Deși Scriptura nu ne învață asta, oamenii din vremea de astăzi și-au făcut un obicei ca atunci când greșesc să spună că le pare rău sau să ceară scuze mai degrabă decât să spună: „Iartă-mă!“ În Scriptură o găsim pe Ana, care îi cere iertare lui Eli (vezi 1 Samuel 1:26) și pe oamenii care refuză invitația la nuntă pentru diferite motive (vezi Luca 14:18, 19); dar oamenii preferă să se scuze și parcă numai în cazuri extreme recurg la a folosi cuvântul „iartă-mă“ – în parte pentru că acest cuvânt cere un răspuns. Pe de altă parte, oamenii nu vor să folosească acest cuvânt deoarece când spun „iartă-mă“ își recunosc vina și se expun la un risc mai mare, la o replică mai usturătoare sau chiar la un răspuns negativ.

Cu multă vreme în urmă o companie de asigurări de mașini m-a învățat ca în caz de accident să nu mă grăbesc să îmi recunosc vina, ca ei să poată negocia. Când eram tânăr ne jucam un joc ce se numea „Nu te supăra, frate“ în care aveai ocazia să întorci un alt jucător la începutul jocului. De obicei nimănui nu-i părea rău

că face acel lucru, deși uneori avea ocazia să aleagă să nu îl facă. Original, este un joc indian numit „parchessi“ și se vinde și în America sub numele de „Sorry“ adică „Îmi pare rău“. Pe saitul amazon.com, acest joc, care poate încerca și revela emoțiile jucătorilor, într-un timp avea și numele de „Dulcea răzbunare“, și ocupă locul cinci în vânzările de jocuri.

Viața ne oferă multe ocazii de a ne cere iertare de la cei cărora le-am greșit. Bunul simț, numit și „cei șapte ani de acasă“ ne învață să facem asta când greșim. De mici, copiii, când se ceartă sau chiar se bat între ei sunt învățați de părinții lor să ierte și să se împace. Tatăl nostru cel ceresc, prin Cuvântul Scripturii, ne învață același lucru când avem de-a face cu semenii noștri. Dacă omului nu-i place să-și ceară iertare, de multe ori din cauza mândriei lui, parcă îi vine și mai greu să-l ierte pe cel care i-a greșit, l-a înșelat, l-a nedreptățit, la înjosit sau l-a păgubit. Dimpotrivă, în cuvinte sau doar în gând, cel ce se simte nedreptățit, de multe ori, este dornic de răzbunare (vezi Evrei 10:30; Romani 12:19), fiind gata să spună: „Te aranjez eu!“, „Îți plătesc eu!“ sau „Să vezi dacă nu ți-o fac eu!“

Gândindu-se că este foarte galant, Petru Îl întreabă pe Domnul Isus: „«Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?» Isus i-a zis: «Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte»“ (Matei 18:21, 22). După ce ierți pe cineva de 20 sau de 30 de ori într-o zi, probabil pierzi socoteala. Domnul Isus, prin expresia numerică din convorbirea Lui cu Petru, ne spune că trebuie să iertăm fără limită. Cine vrea iertare de la Dumnezeu trebuie să-și recunoască vina și să-și ceară iertare fără scuze și motive (vezi Proverbele 28:13). Când sincer ne pare rău pentru ce am făcut și Îi cerem iertare lui Dumnezeu, această stare include o întristare după voia Lui, care duce la pocăință (vezi 2 Corinteni 7:9). Dacă ne cerem iertare în acest fel, El ne iartă (vezi 1 Ioan 1:9).

Ca și creștini născuți din nou Îl reprezentăm pe Cel care ne-a iertat și încă mai iartă și azi; de aceea și noi trebuie să iertăm. În

rugăciunea Tatăl nostru (vezi Matei 6:7-15), Domnul Isus leagă și condiționează iertarea noastră de felul în care îi iertăm noi pe cei care ne greșesc. Este o condiție dură, aspră, pentru că unora le este atât de greu să ierte încât mai bine rămân cu păcatele asupra lor și nu au mântuire. În pilda robului nemilostiv, Domnul Isus clarifică această regulă a lui Dumnezeu – faptul că El nu îi iartă decât pe cei care, la rândul lor, iartă (vezi Matei 18:35).

Pilda spune că un împărat căruia i s-a făcut milă de un datornic l-a iertat pe acesta, dar datornicul iertat nu și-a iertat mai târziu tovarășul care îi datora o sumă mică, deși cel din urmă a promis că va plăti. Împăratul s-a mâniat când a auzit și fiind împărat, a revocat iertarea acelui om, punându-l în temniță și dându-l pe mâna torționarilor, deși acesta nu putea plăti vreodată. A fost o sentință aspră, dar dreaptă, care ne ajută să înțelegem că Dumnezeu nu îl iartă pe cel care nu iartă la rândul lui pe cei care i-au greșit. Exprimată într-un mod mai direct, pilda spune că cel care nu iartă merge în iad.

„Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi“ (Coloseni 3:13). În urmă cu aproximativ zece ani, un om pe nume Josh Muszynsky s-a oprit la o benzinărie, în Statele Unite, ca să-și cumpere ceva și a folosit cartea de credit ca să plătească. Ajuns acasă, și-a verificat contul bancar pe computer și a văzut că îi lipsea o sumă care era compusă din numerele 2 și 3 urmate de alte 15 cifre. Toți banii din lume nu ar fi putut plăti acea sumă. A telefonat la bancă, iar banca a corectat imediat eroarea, cu scuzele de rigoare. Pilda cu datornicului neiertător prezintă un astfel de om care datora zece mii de talanți – aproximativ plata unui lucrător pentru zece mii de ani.

Domnul Isus a folosit intenționat numere atât de mari ca noi să înțelegem imposibilitatea de a face ceva ca să plătim pentru păcatul nostru și să fim mântuiți. Pilda vorbește despre Împărăția cerurilor – termen folosit exclusiv în această evanghelie, și ne arată felul în care stau lucrurile când este vorba de păcatul nostru

care ne condamnă la moarte veșnică – adică durere și despărțire de Dumnezeu pentru totdeauna. „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru“ (Romani 6:23).

Când ne pocăim, dând dovadă de un regret sincer, la fel ca robul din pildă, Dumnezeu ne iartă; dar trebuie să iertăm și noi. „Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos“ (Efeseni 4:32). Luând în serios acest motiv, putem spune că trebuie neapărat să iertăm, pentru că am fost iertați. Trebuie să iertăm, pentru că altfel ne facem nouă rău; neiertarea aduce durere, la fel cum robului nemilostiv i-a adus tortura în temniță.

Studiile și sondajele făcute cu privire la iertarea semenilor arată că cei care iartă sunt mai fericiți, pe când cei care nu iartă sunt pândiți de depresie și de multe ori suferă de insomnie și de migrene. Studiul a arătat că cei care iartă au căsniciile mai fericite, pe când cei care nu iartă au multe șanse să divorțeze, pentru că „dragostea acoperă toate greșelile“ (Proverbele 10:12b). Același studiu a arătat că cei care nu iartă au un nivel mai crescut al unui hormon numit cortizol care este produs de corpul omenesc și declanșat în sânge. Acesta împovărează creierul, cauzează probleme de memorie poate produce hipertensiune arterială, stres și boli de inimă.

Un profesor de școală biblică, pentru a-i învăța pe studenți despre importanța iertării, la început de semestru le-a cerut să aducă la școală o pungă de plastic și cartofi. Apoi le-a spus să scrie pe un cartof numele persoanei pe care o țin vinovată de ceva în mintea lor sau pe care nu o suportă, apoi să pună cartoful în pungă și să poarte punga cu ei în fiecare zi, oriunde s-ar duce; chiar și noaptea să o țină lângă patul lor. După un timp cartofii au început să miroasă și să încolțească. Până la sfârșitul semestrului acei studenți au învățat în mod practic că neiertarea este un inconvenient iritant pe care ți-l cauzezi singur. Dacă ai avea o astfel de pungă, câți cartofi ai avea în ea și cât timp ai vrea să-i porți cu

tine? A nu ierta și a urî este ca și cum ai accepta să bei otravă ca apoi să aștepti să moară altcineva. Apostolul Petru, care odată a întrebat de câte ori trebuie să ierte, a ajuns să scrie, mai târziu, cât este de bine să iubim îndeajuns cât să putem ierta: „Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate“ (1 Petru 4:8). Le acoperă în meritul jertfei Domnului Isus, dar dacă nu avem o astfel de dragoste nu avem decât de pierdut și de regretat mai târziu.

Apare întrebarea: „De unde știu că nu am iertat pe cineva?“ Unul dintre semnele că nu ai iertat este că nu dorești să fii unde este acea persoană. Când îi auzi menționat numele, îți produce neplăcere și dacă o astfel de persoană pățește ceva rău nu te deranjează. Poate chiar spui în gând: „De mult merita așa ceva!“ Când vorbești despre o astfel de persoană nu poți să nu spui ce rău ți-a făcut sau să nu îi amintești slăbiciunile. Acestea sunt doar câteva semne că nu ai iertat pe cineva. Sfatul Scripturii este ca atunci când ai o neînțelegere cu cineva să nu lași lucrurile să se învechească și să se adune resentimente. Trebuie să îi ceri iertare celui căruia i-ai greșit. Asta te va face să capeți trecere în ochii cerului, pentru că este o dovadă de smerenie.

Dacă ți-a greșit cineva, iartă-l, chiar dacă nu ți-a cerut iertare, și vei avea numai de câștigat. Doar așa devii cu adevărat liber și vrăjmașul nu va avea prilej să câștige acuzații împotriva ta. „Și când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre“ (Marcu 11:25). Permițându-ne să avem voința liberă, Dumnezeu ne-a dat nouă cheia de la temnița inimii noastre și este bine ca ea să fie goală. Dezleagă legăturile celor pe care-i ții legați în închisoarea inimii tale (vezi Isaia 58:6), ca să fii liber și să ai astfel parte de iertarea Tatălui ceresc.

Dacă cineva ți-a greșit trebuie nu doar să îl eliberezi din această temniță, ci, ca să-l câștigi, ia deoparte persoana respectivă și vorbește cu ea; este posibil ca uneori nici să nu știe că ți-a greșit și te-a ofensat (vezi Matei 18:15). Domnul Isus a ridicat standar-

dul neprihănirii pentru cei care vor să moștenească cerul, așa că nu doar că nu curvim, ci nici nu poftim ce este păcat (vezi Matei 5:28); nu doar că nu cerem „dinte pentru dinte“ (vezi Exodul 21:24; Matei 5:38), ci, privind la răsplata veșnică, trebuie să ne străduim să ne iubim vrăjmașii. „Dar eu vă spun: «Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri»“ (Matei 5:44, 45a).

Dacă unii nu vor pace, ci vrea să fie un vas de ocară, nu noi, ci Dumnezeu este cel care le va răsplăti acestor oameni, „fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea în tristare celor ce vă întristează“ (2 Tesaloniceni 1:6). Pe vremea Germaniei naziste, o tânără pe nume Corrie Ten Boom a fost pusă cu familia ei în lagarul de centrare pentru exterminare ulterioară. În acele lagăre unul din trei evrei au fost omorâți; dar în vremea necazului celui mare va fi și mai rău – doi din trei evrei vor muri. Acolo, în lagăr, și-a pierdut părinții; ea și sora ei au îndurat umiliri și înjosiri de nedescris din partea celor care le-au răpit libertatea fără motiv. Corrie a fost una din persoanele care au supraviețuit. După terminarea războiului a fost eliberată. Știind că Dumnezeu îi cere să ierte, a luptat multă vreme cu gândurile care-i aduceau aminte de felul în care a fost tratată.

Pâna la urmă a reușit să-i ierte pe toți, cu excepția unei persoane, și s-a dus să ceară ajutorul pastorului ei în această privință. După ce s-a gândit puțin, acel om i-a arătat funia cu care se trăgea clopotul în fiecare duminică dimineața ca să-i cheme pe credincioși la închinare. De câte ori clopotarul trăgea de funie se auzea: „ding dong“; dar când acesta socotea că a tras clopotele îndeajuns, dădea drumul funiei. Clopotul continua să mai bată de două sau de trei ori, tot mai slab, până când înceta să se mai audă. Pastorul i-a spus acelei femei că atunci când iertăm este ca și cum am da drumul funiei, dar și după aceea, chiar dacă tot mai slab, mai încearcă să vină gânduri de amărăciune și de mânie – dar să nu

uite că a dat drumul funiei când a spus că iartă. Dacă ești chinuit de o astfel de amărăciune, dă drumul funiei luând decizia de a ierta, cum vrei să fii tu iertat de Dumnezeu. După aceea va veni vindecarea inimii și Dumnezeu te va binecuvânta pentru credințioșia și pentru ascultarea ta.

Amin

24

MOARTEA DOMNULUI ISUS

„După ce a isprăvit Isus toate cuvântările acestea, a zis ucenicilor Săi: «Știți că după două zile va fi Paștile; și Fiul omului va fi dat ca să fie răstignit!»“

Matei 26:1, 2

In anul 1904, la târgul internațional din St. Louis, ca reprezentat al Angliei, a venit un grup de polițiști de la secția Scotland Yard din Londra. Ei au introdus și au demonstrat o nouă metodă de identificare a persoanelor, folosind amprente degetelor – care sunt unice la fiecare om. De atunci, poliția, care a adoptat acea metodă de identificare, află cine a fost într-un anumit loc luând urma lăsată de amprente digitale ale oamenilor. În cazul unei crime, când amprenta cuiva este găsită la locul crimei, acea persoană primește statutul de „suspect“ – ceea ce înseamnă ca poliția crede că există șanse ca acea persoană să fi comis crima. De atunci s-au scos vorbe precum: „În lucrarea cutare se vede amprenta ta“, adică felul tău de a lucra; în lumea credincioșilor se spune uneori că fiecare lucru din natură lasă să se vadă amprenta mâinii creatoare a lui Dumnezeu.

În acest mesaj, privind la dovezile pe care le avem, vom vorbi despre moartea Domnului Isus și vom identifica câteva „persoane de interes“ sau suspecti ai acestei crime cunoscute în lumea

întreagă. Primii suspecți pe care îi putem identifica din contextul textului citat sunt marii-preoți. „Atunci preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii norodului s-au strâns în curtea marelui preot care se numea Caiafa; și s-au sfătuit împreună, cum să prindă pe Isus cu vicleșug și să-L omoare“ (Matei 26:3-4). Asta dovedește că omorârea Domnului Isus a fost planificată sau, cum o numește legea astăzi, a fost premeditată. Au făcut un sfat adhoc în care au căzut de acord că este în interesul lor să Îl omoare pe Domnul Isus. „Unul din ei, Caiafa, care era mare preot în anul acela, le-a zis: «Voi nu știți nimic; oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul?»“ (Ioan 11:49, 50). Fără să știe, Iosif Caiafa, ginerele preotului Ana, cunoscut mai bine cu numele de Caiafa, care înseamnă „doctor“, deși era corupt, rânduit în slujbă de puterea politică a vremii, fără intenție, a prorocit că Domnul Isus avea să moară pentru alții.

Ca unii care investighează cauza unei crime, examinând omorârea Domnului Isus în modul cel mai serios, trebuie să ne punem întrebarea: „De ce Îl urau așa de mult încât să dorească să-I planifice omorârea?“ Răspunsul care reiese din dovezile Scripturii este că se temeau de El. Se temeau de puterea pe care Domnul Isus o avea asupra norodului (vezi Matei 22:33; Luca 13:17) care se bucura de minunile pe care le vedea și de cuvintele pline de putere pe care Domnul Isus le rostea. „Preoții cei mai de seamă și cărturarii, când au auzit cuvintele acestea, căutau cum să-L omoare; căci se temeau de El, pentru că tot norodul era uimit de învățătura Lui“ (Marcu 11:18).

Nu cu mult înainte de a fi arestat de oamenii trimiși de preoți, Domnul Isus îl înviase pe Lazăr și la această minune au existat martori (vezi Ioan 11:45) care au raportat conducătorilor religioși din Ierusalim. Sinedriul, invidios pe influența și pe puterea Domnului Isus, a recunoscut minunea ca fiind autentică (vezi Ioan 11:27); dar, în loc să recunoască mâna lui Dumnezeu la lucru, a văzut în El un rival care trebuie redus la tăcere pentru totdeauna. Cercetând dovezile, am putea spune că marii preoți L-au

omorât pe Domnul Isus, dar trebuie să analizăm toate dovezile – pentru că la locul crimei s-au găsit și alte amprente. După ziua Cincizecimii îl găsim pe apostolul Petru explicând cum a fost vindecat slăbănogul de la poarta frumoasă și dând tot meritul acelei minuni lui Dumnezeu. El a spus: „Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui“ (Faptele apostolilor 3:15).

Vorbind oamenilor, numindu-i „bărbați israeliți“, Petru le spune că sunt vinovați de omorârea Domnului Isus, care este Cel Sfânt, Cel Neprihănit, care este Domnul vieții. Dovada Scripturii spune că acuzarea făcută de Petru norodului are teme și este ade-vărată. „Preoții cei mai de seamă și bătrânii au înduplecat noroa-dele să ceară pe Barnaba, iar pe Isus să-L omoare“ (Matei 27:20). După obiceiul pe care-l avea, la sărbători dregătorul Pilat grația un condamnat. Când Domnul Isus a fost judecat, romanii aveau în temniță un revoluționar violent, pe nume Barnaba. Deși Pilat, înfricat de cuvintele soției sale, ar fi vrut să-I dea drumul Domnului Isus, convins de strigătele norodului întărâtat de marii preoți, l-a eliberat pe Barnaba. Asta arată că, la fel ca și marii preoți, în acea zi, când lumea s-a schimbat pentru totdeauna, norodul s-a făcut vinovat de omorârea Domnului Isus.

Privind mai departe la dovezi, la „ampretele“ lăsate la locul crimei, trebuie să continuăm investigația uciderii Domnului Isus, ca nu cumva să facem ce a făcut lumea de-a lungul vremii când a privit doar la dovada care spune că evreii L-au omorât pe Fiul lui Dumnezeu, ca apoi să urască fără măsură acest popor. Istoria uni-versală prezintă multe dovezi că în lume, evreii, întocmai cum au cerut, au avut de suferit grozav sub acuzația de „ucigași ai lui Hristos“: „Și tot norodul a răspuns: «Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri»“ (Matei 27:25). Sub această acuzație, istoria a înregistrat omorârea în masă a evreilor în timpul cruciadelor (1096-1291) – nouă lupte importante de recucerire a Ierusalimului aflat sub stăpânirea Turciei, în timpul Inchiziției (un fel de poliție religioasă catolică ce elimina ereticii)

și în timpul Holocaustului (1941-1945, când au fost omorâți șase milioane de evrei).

Dovezile Scripturii merg pe fir și continuă să expună „amprente” găsite la Golgota. Astfel, analizând dovezile scrise, lista „suspecților” crește dintr-odată și devine incomensurabilă. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:5, 6). Este demonstrat că Domnul Isus nu a murit doar ca să ia locul lui Barnaba, ci rânduiala divină a îngăduit să fie omorât ca să ia locul a milioane și milioane de oameni. Moartea Lui a fost așa de prețioasă înaintea lui Dumnezeu Tatăl încât meritul ei poate acoperi sau plăti pentru păcatul omenirii întregi.

În urma examinării dovezilor, investigația omorării Domnului Isus ajunge la concluzia că noi toți suntem nu doar suspecți de crimă, ci ucigași dovediți. Scena Golgotei a fost un loc de groază unde mânia lui Dumnezeu s-a dezlănțuit din plin asupra Aceluia care în acea zi a luat asupra Lui păcatul omenirii și a plătit astfel eliberarea sufletelor noastre de sub robia vechiului stăpân. Am putea spune că Dumnezeu urăște păcatul care ne-a contaminat și care ne-a compromis în așa fel încât să nu fim compatibili pentru cer, așa cum o mamă urăște cancerul care lovește în copilul ei, pe care-l iubește ca pe viața ei.

Biblia ne spune: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). „Toți” înseamnă și eu, și tu, și amprentele păcatului nostru se pot vedea la Golgota, unde Domnul Isus a murit în locul nostru. Un Dumnezeu mânios pe păcat a pedepsit în acea zi, în trupul Sfântului lui Dumnezeu, păcatul tău și păcatul meu. Soarele și-a ascuns fața, pământul s-a cutremurat și oamenii fără Dumnezeu au recunoscut că a murit un om nevinovat, au recunoscut că a murit Fiul lui Dumnezeu. „Sutașul și cei ce păzeau pe Isus împreună cu el, când au văzut cutremurul de

pământ și cele întâmplate, s-au înfricoșat foarte tare și au zis: «Cu adevărat, Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!» (Matei 27:54).

Eu am crescut într-o casă în care era pusă pe perete o pictură mare, pictată de mama mea, o copie după originalul pictorului Rembrandt numită „Luarea de pe cruce“. Ca și copil, această pictură m-a influențat puternic, creând în mine un amalgam de sentimente de frică și de milă, iar mai târziu, când am înțeles pentru cine a suferit acel Om, a generat dragoste și recunoștință. Citirea Scripturii, cu gândul sincer și cu dorința de a cunoaște adevărul, pictează în mintea oricărui om care dorește să fie mântuit, poza tristă a Calvarului, unde noi am fost răstigniți împreună cu Domnul nostru. Pavel spune: „am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Galateni 2:20).

În finalul acestei investigații, analizând dovezile, deși am cauzat-o, trebuie să admitem că omorârea Domnului Isus nu a fost decizia noastră. „... «Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?» Eu am răspuns: «Iată-mă, trimite-mă!»“ (Isaia 6:8). Suferind durerea și disprețuind rușinea, Domnul a fost bătut la stâlpul infamiei, a stat răstignit pe cruce și a murit pe ea pentru păcatele noastre; dar toate acestea au avut loc după un plan mai dinainte făcut de Dumnezeu, la sfatul Sfintei Treimi. „Pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege“ (Faptele apostolilor 2:23).

Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat ca să sufere o moarte înlocuitoare pentru a rezolva problema păcatului, o dată pentru totdeauna, pentru fiecare om făcut datornic și rob prin păcat. Planul lui Dumnezeu, făcut de la întemeierea lumii (vezi Apocalipsa 13:8), a inclus jertfirea Fiului Său înainte ca omul să inventeze pedeapsa prin crucificare. Această purtare de grijă a lui Dumnezeu cu privire la veșnicia sufletului nostru dovedește dragostea Lui pentru tine și pentru mine (vezi Romani 5:10). Este bine ca în examinarea locului și a felului în care a fost omorât

Domnul Isus să vedem depusă jertfa ca ne împacă cu Dumnezeu, pe care noi nu am meritat-o și nici nu am fi putut plăti vreodată pentru ea. Dacă nu ai beneficiat de această plată făcută în dreptul vinei tale, te sfătuiesc să-I ceri în rugăciune Domnului Isus să te ierte și să te facă un copil al lui Dumnezeu, ca să nu trebuiască să plătești tu pentru păcat. Eu am luat această decizie în urmă cu 40 de ani și nu am regretat-o niciodată. Cheamă-L în viața ta pe Acela care a suferit moarte de cruce în locul tău și vei fi fericit aici și dincolo de această viață.

Amin

25

BOTEZUL CREȘTIN

„... «Fraților, ce să facem?» «Pocăiți-vă», le-a zis Petru, «și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.»“

(Faptele apostolilor 2:37, 38)

In lumea creștină, botezul în apă este o ceremonie de inițiere care simbolizează curățirea sufletului, acceptare și schimbarea vieții după învățătura Noului Testament. La fel ca o armată care primește ordine de război, Biserica lui Dumnezeu a primit mandatul de a vesti Evanghelia, de a boteza și de a face ucenici care să păzească toate învățăturile Domnului Isus. Prin ceremonia scufundării în apă în fața martorilor, când aceștia există, botezul în apă marchează o tranziție de la ceva la altceva; marchează o schimbare de stăpân și începutul unei vieți trăite cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Cuvântul grecesc „baptizem“ a rămas aproape neschimbat în traduceri și înseamnă scufundare totală în apă.

În greacă – limba în care a fost scris Noul Testament – cuvântul „baptizem“ sau „baptizo“ era folosit de cei care cufundau pânza în lichidul care îi dădea culoare. Ca să te bucuri de beneficiul acestui botez – și nu doar să te uzi pe haine – este nevoie să

urci câteva trepte în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu. În primul rând trebuie să auzi Cuvântul, care îți spune că toți oamenii se nasc în păcat (vezi Eclesiastul 7:20; Romani 3:23) și sunt păcătoși înaintea lui Dumnezeu, dar, prin moartea înlocuitoare a Domnului Isus pe cruce, primesc iertare și chiar mai mult – calitatea de copii ai lui Dumnezeu.

După ce crezi că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu, care a murit pentru tine, a două treaptă este pocăința – care înseamnă căință, regret adânc pentru păcatul săvârșit, care a făcut necesar ca Domnul Isus să moară pe cruce. Chiar dacă include sentimente, pocăința nu este un sentiment, ci este o decizie. Cel care admite că este păcatos spune că a ajuns la capăt de drum în ceea ce privește felul în care și-a trăit viața și din acel moment decide să meargă în altă direcție – cea care duce spre cer.

Actul botezului nu produce pocăință, ci doar arată pocăința care deja a avut loc în viața omului care l-a primit pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân al vieții lui. Când un suflet ajunge la acest stadiu este important să recomandăm mărturisirea, ca orice legătură a păcatului să fie expusă și zdrobită. Când un suflet ajunge la acest stadiu este bine să poată fi observată o viață schimbată – dovada că în momentul pocăinței a avut loc minunea nașterii din nou. Ioan Botezătorul, care boteza cu un botez al pocăinței, a refuzat să officieze acest act pentru cei care nu aveau fapte bune, ci mergeau la el ca să fie botezați în Iordan doar de frică sau ca să poată spune că au făcut și asta. Ioan Botezătorul, a cărui viață și lucrare a fost ca o verigă între Vechiul Testament și Noul Testament, a botezat oamenii cu botezul pocăinței spre iertarea păcatelor; dar de la Cincizecime încoace acest fel de botez a fost înlocuit cu botezul nou-testamentar.

Când un om ajunge la acest stadiu în credință – nașterea din nou – poate cere să fie botezat și astfel să marcheze în viața lui punctul când a încetat să mai trăiască el și Hristos a început să trăiască în el. Pavel declară: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în

mine“ (Galateni 2:20a). Simbolul morții noastre cu Hristos este foarte important, pentru că omul care este mort față de lume poate face lucruri pe care înainte nu le putea face. De exemplu, un mort față de lume poate ierta ca nimeni altul. Un mort, oricât l-ai lăuda sau insulta, nu-l interesează; și orice bogății i-ai da, el nu se mândrește. Botezul în apă ne identifică cu Hristos mort și înviat și mărturisește alianța și apartenența noastră la El. Botezul ilustrează ceva ce se întâmplă în viața noastră spirituală, marchează momentul când încetăm să facem lucrurile cu puterea noastră și începem a depinde de puterea și de voia Domnului Isus, care trăiește în noi. Botezul creștin nou-testamentar poate fi cerut și primit de o persoană care crede – deci de o persoană care gândește, care înțelege și poate lua decizii.

Ca oameni și lucrători ai lui Dumnezeu nu putem face pe cineva să creadă sau să se pocăiască; dar avem privilegiul, dat nu îngerilor, ci nouă, de a-i boteza pe cei care cred și cer să fie botezați. Ca împuterniciți ai lui Dumnezeu îi botezăm pe cei care cred nu în biserică, ci în Hristos Isus. Ceremonia botezului, care este o identificare cu cei care cred în Isus Hristos ca Mântuitor, simbolizează, prin scufundarea în apă, moartea noastră împreună cu Domnul Isus, iar ieșirea din apă – viața nouă pe care o trăim cu El și pentru El. „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă“ (Romani 6:3, 4).

Dumnezeu Tatăl, prin Duhul Sfânt, L-a înviat pe Domnul Isus din morți. Ieșirea din apa botezului reprezintă începutul unei vieți noi, fiind socotiți neprihăniți prin credința în El (vezi Romani 5:1). Cine are o credință în Domnul Isus care îl face ascultător, îl face să se pocăiască și să se boteze, este considerat neprihănit. Biblia ne spune că: „... celui ce nu lucrează, ci crede pe Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire“ (Romani 4:5). Neprihănirea nu

se primește prin fapte, ci prin credință. Cei care și-au răstignit vechea fire și au murit față de lume sunt îngropați în apa botezului, dar trebuie să avem grijă să nu „îngropăm“ oameni care nu au „murit“ – pentru că pe astfel de oameni botezul nu-i ajută. Botezul este și ca o promisiune că din acel moment ne lăsăm învățați de El și putem face lucrul Lui în calitate de ucenici ai Lui. O problemă des întâlnită este că mulți vor să se boteze ca să fie membri, să aparțină unei biserici, dar nu vor să fie ucenici. Domnul Isus ne-a spus să facem ucenici, nu membri.

Am numit câteva etape care trebuie parcurse de omul care vrea să încheie legământ cu Domnul Isus prin botez pentru că vrem să fim siguri că s-a înțeles bine ce trebuie să se întâmple înăuntrul nostru ca botezul să aibă rost. Uneori botezul poate avea loc la scurt timp după ce un om a auzit vestirea Evangheliei. Evanghelistul Filip l-a botezat pe famenul etiopian la o oră sau două după ce acestuia i s-a vestit evanghelia. Temnicerul din Filipi a fost botezat înainte de a se miji zorile după ce, în timpul nopții, i s-a vestit evanghelia. Casa lui Corneliu a fost botezată în apă la scurt timp după ce a auzit evanghelia, iar Duhul Sfânt S-a revărsat asupra lor. Privind la cazul tâlharului mântuit pe cruce (vezi Luca 23:43), care a crezut că Domnul Isus are o Împărăție, nu putem spune că nu poți fi mântuit fără a te boteza – dar asta se întâmplă numai în astfel de cazuri.

Botezul este, de asemenea, un act al ascultării de Dumnezeu. A avea posibilitatea de a fi botezat și a o refuza înseamnă neascultare de Dumnezeu, pentru că botezul în apă este parte din planul de mântuire: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit“ (Marcu 16:16). Acest verset îi împarte pe toți oamenii în două categorii: mântuiți și osândiți. Eu și tu facem parte numai din una dintre aceste două categorii de oameni. Învățătura despre botezul în apă face parte din învățătura începătoare care trebuie cunoscută, ca apoi, îmbrăcați cu Hristos, să putem primi bucate mai tari. „Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos“ (Galateni 3:27). Nu botezul, ci

sângele lui Isus Hristos înlătură păcatul nostru. Botezul, pe care apostolul Petru îl numeste un portret (vezi 1 Petru 3:21), este necesar, dar nu este suficient ca să dea mântuire. Domnul Isus nu avea păcate și totuși a ales să Se smerească botezându-Se ca să împlinească neprihănirea lui Dumnezeu. „Drept răspuns Isus i-a zis: «Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit»“ (Matei 3:15).

Botezul Domnului Isus modelează adevăruri pentru viața noastră incluzând acela că dragostea pentru Dumnezeu Tatăl împreună cu credința în El va produce ascultare de El. Botezul Domnului Isus a făcut parte din inițierea Lui ca Mare Preot (vezi Leviticul 8:6) care avea să aducă înaintea lui Dumnezeu jertfa de ispășire pentru păcatul omenirii. Când noi ne botezăm primim acest rang înalt de preoți ai lui Dumnezeu (vezi Apocalipsa 1:6; 1 Petru 2:9). Domnul Isus a călătorit pe jos 100 de kilometri ca să fie botezat de Ioan în Iordan pentru că a socotit că botezul este important.

Crezi că este important să îndeplinești această ascultare de Dumnezeu? Ești mântuit sau osândit? Mulți oameni care se folosesc de numele de creștin, care niciodată nu au auzit ce înseamnă a fi născut din nou, apelează la tradiție și se mulțumesc cu un botez care li s-a făcut când nu au crezut și nu și-au mărturisit credința cu gura lor. Acest mesaj îndeamnă pe oricine vrea să asculte de Scriptură să ceară să fie botezat și să-L urmeze pe Domnul Isus după Scriptură și nu după obiceiuri și datini omenești. Citește Scriptura, crede în Isus Hristos și cere să fii botezat, ca să fii mântuit. „Și acum, ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul și fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului“ (Faptele apostolilor 22:16).

Amin

26

SMERENIA

„Tot așa voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți, în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har». Smeriți-vă, dar, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe.»“ 1 Petru 5:5, 6

Când eram tânăr credeam că lucrurile bune și de valoare pe care Dumnezeu ne lasă să le descoperim sau ni le dă sunt ca niște lucruri așezate pe un raft înalt, așa că pe măsură ce crești ajungi să vezi și să ai acces la lucruri tot mai valoroase. După ce am văzut cum este să fii tânăr și cum este să fii mai bătrân, am ajuns la concluzia că și pe rafturile de jos, ca niște virtuți care așteaptă să fie îmbrăcate, sunt lucruri de mare valoare înaintea oamenilor și a lui Dumnezeu, așa cum este smerenia. Dacă putem spune că este potrivit unui tânăr să fie smerit, această calitate, găsită în cei săraci în duh, este de admirat când este văzută în cei bătrâni. „... Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți“ (Iacov 4:6). Deși o inimă smerită are trecere și este de mare preț înaintea Domnului, nu mulți se străduiesc să încurajeze și să cultive această stare în sufletul lor; majoritatea cultivă mândria. Biblia spune că „mândria unui om îl coboară, dar

cine este smerit cu duhul capătă cinste“ (Proverbele 29:23). Avantajele celui care alege să se smerească sunt enorme; totuși ele nu îi atrag pe mulți. „De aceea, oricine se va smeri ca acest copilăș va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor“ (Matei 18:4).

Mulți vor să fie mari aici, pe pământ, dar nu sunt foarte atrași de valorile cerești, care sunt veșnice. Unii justifică lipsa smereniei lor spunând că în lumea de astăzi trebuie să fii agresiv în atingerea scopurilor, pe când smerenia se potrivește celor slabi pentru că ea îi lipsește pe oameni de personalitatea necesară pentru a avea succes. Oamenii care susțin asta uită că Dumnezeu este cel care urcă și coboară (vezi 1 Samuel 2:6). Apostolul Pavel ne sfătuiește: „Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine ...“ (Romani 12:3). Din lipsă de smerenie pornesc războaie, tot mai multe căsătorii se destramă și tot mai multe biserici ajung să se dividă pentru că fiecare vrea să facă ce este bine în ochii lui.

„Căci ce te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?“ (1 Corinteni 4:7). Smerenia este o stare în care îți recunoști limitele și chiar inferioritatea; smerenia înseamnă să nu ai păreri prea înalte despre tine însuși, știind că nu ai nimic bun pe care să nu-l fi primit. „Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri va fi înălțat“ (Matei 23:12). A fi smerit înseamnă a trăi într-o continuă stare de dependență de Dumnezeu. El, în sângele scump vărsat la Golgota, te-a spălat de vechile păcate. A fi smerit înseamnă a avea păreri umile despre tine și a nu fi arogant și mândru, smerenia fiind podoaba pe care o poartă cei care vor intra în Împărăția cerurilor.

Un tânăr smerit ascultă de părinți, ca apoi, ca om matur, să asculte de Dumnezeu (vezi Luca 2:51). Domnul Isus ne-a învățat, în Luca 14:7-11, că smerenia are un anumit fel practic de acțiune – precum atunci când, invitat la o masă, cel smerit nu caută locul din față. Cel mai bun exemplu de smerenie este în Domnul Isus, care, în ascultare de Tatăl, S-a dezbracat de slavă și

a luat trup omenesc ca să ne fie Salvator. „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce“ (Filipeni 2:8). Smerenia nu este o haină preferată de oamenii lumii moderne, dar este haina pe care o poartă Mireasa Domnului Isus – adică Biserica lui Dumnezeu. „Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă“ (Filipeni 4:12).

Cum un părinte urăște boala din trupul copilului său, pe care-l iubește, Dumnezeu urăște boala mândriei în noi și uneori, ca să trezească în noi evlavie, ne smerește inima prin suferință, ca să nu ne piardă (vezi Psalmii 107:12). „Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale“ (Psalmii 119:71). A fi smerit nu înseamnă a ne înjosi și a ne disprețui, numindu-ne în fel și chip în oglindă, ci înseamnă a avea o estimare corectă cu privire la noi, când ne vedem cum ne vede Dumnezeu, când ne „cântărim“ în Scriptură (vezi Matei 5:3-12). A fi smerit nu înseamnă a umbla cu fața tristă, cum făceau fariseii în ziua de post – pentru că smerenia încurajează bucuria Domnului, care ne dă tărie în viața noastră. Ne măsurăm smerenia privind în umilință la cât de mult am meritat să primim darul mântuirii și trăind într-o continuă admirare și prețuire a generozității lui Dumnezeu arătată nouă prin har. Harul nu trebuie privit niciodată ca ceva care ni se cuvine.

Chiar dacă trăim o viață victorioasă de creștin plin de roadele Duhului Sfânt, nu trebuie să uităm de unde ne-a ridicat Dumnezeu. Evanghelistul Moody a văzut un om beat în șanț și a exclamat: Dacă nu ar fi fost harul lui Dumnezeu, acolo în șanț eram eu!“ Când vedem oameni care trăiesc în păcat nu trebuie să îi condamnăm, ci, în smerenie, trebuie să recuoăștem că dacă nu ar fi fost harul lui Dumnezeu, am fi fost și noi în aceeași stare. Când Martin Luther a fost excomunicat de papă, în 1521, cei care l-au urmat au fost numiți luterani. Asta l-a speriat pe Luther și le-a cerut oamenilor să nu folosească numele lui, ci numele de creștini, ca nu cumva el să primească din slava care I se cuvine lui

Dumnezeu. „Nu vă numiți luterani, ci creștini. De ce eu, un sac mizerabil de viermi, să-mi dau numele meu fără importanță, să fie numiți copiii lui Hristos?“, a spus Martin Luther.

Smerenia nefățarnică, neprefăcută, care nu respinge, ci atrage oamenii, vrea ca Dumnezeu să primească slava pentru orice lucru bun, chiar dacă, spiritual vorbind, ni s-a dat înalta poziție de a ședea în locurile cerești în Hristos Isus (vezi Efeseni 6:6). Smerenie nu înseamnă să te îmbraci cu zdrențe, ci curat și modest; înseamnă să nu te lauzi, ci să apreciezi efortul altuia. Tozer a spus că a întâlnit două feluri de creștini: cei mândri care își imaginează că sunt smeriți și cei smeriți care se tem să nu se mândrească. Smerenia nu înseamnă să te împingi înaintea sau să dai înapoi cât înseamnă să împingi pe altul înaintea. Un dirijor de la filarmonică a fost întrebat: „Care este cel mai greu instrument?“ Răspunsul a fost: „Vocea a doua“. Asta pentru că ea nu conduce melodia, ci este mai mult o completare. Barnaba, numit „fiul mângâierii“, a fost un astfel de om. El l-a introdus pe Pavel în grupul ucenicilor și apoi a ales să rămână în umbra lui. Ceea ce a început ca fiind „Barnaba și Pavel“ a ajuns să fie „Pavel și Barnaba“; totuși, Barnaba a continuat să slujească.

Ioan Botezătorul a dat o definiție smereniei care trebuie să ne însoțească, spunând: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez“ (Ioan 3:30). Beneficiul extraordinar al celui care se deprinde să trăiască smerit este că Dumnezeu este cu el. „... Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite“ (Isaia 57:15). Ca să prețuiești smerenia trebuie să ai ochii deschiși spre veșnicie, spre lumea care vine, trebuie să vrei să-I fii plăcut și să-I semeni Fiului. În secolul 4, Augustin a scris: „Dacă mă întrebi care este primul lucru despre religie am să spun că primul și al doilea și chiar al treilea... este smerenia“. „O inimă smerită este cea mai bună protecție împotriva planurilor celui rău“, a spus Jonathan Edwards, în secolul 18. Smerenia este, probabil, cea mai necăutată și nepopulară dintre virtuțile pe care Duhul

Sfânt, prin evanghelie, vrea să le crească în noi, deși până când omul nu învață să fie smerit, nu poate face nimic bun înaintea lui Dumnezeu. Cu cât omul este mai smerit, cu atât poate fi folosit mai mult de Dumnezeu, care nu-Și împarte slava cu nimeni. Smerenia este unul dintre rezultatele răstignirii firii vechi, când nu mai trăim noi, ci Hristos trăiește în noi (vezi Galateni 2:20). Dumnezeu, care nu Se schimbă, ca să poată binecuvânta omul, i-a cerut întotdeauna să se smerească. „Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta fața Mea, și se va abate de la căile lui rele – îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara“ (2 Cronici 7:14).

Smerenia este veșnic frumoasă, este un atribut al copiilor lui Dumnezeu aici, pe pământ și în cer (vezi Apocalipsa 4:10, 5:13). Cine vrea să se apropie de Dumnezeu nu are altă modalitate decât smerenia. „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?“ (Mica 6:8). Fără smerenie nu te poți pocăi ca să primești iertarea și fără ea nu poți să rămâi și să umbli cu Domnul.

Se spune că regele Filip al Macedoniei avea doi oameni la curtea lui care aveau o slujbă specifică în fiecare zi. Primul trebuia să-i spună în fiecare dimineață: „Filip, adu-ți aminte că nu ești decât un om!“, iar cel de-al doilea trebuia să-l întrebe în fiecare seară: „Filip, ai ținut minte că nu ești decât un om?“ Noi, de asemenea, nu suntem decât oameni, dar ni s-a dat harul să-L cunoaștem pe Acela care este Dumnezeu, creatorul a toate. Ni s-a dat oportunitatea ca în meritul jertfei Domnului Isus, prin pocăință, să fim născuți din nou și să ne facem copii ai lui Dumnezeu, dar, în smerenie, să nu uităm că despărțiți de El nu putem face nimic bun (vezi Ioan 15:15). Dacă oamenii nu văd, într-un fel sau în altul, smerenia noastră, probabil că nici Dumnezeu nu o vede. Dacă vrei să Îi fii plăcut Lui și să atragi spre tine binecuvântările Lui, umblă smerit și plin de recunoștință față de Dumnezeu, care îți va da har. Amin

27

SUTAȘUL CARE A CREZUT

„V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu, că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi.“ 1 Corinteni 15:3, 4

„Sutașul, când a văzut ce se întâmplase, a slăvit pe Dumnezeu și a zis: «Cu adevărat, omul acesta era neprihănit!»“ Luca 23:47

Moartea și Învierea Domnului Isus sunt cele mai cercetate evenimente din istoria omenirii și Scriptura, care este un izvor de cunoaștere și de adevăr, ne pune la dispoziție dovezi clare despre felul în care au avut loc aceste evenimente. Studiind felul în care Domnul Isus a fost omorât pe cruce, la Golgota, la fel ca în investigarea unei crime în zilele de astăzi, putem căuta și găsi motive, suspectți, dovezi, scena crimei și martori. Dacă vrem să aflăm motivul acestei execuții în stil roman, prin crucificare, nu va fi greu să-l găsim. Ioan 3:16, versetul de aur, care probabil este cel mai cunoscut verset, ne spune că Domnul Isus a murit pentru că ne-a iubit și dacă nu ar fi ales să Își dea viața ca răscumpărare (vezi Ioan 10:18) noi toți eram în păcat, în așteptarea unei sentințe din partea lui Dumnezeu. Scăpăm de această sentință atunci când ne predăm

viața Domnului Isus și acceptăm termenii Lui. „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5:24).

Încercând să micșoreze pagubele cauzate de jertfa desăvârșită a Domnului Isus la Calvar, Satana încearcă, prin învățături și învățători cu renume, care nu se supun legii lui Dumnezeu (vezi Romani 8:7), să convingă oamenii că moartea Domnului Isus a fost o greșeală, că Domnul Isus de fapt nu a vrut să moară. El încearcă, prin unii, să spună că nu a murit sau, în disperarea lui, să spună chiar că nu a înviat. Oamenii plini de învățături omenești cred că moralitatea și bunătatea lor este măsura după care omul ajunge în cer; mândria lor nu-i lasă să se smerească, pentru a putea cere și primi darului lui Dumnezeu.

Crucea, ca și cum ar vorbi, declară că omul născut în păcat nu va fi niciodată îndeajuns de bun să merite cerul. Oamenii care cred altceva nu sunt primii de acest fel; în timpul Domnului Isus, fariseii, indignați că Domnul nu este impresionat de neprihănirea lor, se considerau destul de neprihăniți să merite mântuirea (vezi Matei 5:20). Domnul Isus a venit să caute ce era pierdut (vezi Luca 19:10); dar numai oamenii socotiți pierduți spiritual de către cei religioși, femeile stricate și vameșii credeau în El și se bucurau de El. Așadar, Domnul a spus: „Adevărat vă spun că vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu“ (Matei 21:31b).

Motivul morții Domnului Isus pe cruce este clarificat în cuvintele apostolului Pavel: „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: «Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși», dintre care cel dintâi sunt eu“ (1 Timotei 1:15). Acest verset spune că dacă nu ești păcătos Isus Hristos nu te poate mântui. Dacă cineva crede că faptele lui sunt destul de bune să-i garanteze accesul în Împărăție, moartea Domnului Isus nu îl poate ajuta cu nimic – pentru că un astfel de om nu se poate pocăi și fără pocăință nu există naștere din nou

(vezi Ioan 3:3; 2 Corinteni 17): „Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos și Cuvântul Lui nu este în noi“ (1 Ioan 1:10).

La o conferință religioasă multiconfesională, în Chicago, la care au participat creștini, hinduși, islamisți, baha’i-iști, budiști, un om a prezentat mulțimii cazul unei femei despre care a spus că are mâinile pline de sânge în urma numeroaselor avorturi făcute și a vieții păcătoase pe care a trăit-o. Apoi a întrebat audiența: „Cum poate această femeie, care nu are pace și este chinuită de vina ei, să scape de păcat?“ Toți au tăcut, știind că acea femeie trecuse de limitele morale din mintea lor, când un credincios s-a ridicat în picioare și a citit răspunsul: „... sângele lui Isus Hristos ... ne curățește de orice păcat“ (1 Ioan 1:7).

Domnul Isus a venit și a murit pentru păcătoși. Moartea Lui la Calvar nu a fost un accident, ci a fost planificată minuțios de Dumnezeu, care a știut ce ne așteaptă dacă ajungem înaintea judecății cu păcatul neacoperit. Domnul Isus a murit și au fost prezenți mulți martori oculari. Ca să dovedești un lucru, după Lege, ai nevoie de doi sau de trei martori (vezi Deuteronomul 19:15; 2 Corinteni 13:1); dar la Golgota, în acea zi, au fost o mulțime de oameni și Domnul Isus și-a zidit Biserica având o mulțime de martori care au văzut evenimentele petrecute (vezi Faptele apostolilor 1:21, 22).

Evangelia, care a fost inspirată de Duhul lui Dumnezeu, a fost scrisă de oameni care au avut încredințarea celor care au văzut cu ochii lor ce s-a întâmplat la moartea și la învierea Domnului Isus (vezi Luca 1:2; Faptele apostolilor 1:3). Cu sute de martori (vezi 1 Corinteni 15:6) și cu oameni educați precum Pavel, Luca și Matei, vestea bună a evangheliei a fost scrisă cu mare precizie, prin grija lui Dumnezeu și prin sacrificiul vieții multora, și a ajuns până la noi, ca noi să credem în moartea și în învierea Domnului Isus. Cărțile apocrife, în jur de 60, care au apărut mai târziu, care nu au la bază dovezile date de martori, nu au fost acceptate în canonul Sfintelor Scripturi, ca nu cumva cu adevărul să fie amestecate povești și concepții omenesți, subiective.

Primul martor dintre neamuri care a depus mărturie despre Domnul Isus după moartea Lui a fost sutașul roman (vezi Matei 27:50-54). Markus Antonius îl numesc unele scrieri, un sutaș din armata care a ocupat Roma în ținutul rebel al Iudeii. În căutare de onoare, într-un regiment de 5.000 de soldați el conducea 100 și a luptat pentru Cezar în multe bătălii care l-au călit și l-au făcut dur, gata să verse sânge într-un moment. Avea un prieten pe nume Lucius, spunea scrierea, și acesta i-a spus o poveste incredibilă despre robul pe care un rabin din Galileea, pe nume Isus, l-a vindecat, trimițând cuvântul Lui să-l vindece unde era (vezi Matei 8:5-13; Psalmul 107:20).

Acest sutaș L-a întâlnit pe Domnul Isus când era arestat și a primit sarcina de la guvernator să-L bată cu biciul roman, care avea nouă cozi, apoi să-L crucifice, la cerea noroadelor care spuneau că cezarul este împăratul lor. A asistat la discuția dintre Pilat și Domnul Isus, unde acuzatorul a devenit acuzat, lucru pe care nu îl mai văzuse. Unul din trei oameni bătuți crunt cu acel bici mureau, dar Isus a supraviețuit acelei torturi. Sutașul a văzut ceva diferit în Domnul Isus. El, spre deosebire de alți prizonieri, nu a scuipat, nu a blestemat, nu a amenințat; ci, ca un miel dus la înjunghiere, a tăcut. Când era pe cruce, L-a auzit cum Se ruga: „Isus zicea: «Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!»“ (Luca 23:34). Au urmat trei ore de întuneric și când Și-a dat Duhul pământul s-a cutremurat. Sutașul, mișcat de felul în care a murit acel Om, așa cum spune textul de la început, a dat slavă lui Dumnezeu și a spus: „Cu adevărat acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!“

După trei zile a auzit că mormântul în care fusese pus trupul lui Isus, care fusese sigilat și închis cu o piatră mare, era deschis și gol. Sutașul era un om care credea în mulți dumnezei, dar probabil nu și-a putut scoate din minte cuvintele rostite de acel Om pe care L-a văzut murind și a cărui coastă a străpuns-o cu sulița. A întâlnit apoi creștini care i-au spus că este vinovat de moartea Celui Sfânt, nu pentru că a condus execuția, ci pentru că avea multe păcate. Tot ce a auzit și a văzut despre Domnul Isus îi

spunea că acel Om, așa cum i-au spus creștinii, era Fiul lui Dumnezeu, care a acceptat să moară în locul celor păcătoși. Scrierea spunea apoi că sutașul și-a plecat genunchii înaintea lui Dumnezeu, a cerut și a primit iertare și mântuire de la Dumnezeu.

Chiar dacă nu ai fost la Golgota când Domnul a murit, crezând în Isus Hristos ca mântuitor poți primi iertare și mântuire. Chiar dacă nu tu L-ai biciuit și străpuns cu sulița, păcatul tău și al meu L-a pus pe Domnul pe cruce și L-a omorât. Nu lăsa ca jertfa Lui să fie în zadar în dreptul tău și nu zădărnici planul bun al lui Dumnezeu pentru tine, ci primește-L și slujește-I cu toată sârguința, ca în ziua când vei sta înaintea Lui să mărturisească despre tine că ești al Lui.

Amin

28

JURĂMINTELE

„Pentru toate acestea, noi am încheiat un legământ, pe care l-am făcut în scris. Și căpeteniile noastre, leviții noștri și preoții noștri și-au pus pecetea pe el.“

Neemia 9:38

Dregătorul Neemia și preotul Ezra au fost doi dintre oamenii folosiți de Dumnezeu pentru a restaura ordinea și viața în Ierusalim la întoarcerea poporului evreu din captivitatea babiloniană. Neemia, fost paharnic al împăratului Persiei, Artaxerxe, a primit permisiunea să se întoarcă la Ierusalim să rezidească cetatea, în anul 445 î. Hr. Prin poruncă împărătească Ezra a primit dreptul să se folosească de darea care îi revenea împăratului de „dincolo de râu“, să rânduiască judecători, să învețe poporul Legea și să pedepsească chiar cu moartea răzvrătirea (vezi Ezra 8:22). În toate acestea, de fapt, era mâna Domnului la lucru. Mai importantă decât rânduielile zilnice ale cetății a fost recunoașterea Legii lui Dumnezeu dată prin Moise ca fiind legea de guvernare a poporului. Întors acasă, după ce a învățat o lecție grea, poporul și-a luat în serios decizia de a asculta de Dumnezeu și a făcut un legământ scris care a fost sigilat de către conducători. Hotărârea sigilată prin acel jurământ a arătat dorința sinceră a oamenilor de a face ce este bine

și cred că a plăcut Domnului. Cuprins de entuziasm și de recunoștință față de Dumnezeu, omul face, de multe ori, jurăminte pe care apoi le neglijează; dar Dumnezeu îl ține responsabil și dator față de ce a promis. Biblia ne spune: „Dacă ai făcut o juruință lui Dumnezeu, nu zăbovi să o împlinești, căci Lui nu-i plac cei fără minte; de aceia împlinește juruința care ai făcut-o“ (Eclesiastul 5:4).

Jurămintele pot fi observate ca o practică și o metodă de întărire a unei decizii luate. Această practică va exista chiar și pe pământul cel nou (vezi Isaia 65:16). Solomon a recunoscut importanța unui jurământ și în rugăciunea de dedicare a Templului a cerut Domnului să asculte pe cei care vor face juruințe în acel loc (vezi 1 Împărați 8:31). Israelii temători de Dumnezeu au înțeles că o juruință făcută Domnului este ceva foarte serios, care poate avea consecințe bune sau rele, în funcție de cum erau împlinite; totuși, au fost mulți care nu și-au onorat aceste promisiuni.

Pe Muntele Sinai poporul i-a zis lui Moise: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul“ (Exodul 24:7b), dar nu au trecut decât câteva săptămâni și și-au făcut un vițel de aur înaintea căruia s-au închinat. „Când un om va face o juruință Domnului sau un jurământ prin care se va lega printr-o făgăduință, să nu-și calce cuvântul, ci să facă potrivit cu tot ce i-a ieșit din gură“ (Numeri 30:2). Domnul Isus a amintit această pretenție a lui Dumnezeu ca omul să-și țină cuvântul, dar chiar și Petru, care I-a promis Domnului Isus că și în cazul în care toți L-ar părăsi, pe el poate conta (vezi Marcu 4:29), nu după multe ore a jurat că nu-L cunoaște, lepădându-se astfel de El.

Dumnezeu, care i-a făcut omului promisiuni sub formă de legământ, Își ține și împlinește partea Lui; dar omul, care la mare necaz sau la mare bucurie face jurăminte, are obiceiul să le uite; dar psalmul 89 ne spune despre Dumnezeu: „Nu-Mi voi călca legământul și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele“ (Psalmii 89:34). Lui îi place ca omul să recunoască că El este un Dumnezeu care Își ține promisiunile: „... Recunoașteți, dar, din

toată inima voastră și din tot sufletul vostru, că niciunul din toate cuvintele bune rostite asupra voastră de Domnul Dumnezeu vostru n-a rămas neîmplinit; toate vi s-au împlinit, niciunul n-a rămas neîmplinit“ (Iosua 23:14).

Dacă așa stau lucrurile cu noi, oamenii, care suntem cunoscuți pentru faptul că nu ne ținem partea de promisiuni, ne întrebăm care este rostul să facem jurăminte Domnului, care ne spune în Cuvânt: „Faceți juruințe Domnului Dumnezeului vostru și împliniți-le!“ (Psalmii 76:11a). Folosul jurămintelor este că ne ajută să ne concentrăm în a face ceva specific, pe placul Domnului, fără de care poate am risipi timp și oportunități de a ne îmbogăți față de El. În dragostea noastră pentru Domnul, se poate să atingem stări care Îi plac Lui, în care ni se pare că orice am promite Domnului nu este prea mult. De exemplu, mișcat de Duhul Sfânt, pentru că vreau ce vrea Dumnezeu, pot să promit că voi invita pe cineva la casa de rugăciune, să vina să asculte mesajul evangheliei. Pot să promit că voi vorbi cuiva despre comoara pe care am găsit-o în El.

Jurământul este parte din limbajul dragostei – de aceea cei care se căsătoresc își fac jurăminte la altar. În acest caz dragostea este mult mai mult decât un sentiment; este o decizie și o promisiune de a rămâne până la moarte lângă partenerul de viață. Jurămintele noastre făcute Domnului pot fi o astfel de expresie a dragostei noastre pentru El. Căsătoria și botezul în apă sunt jurăminte făcute înaintea Domnului care atrag binecuvântările Lui, care-și țin partea de legământ.

Cel mai folositor legământ pentru noi este Legământul cel nou făcut în sângele scump al Domnului Isus (vezi Marcu 14:24). Noi ne putem arăta recunoștința făcând jurăminte care slujesc Împărăției lui Dumnezeu – jurăminte care ne țin serioși în a face ceva ce contează pentru veșnicie. Privind la contextul din care a fost luat versetul citat la început, putem observa că legământul sau jurământul poporului întors din robie specifica lucruri precise în viața lor. În primul rând vor asculta de cuvântul lui Dumnezeu.

„... Au făgăduit cu jurământ și au jurat să umble în Legea lui Dumnezeu dată prin Moise, robul lui Dumnezeu, să păzească și să împlinească toate poruncile Domnului ...“ (Neemia 10:29). Acest jurământ, făcut de cei devotați, a căror inimă este cu totul pentru Domnul, ni se potrivește și nouă. Acest jurământ întâlnește ochii Domnului, care vrea să binecuvânteze sufletele devotate, „căci Domnul Își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijine pe cei a căror inimă este întregă a Lui“ (2 Cronici 16:9). Când facem jurăminte Domnului ne arătăm devotamentul, pentru că doar cei care fac jurăminte și le respectă fac o diferență în lumea care zace în cel rău. Acei oameni erau conștienți că în cazul în care nu-și vor tine promisiunile se expun blestemului care vine peste cei care Îl înșală pe Domnul; și totuși au făcut juruința. Ești tu cu totul pentru Domnul? Sau ți se pare că nu merită să îți asumi un astfel de risc – ceea ce demonstrează că ai o inimă împărțită, fapt care, în sine, atrage o pedeapsă (vezi Osea 10:2; Iacov 4:8).

Prin al doilea jurământ poporul a promis că se va separa de lume nefăcând lucrurile rele pe care le face lumea. Oamenii au promis să nu-și căsătorească copiii cu cei care nu sunt cârmuiți de Legea lui Dumnezeu. Au știut că o asemenea relație Îl dezonoarează pe Dumnezeu și le va afecta dedicarea față de El. Căsătoria cu păgânii producea dezastru pentru că introducea idolatria între ei, le distrugea credința în Dumnezeu și introducea obiceiuri păcătoase – întocmai cum îi prevenise Iosua cu mulți ani înainte (vezi Iosua 23:12, 13). Privind la trecutul lor, aveau deja destule dovezi că o căsătorie cu cei care nu Îi slujesc lui Iehova duce la dezastru, de aceea nu au ezitat să facă acest jurământ, care este potrivit și pentru noi astăzi. Pavel ne avertizează: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?“ (2 Corinteni 6:14). Acest fel de jurământ este potrivit pentru tineri în perspectiva căsătoriei, pentru că o căsătorie între un credincios și un necredincios nu primește binecuvântarea lui Dumnezeu și, după cum s-a dovedit în multe

cazuri, este mult mai ușor să mergi în jos din punct de vedere spiritual decât să urci și să ajuți pe cineva să urce.

Al treilea jurământ a avut de-a face cu ziua Sabatului (vezi Numeri 10:31) – care era ziua de odihnă și care trebuia ținută cu sfințenie, întocmai cum porunca Legea (vezi Exodul 20:11). După învierea Domnului Isus în prima zi a săptămânii, adică duminica, creștinii au hotărât să se adune la un loc să sărbătorească ziua Domnului duminica. Jurământul de a recunoaște ziua Domnului și a-I aduce Lui daruri și închinare ni se potrivește și nouă în zilele de astăzi. „Astfel ne-am hotărât să nu părăsim casa Dumnezeului nostru“ (Neemia 10:39b). Duminica este ziua când, într-un mod deosebit, îți hrănești sufletul – care are nevoie de noi puteri în fiecare săptămână. Când frecvențezi casa de rugăciune cu regularitate (vezi Evrei 10:2), demonstrezi că Dumnezeu este o prioritate în viața ta, chiar dacă alții preferă distracții de diferite feluri și în diferite locuri. Templul din Ierusalim era ca o inimă spirituală a întregii țări, pentru că era singurul altar de pe care Dumnezeu primea jertfe și era locul unde oamenii își aduceau darurile închinare Domnului.

Un alt jurământ pe care l-a făcut poporul a fost că va aduce la Casa Domnului darurile cerute de Dumnezeu prin Lege. „În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui ...“ (1 Corinteni 16:2). Pentru numeroasele jertfe aduse la Templu era necesar mult lemn și fiecare, oricât de sărac, putea aduce niște lemne. În casa de rugăciune fiecare poate îndeplini o slujbă care să-L onoreze pe Dumnezeu, începând de la cei care mijlocesc în rugăciune, cei care curăță sanctuarul, cei care cântă și până la cei care vestesc Cuvântul – știind că nu pot contribui toți în aceeași măsură, dar toți pot sacrifica ceva. Jurămintele sunt încă un fel de a te apropia de Dumnezeu; sunt un fel de a pregăti lucruri și evenimente prin care să primești o răsplată veșnică. „Jur – și mă voi ține de jurământ – că voi păzi legile tale cele drepte“ (Psalmii 119:106).

Amin

29

UN OM CARE A CREZUT ÎN DUMNEZEU

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui.“ Psalmul 19:1

Impăratul David a fost un om a cărui viață este descrisă detaliat în Scriptură. Din tot ce știm despre el, putem spune că a fost un om care a crezut în Dumnezeu. Această afirmație pare a fi de la sine înțeleasă când vorbim despre caracterele descrise în Scriptură și poate că nu pare foarte importantă până când nu întâlnim un ateu care ne provoacă tristețe spunându-ne că nu există Dumnezeu sau un agnostic care spune: „Cine știe? Nu pot să spun că există Dumnezeu“. „Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!»“ (Psalmii 53:1a). Amândoi spun că nu văd destule dovezi că există Dumnezeu, dar David nu a fost un astfel de om.

În afara timpului nostru, în veșnicie, există o ființă pe care o numim Dumnezeu, care este Duh (vezi Ioan 4:24) și este binevoitor față de om. El este Creatorul a tot ce există, care are putere nelimitată asupra oricărei ființe sau entități din univers, El fiind de Sine stătător și veșnic. Din tot ce a scris David și din ce este scris despre el, putem spune că el a crezut în Dumnezeu și asta i-a făcut mult bine. În psalmul 19 David privește întinderea cerurilor și parcă spune că o așa lucrare cere existența unui

Creator. Privind la cer, el spune că cerurile declară fără cuvinte și proclamă că este Cineva care le-a creat. „Fără vorbe, fără cuvinte“ spune el (Psalmii 19:3), ziua și noaptea istorisesc despre Dumnezeu, și de aceea cel care nu crede că există Dumnezeu ignoră fără scuză ceea ce vede.

În general, știința refuză să-L recunoască pe Dumnezeu ca și Creator al Universului, deși El promite să Se lase găsit (vezi Ieremia 29:13, 14). Dacă L-ar accepta ca Creator, ar trebui să recunoască că are o responsabilitate față de El, ar însemna că oamenii de știință cred în supranatural. Îndoctrinarea cu ateism și cu evoluționism este tot mai vădită în școli, unde credința fragedă a multor tineri este zdrobită. Un profesor de filozofie, la examenul final al clasei la care preda, și-a pus scaunul pe catedră și le-a cerut studenților ca folosind tot ce au învățat în acel semestru să demonstreze că acel scaun nu există. Studenții au început să scrie pagină după pagină, încercând să dovedească acel lucru, folosindu-se de teoriile filozofilor și de ce au învățat de la profesor. Unul dintre studenți a terminat foarte repede și și-a depus lucrarea pe catedră, ca apoi să primească nota maximă. Pe hârtie era scris: „Ce scaun?“

Oamenii sunt gata să numească adevărul minciună și ce este ca ce nu este, dar nu vor să creadă în Dumnezeu, care Și-a lăsat amprenta în fiecare frunză și fulg de zăpadă. Ateismul este astăzi o teorie în criză, dar pentru că mulți nu vor ca Dumnezeu să Se amestece în viața lor plină de păcat, aleg să-I nege existența sau să rămână indiferenți, ca să poată rămâne robi ai păcatului (vezi Romani 6:16-18). Vrajmașul luptă să dărâme credința oamenilor în Dumnezeu și moralitatea cerută de Dumnezeu în Scriptură prin oameni pe care-i folosește ca pe niște marionete vorbitoare. Satana a căutat, de-a lungul veacurilor, să convingă omul, prin teorii precum cea a lui Charles Darwin din „Originea speciilor“ că omul este rezultatul șansei oarbe, creat în urmă cu milioane de ani, dintr-o supă de minerale, pietre și apă din care s-a format o moleculă, care apoi s-a unit cu o altă moleculă pentru a forma un

organism complex, care are viață, din care apoi a apărut ființe vii – câinele, omul, pisica...

Se cere mai mare credință pentru a fi ateu decât pentru a crede în Dumnezeu. Ateismul a luat amploare în secolul al XVIII-lea, când, ca o sămânță de neghină semănată de vrăjmaș într-o țarină de grâu (vezi Matei 13:39), ideile evoluționismului au început să fie auzite în lume. În secolul al XIX-lea filozoful german Friedrich Nietzsche a scris cartea „Got ist tot“, adică „Dumnezeu este mort“. Pentru că numai un nebun poate spune că nu există Dumnezeu (vezi Psalmii 14:1), a murit într-un spital de psihiatrie, unde sora lui vindea bilete celor care doreau să vadă cum se comportă un nebun. Mai recent, în corul celor ce au negat existența lui Dumnezeu a intrat Sam Harris, care a scris cărți precum „Sfârșitul credinței“ pentru a demonta credința și moralitatea cerută de Scriptură. Totuși, milioane de suflete se alătură aceluia care cred în Dumnezeu ca Stăpân și Creator.

Karl Marx, un filozof socialist, autor al scrierii „Manifestul comunist“, care a fost o inspirație pentru Vladimir Lenin și l-a provocat chiar și pe cancelarul Adolf Hitler – care a scris „Mein Kampf“ (Lupta mea), a fost condus pe ultimul drum de doar șase persoane. Madalyn Murray O’Hair, fondatoarea American Atheists (Asociația ateilor americani) a batjocorit Sfânta Scriptură și a luptat pentru a scoate rugăciunea din școlile din America. Totuși, Dumnezeu, care este îndelung răbdător, i-a tolerat pe acești oameni și dacă ei, în ultima lor zi de viață, s-ar fi întors la El cu pocăință, El i-ar fi primit.

Dumnezeu nu S-a lăsat fără mulțimi de martori și în rândul oamenilor de știință. Filozoful Blaise Pascal a spus că înăuntrul omului există un gol în formă de Dumnezeu, adică există un loc care are menirea să fie ocupat de Dumnezeu. Parcă în asentiment cu David, peședintele Lincoln a spus: „N niciodată nu mă uit la cerul plin de stele fără să simt că mă uit la fața lui Dumnezeu. Văd cum este posibil ca un om să privească la ce-i pe pământ și să fie ateu, dar nu văd cum poate privi la cer și apoi să spună că nu

există Dumnezeu“. Michael Faraday, Louis Pasteur, Isaac Newton, Johannes Kepler, Robert Boyle, Arthur Compton, Galileo Galilei, Gregor Mendel, Nicholas Copernicus și William Harvey sunt doar câțiva dintre oamenii de știință care nu doar au avut contribuții enorme în știință, dar care și-au susținut cu tărie credința în Dumnezeu.

Fizicianul Albert Einstein a fost chemat la o cină cu oameni considerați importanți în acea vreme. Înconjurat de atei care îl credeau ateu, a spus: „Nu, am un sentiment profund de credință, o religiozitate care vine din aprecierea felului în care Dumnezeu a făcut universul“. Toți cei adunați la acea petrecere au rămas înmărmuriți, iar Einstein a continuat să spună că este ca un copil care intră într-o bibliotecă mare și vede cărțile stivuite și știe că cineva le-a scris, știe că cineva le-a pus în ordine. Apoi a spus că el vede o astfel de ordine în univers și aceasta îl smerește. A spus că în spatele universului sunt legi și, dacă sunt legi, înseamnă că există și un Legiuitor.

Parte din tactica vrăjmașului (vezi Ioan 10:10), care este numit și „tatăl minciunii“ (vezi Ioan 8:44), este să provoace neîncredere în mintea omului cu privire la existența lui Dumnezeu sau, chiar dacă omul crede în El, ca și în Eden, să strecoare neîncredere în ce a spus Dumnezeu. „... Oare a zis Dumnezeu cu adevărat ...?“ (Genesa 3:1). Adversarul acesta formidabil, numit și Lucifer, este un duh care aduce moartea (vezi Isaia 14:10-15; Ezechiel 28), care urăște adevărul pentru că revelează faptul că el este o esență a răului. El este mulțumit, la început, să strecoare puțin neadevăr în adevărul Scripturii, ca să slăbească credința celui care spune că crede în Dumnezeu, ca apoi să-și mărească teritoriul unde a fost acceptat.

Noi, creștinii, suntem implicați într-un război spiritual, având un oponent feroce (vezi 1 Petru 5:8), fără egal în răutate și în viclenie. Creștinii sunt cei care nu doar cred că există Dumnezeu; ei, din momentul în care L-au chemat în viața lor pe Isus ca Stăpân și Mântuitor, au în ei Duhul lui Dumnezeu (vezi

Romani 8:9). Suntem în război și avem o Căpetenie (vezi Evrei 12:2) care, la Golgota, a zdrobit autoritatea vrăjmașului nostru asupra noastră, care am trecut de partea Luminei; dar de multe ori noi nu umblăm în drepturile pe care le avem ca copii ai lui Dumnezeu – copii în care locuiește Isus Hristos (vezi Efeseni 3:17). David, în psalmul 19, Îl vede pe Dumnezeu Iehova ca fiind dătător de legi și Creator. În zilele de astăzi noi putem admira și mai mult precizia cu care Dumnezeu a făcut universul. Jurnalele științifice, deși nu-L recunosc pe Dumnezeu ca Creator, vorbesc despre puterea și despre înțelepciunea lui Dumnezeu.

Dacă am fi cu un grad mai aproape de soare, care este la 150 de milioane de kilometri distanță de pământ, ne-am arde; iar dacă am fi cu un grad mai departe am îngheța. Dacă luna ar fi mai aproape sau mai mare, fluxul și refluxul oceanelor ar distruge zona de coastă; iar dacă ar fi mai mică ar produce o lipsă de mișcare a valurilor. Dacă Jupiter ar fi mai departe de noi, Terra ar fi ținta asteroizilor și a cometelor într-un grad dezastruos pentru locuitorii pământului; dacă ar fi mai aproape, orbita pământului ar fi instabilă. Dacă oceanele ar fi cu 12,5% mai mari am avea de patru ori mai multă ploaie, care ar prefăce pământul într-o mlaștină; dacă oceanele ar fi de două ori mai mici decât sunt, pământul ar primi doar un sfert din ploaia pe care o primește.

Știința a inventat numele de „Goldilocks“, care este denumirea unei plante (*Lysimachia nummularia*) care conține apă și astfel are proprietatea de a susține viața. Terra este singura planetă descoperită până acum care poate susține viața. Galaxia în care ne găsim, din totalul de un miliard de galaxii descoperite de om, se rotește cu o viteză de 800.000 de kilometri pe oră și îi trebuie 200 de milioane de ani să facă o rotație. Totuși, unii nu văd în spatele unei astfel de precizii mâna Creatorului. Toate acestea au fost create de Dumnezeu și Îi aparțin Lui, de aceea trebuie să înțelegem că nimic nu are scop și nici valoare fără El și fără ce ne spune El în Scriptură. David a privit la legile care cârmuiesc astrele ceru-

lui și la viața oamenilor din acea vreme și a spus: „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul“ (Psalmii 19:7a).

O altă dovadă a existenței lui Dumnezeu, înainte de a vorbi despre minuni sau despre manifestarea darurilor Duhului Sfânt, sunt legile și orânduielele pe care le-a dat El. „Orânduiriile Domnului sunt fără prihană, și veselesc inima“, spune împăratul David în psalmul 19:8. Unii, care refuză să Îl vadă pe Dumnezeu în ce a făcut El, cred că legile care guvernează omenirea au fost împrumutate de la vechii gânditori și că legile oamenilor sunt diferite de legile desăvârșite ale lui Dumnezeu. În acest fel îi putem aminti pe Hammurabi, împăratul Babilonului (1700 î. Hr.) sau Legile din Eshnunna (2000 î. Hr.), care au încercat să stabilească principii drepte, dar care aveau ca scop să mențină puterea politică. Legile lor, despre care atei spun că ar fi sursa legilor de astăzi, erau mereu schimbate și nu puneau mare valoare pe viața unui om, pe când Legile Domnului arată valoarea omului, pentru că omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (vezi Genesa 1:27).

De exemplu, legile împăraților amintiți spuneau că atunci când o vită împungea cu coarnele și omora un om deși stăpânul animalului știa că acel animal are obiceiul să împungă și totuși nu-i tăia coarnele, omul căruia îi aparținea animalul trebuia să îi plătească împăratului o amendă usturătoare în argint. Legea dată de Dumnezeu prin Moise cu privire la un astfel de caz cerea ca stăpânul animalului să fie omorât numai dacă acel om știa că animalul are obiceiul să împungă cu coarnele (vezi Exodul 21:28, 29). După legea împăraților amintiți, împăratul avea de câștigat, dar după Legea lui Dumnezeu, într-un astfel de caz plata pentru vină era mai mare, pentru că viața omului era considerată importantă.

În vremea acelor împărați, o femeie infidelă era omorâtă dacă împăratul nu o voia pentru el. Legea lui Dumnezeu, în astfel de cazuri nu privea la fața omului, ci pedepsea fără părtinire. Legile acelor împărați nu erau bine cunoscute de popor, așa că, în timp, se schimbau, pentru că erau interpretate după placul celui care

le-a dat, pe când legea dată de Dumnezeu trebuia citită întregului popor la fiecare șapte ani, ca oamenii să cunoască cerințele lui Dumnezeu și să se teamă de Domnul (vezi Deuteronomul 31:10-13). David a fost omul care a crezut în Dumnezeu și a crezut, de asemenea, că Dumnezeu îl poate ajuta și păzi (vezi Psalmii 19:13, 14). David a vrut să spună cuvinte care Îi plac Domnului (vezi Psalmii 45:1), pe care-L numește izbăvitorul și stâncă lui. Aceste cuvinte spun că el nu doar credea în Dumnezeu, ci și depindea de El. Așa cum arată psalmii pe care i-a scris, îi plăcea să cânte și să Îi dea slavă lui Dumnezeu. De tânăr, David s-a obișnuit să privească la Dumnezeu ca la cel care îl poate ajuta și nu s-a înșelat. „... Domnul, care m-a izbăvit din gheara leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean ...“ (1 Samuel 17:37). Pentru că se încredea în Dumnezeu a îndrăznit să meargă acolo unde niciun alt om din Israel nu a îndrăznit, de aceea încrederea lui în Dumnezeu ne slujește ca exemplu. „Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El răsplătește pe cei ce-L caută“ (Evrei 11:6).

Cei care aleg să spună că nu cred în Dumnezeu neagă lucrarea Lui în creație și glasul Lui dinăuntru lor. „Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu“ (Romani 1:19). Creatorul a scris în inima și în cugetul fiecărui om o lege a binelui și a răului (vezi Romani 2:14, 15) și după această lege vor fi judecați chiar și cei care nu au auzit de mântuire niciodată.

David a crezut în Dumnezeu și ca el, eu și multe milioane de oameni de-a lungul vremii am crezut în El și ne-am încrezut în ce a spus El. Tu crezi în Dumnezeu? Te încrezi în ce a spus El? Și dracii cred în El, dar ei nu fac voia lui Dumnezeu (vezi Iacov 2:19). Dumnezeu ne-a spus, în Cuvântul Său, că oferă iertare și mântuire (vezi Ioan 6:37) celui care vine la El în meritul jertfei Domnului Isus la Golgota. „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit“ (Marcu 16:16).

Fie că crezi sau nu în El, Dumnezeu tot există și Își va duce la îndeplinire planurile. Dacă vei fi sau nu vei fi mântuit depinde de tine. Pentru cel care vrea să creadă Dumnezeu a lăsat destule dovezi. Una dintre cele mai mari este viața schimbată a omului care, crezând și pocăindu-se, devine o făptură nouă în Hristos. Crede în Domnul Isus ca să fii mântuit și fericit aici și în veșnicia care te așteaptă!

Amin

30

SORA CÂNTĂREAȚĂ

„Atunci Moise și copiii lui Israel au cântat Domnului cântarea aceasta. Ei au zis: «Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava: a năpustit în mare pe cal și pe călăreț». “ Exodul 15:1

Cred că aproape fiecare țară din cele aproape 200 de țări din lume au cântece patriotice sau un imn național. Când câștigătorii Jocurilor Olimpice sunt medaliați, se cântă imnul țării campionilor. În acele momente inimile tuturor conaționalilor campionului bat mai tare și parcă se umplu de o mândrie națională. Oamenii care sunt plini de pasiune pentru viață, care sunt optimiști, au obiceiul să cânte sau cel puțin să iubească muzica. Noi, care Îl numim pe Domnul Isus Mântuitorul și Împăratul nostru, cântăm imnurile țării de sus, cântăm cântări care vorbesc despre isprăvile și vitejia Celui care a luptat pentru noi și ne-a eliberat din robia păcatului.

Cântările specifice unei țări îi leagă într-un fel pe oamenii țării respective și, în același timp, aceste cântări vorbesc despre țară. Când, datorită neascultării de Dumnezeu, israeliții au fost duși în Babilon, li s-au cerut să cânte cântările țării lor. „Pe malurile râurilor Babilonului ședeam jos și plângeam, când ne aduceam aminte de Sion. În sălciile din ținutul acela ne atârnam

harpele. Căci acolo, biruitorii noștri ne cereau cântări ...“ (Psalmii 137:1-3a). Textul citat la început ne duce înapoi în timp, pe vremea când Israel, condus de robul lui Dumnezeu Moise, a ieșit din Egipt. Dumnezeu închisese marea Roșie în urma lor, așa că oastea Faraonului a fost înghițită de ape. Era momentul inițierii unui popor nou – un popor liber, un popor care astăzi este numit de unii „ceasornicul lui Dumnezeu“, un popor independent care are o țară numită Israel, după numele dat lui Iacov de către Dumnezeu. Israelul are și el un imn, a cărei melodie a fost compusă de un român din Basarabia, pe nume Samuel Cohen.

Textul pe care îl analizăm ne vorbește despre primul imn al acestui popor liber. El este o cântare de laudă la adresa lui Dumnezeu, care i-a izbăvit de vrăjmași, întocmai cum le promisese: „... pe egiptenii aceștia, pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată“ (Exodul 14:13). Probabil toți cântau cu pasiune din toată inima pentru că dincolo de mare erau sclavi fugari, iar aici erau oameni liberi. După 400 de ani, Dumnezeu i-a scos din Egipt cu mână tare, plini de bogățiile egiptenilor pentru care, de fapt, munciseră îndeajuns. „Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă, și făcător de minuni?“ (Exodul 15:11b). La această cântare de laudă au participat toate femeile – ceea ce înseamnă că grupul de laudă era format din mii și mii de femei. „Maria, prorocița, sora lui Aaron, a luat în mână un timpan, și toate femeile veneau după ea, cu timpane și jucând“ (Exodul 15:20).

Maria era sora lui Moise. Atunci când Moise era bebeluș și a fost pus pe apă, ea a urmărit cutia în care a fost pus, apoi s-a oferit să-i găsească fiicei Faraonului o doică pentru copil – pe mama ei și a lui: „Să mă duc să-ți chem o doică dintre femeile evreilor, ca să-ți alăpteze copilul?“ (Exodul 2:7). De mic copil Maria a fost înțeleaptă, pentru că, vorbind cu fata faraonului, o vedem folosind o tehnică folosită astăzi de vânzătorii de mașini. Dacă sunt buni la ceea ce fac, vânzătorii de mașini nu întrebă: „Vrei să cumperi?“, ci întrebă: „Îți place alb sau negru? Vrei una mai mică sau mai mare? Vrei rate pe trei ani sau pe cinci ani?“, știind

că atunci când clientul începe să facă alegeri, l-au prins. La Maria putem observa o calitate spirituală: faptul că ea știa că părinții ei se tem de Dumnezeu și a avut încredere că se poate întâmpla ceva bun, chiar dacă situația era disperată. Avem de învățat de la Maria în această privință. Noi, de asemenea, când suntem confrunțați cu lucruri care ne depășesc, trebuie să ne rugăm fără să disperăm, și să Îi încredințăm situația Domnului, așteptând cu credință ca El să lucreze. Credința ei, dovedită chiar din anii copilăriei, nu a trecut neobservată de Dumnezeu. După o mie de ani El a rânduit ca ea să fie menționată alături de frații ei care au scos poporul din robia Egiptului. „Căci te-am scos din țara Egiptului, te-am izbăvit din casa robiei și am trimis înaintea ta pe Moise, Aaron și Maria“ (Mica 6:4).

Viața celor trei frați, care au fost crescuți de aceeași mamă, spune că au fost crescuți să aibă tărie spirituală și credință în Dumnezeu. Din ce a scris prorocul Mica reiese că și Maria a fost trimisă de Dumnezeu în această misiune de eliberare. Ea era pro-rociță. Cine îndeplinește această slujbă delicată primește și ia din ce îi comunică Dumnezeu, ca apoi să comunice poporului sau unei anumite persoane. Ca un purtător de cuvânt, un proroc descoperă lucruri ascunse din trecut, prezintă o situație prezentă care necesită o decizie sau spune despre lucruri care vor avea loc în viitor. În capitolul 15 o vedem pe această pro-rociță că pro-rocește prin cântare (vezi Exodul 15:14, 15).

Cântarea trebuie să fie prezentă și în viața noastră de închinare. Prin ea Îl lăudăm pe Dumnezeu, ne zidim și ne înflăcăram pe noi și pe cei care ne ascultă. „Învățați-vă și sfătu-iți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră“ (Coloseni 3:16). Scopul cântării este să laude pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui, dar cântarea poate și învăța pe unii despre voia bună a lui Dumnezeu; mulți s-au întors la Domnul ascultând versurile unei cântări. Oamenii lui Dumnezeu au descoperit că în cântarea de laudă există putere și în timpul

cântărilor pot avea loc lucruri care nu sunt văzute, dar sunt simțite. „Totuși Tu ești Cel Sfânt și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel“ (Psalmii 22:3). Împăratul David, care din tinerețe a fost cântăreț la harpă, a rânduit ca slujba aceasta să fie luată în modul cel mai serios, așa că i-a încurajat pe aceia care „... proroceau întovărășiți de harpă, de lăută și de chimvale ...“ (1 Cronici 25:1). „Erau în număr de două sute optzeci și opt, cuprinzându-se în acest număr și frații lor deprinși la cântarea Domnului, toți cei ce erau meșteri“ (1 Cronici 25:7).

În vremea lui Moise, Aaron era mare preot, dar Maria conducea cântarea de laudă și prorocea. Ca să învățăm din viața prorociței Maria trebuie să observăm și punctele slabe ale acestei cântărețe. La vreo doi ani după trecerea Mării Roșii ca pe uscat, când au cântat cântarea de laudă, a venit o zi în viața ei când n-a mai fost mulțumită cu aranjamentele făcute de fratele ei Moise, care-și luase o nevastă etiopiancă. Nu numai atât, dar în ascuns, l-a provocat și pe Aaron să clevească împotriva lui Moise.

Probabil că s-a considerat subapreciată pentru că nu a fost consultată sau ascultată cu privire la acea căsătorie. Asta lasă să se vadă că în ea erau semne de bigotism, de intoleranță față de alți oameni. A ajuns să spună că Dumnezeu nu vorbește numai prin Moise, dar Domnul a auzit. După aceea, Maria a trebuit să învețe o lecție grea (vezi Numeri 12:2-10). Pentru clevetirea ei, Domnul a lovit-o cu lepră. Când s-au înfățișat la ușa cortului, unde Dumnezeu a coborât la ei în stâlpul de nor și, mânios pe ea, a clarificat situația, când a spus că relația Lui cu Moise este deosebită de cea cu ceilalți proroci, pentru că vorbește cu El gură către gură (vezi Numeri 12:5-16), Maria a fost lovită cu lepră pe loc și numai la mijlocirea lui Moise a fost curățită (vezi Numeri 14:15). Dacă citim printre rânduri, parcă Îl auzim pe Dumnezeu spunând: „Nu-ți place că nevasta lui Moise este prea neagră? Te fac albă pe tine!“

Maria a întrecut limita, a fost pedepsită și tot Israelul a știut. Ce putem învăța din viața acestei surori cântărețe este că copiii

pot reflecta bunătatea și celelalte calități ale părinților. Maria a ajuns să fie folosită de Dumnezeu pentru că L-a luat în serios pe Dumnezeu încă de copil. Dacă avem copii, trebuie să ne întrebăm ce văd copiii noștri la noi. Văd ei la noi principii sănătoase de viață, statornicie, frică de Dumnezeu, disciplină duhovnicească, vorbire curată, bunătate și dărnicie față de cei lipsiți? Văd ei că este important a fi la casa Domnului mereu și la timp?

Viața cântăreței Maria, sora lui Aaron, ne învață că Dumnezeu vrea să folosim pentru El ceea ce ne dă El. Încă o lecție pe care o putem învăța de la Maria este că nu trebuie să te răzvrătești, acționând ca un necredincios, când nu-ți convine ceva. „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra“ (Psalmii 37:5). Uneori, ca și în cazul Sarei cu Agar (vezi Genesa 16:6), pentru un timp, Dumnezeu ne pune într-un loc unde cineva se poartă rău cu noi; chiar și Fiul lui Dumnezeu a suferit în acest fel (vezi Matei 17:12). Se poate ca Dumnezeu să te pună într-un loc unde se pare că ești dat pe mâna oamenilor. Ce vei face? Examenete netrecute se repetă, de obicei, până se obține notă de trecere – la fel ca în cazul lui Agar: când a fugit de la Sara (vezi Genesa 16:9), a trebuit să se întoarcă înapoi.

Viața Mariei ne mai învață că Dumnezeu așteaptă de la noi să tratăm cu responsabilitate darurile pe care ni le dă. Maria a avut influență și s-a bucurat de respectul poporului, dar la un moment dat a abuzat de această poziție privilegiată. Învățăm din povestea vieții ei că Dumnezeu nu tolerează manipularea altora; El ne dă stăpânire peste ce ne dăruiește, dar niciodată peste oameni. Trebuie să vedem că la fel ca Maria, putem face ceva rău crezând că facem ceva bun. Poate că Maria, atunci când nu a fost de acord cu nevasta pe care și-a luat-o Moise, se gândea la Iacov, care nu a vrut ca Isaac să se căsătorească cu cineva din alt neam, și de aceea este posibil ca ea să se fi gândit că este o sfântă pentru că a luptat pentru ceea ce ea socotea a fi neprihănire.

Învățăm de la cei amintiți în acest mesaj, care au dedicat timp și efort a-L lauda pe Domnul, că se așteaptă de la fiecare credin-

cios să iubească cântarea de laudă, ca nu cumva într-o zi, când vom ajunge sus, cerul să ni se pară un loc străin. Putem face asta cu ușurință atunci când cugetăm la ce a făcut El pentru noi. Ai tu un motiv pentru care să-I cânti laude lui Dumnezeu? Dacă nu, tot ce trebuie să faci este să-L primești pe Domnul Isus ca Mântuitor al sufletului tău și sufletul tău eliberat de vina păcatului va dori să cânte și să laude bunătatea Domnului. „Binecuvântă, suflete, pe Domnul și nu uita niciuna din binefacerile Lui!“ Psalmii 103:2

Amin

31

COPIII

*„Când a văzut Isus acest lucru, S-a mâniat și le-a zis:
«Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci
Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei».”*

Marcu 10:14

Când doi tineri se căsătoresc, plini de dragoste unul pentru celălalt, înțelegând că nu sunt în competiție, ci în completarea celuilalt, având dorința de a nu lipsi deloc unul de lângă celălalt, dar fiind lipsiți de experiența vieții, încep o căsnicie în care este nevoie de ajustare, îngăduință, dăruire și iertare. Când se naște primul copil lucrurile din nou se schimbă destul de drastic. Este afectată viața socială, programul de somn, cumpărăturile, liniștea casei și până mirosul casei parcă se schimbă, deși copiii ne vin ca binecuvântare de la Domnul. „Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, ...“ (Psalmii 127:3). Într-un astfel de caz cei doi părinți tineri știu că au marea responsabilitate de a modela viața aceluși copilaș, dar la început copilul este cel care le remodelează viața lor, schimbându-le prioritățile și felul în care se bucură de libertatea de a face ce vor ei. În toate aceste schimbări care le îngrădește libertatea și le cheltuie resursele, un cuplu credincios găsește împlinire și se poate bucura de viața după voia lui Dumnezeu.

Copiii ne fac viața mai frumoasă și de multe ori aduc zâmbet în ea. „Ce este un secret?“ a fost întreat un copil de șase ani. „Secretul este atunci când nu trebuie să știe miliția“, a răspuns copilul. „Ce sunt buruienile?“ a fost întreat un copil de doisprezece ani. Răspunsul său a fost: „Plante folositoare doar lor“. Un copil de nouă ani, întreat ce înseamnă să ai suflet, a spus: „Sufletul este când mama pune prăjituri pe farfurie și eu îi las și frățiorului“. Fără ca ei să-și dea seama, înăuntrul inimii tinerilor părinți are loc ceva care se aseamănă cu rearanjarea mobilierului într-o cameră când muți lucrurile ca să faci loc la încă o piesă de mobilier. În cazul celor credincioși, odată ce copilul a intrat în inimă, nu mai iese și nu-l poți scoate chiar dacă ai vrea. Părinții credincioși Domnului sunt darnici în efortul lor față de copilul lor și îndeosebi mamele se angajează în rutine obositoare de îngrijire zi și noapte, știind, însă, că cel mai mare dar pe care-l pot face copilului va fi acela ca la vremea potrivită să îi spună despre Mântuitorul Isus Hristos, ca astfel credința copilului să prindă aripi – cum a fost în cazul lui Timotei (vezi 2 Timotei 1:1-5). La maturitate, acel copil va schimba în bine lumea din jurul lui. Fiecare părinte are oportunitatea să crească un „Timotei“ sau o „Tabita“ dacă în casa lor copiii învață principii de trăire sfântă a Scripturii.

Copiii pe care ni i-a dat Dumnezeu sunt copii ale noastre, după cum Adam a fost o copie a chipului lui Dumnezeu. Avem responsabilitatea să îi creștem în așa fel încât și ei să vrea să fie ucenici ai Domnului Isus. Scriptura ne vine în ajutor și în felul în care trebuie să ne creștem copiii. În ea avem exemple bune și rele de creștere a copiilor. Copiii trebuie învățați că ascultarea de ambii părinți nu este opțională și voința copilului de a face numai ce vrea el trebuie frântă. Minte copiii, care este ca o grădină, trebuie protejată de efectul dăunător al lumii – care are, special pentru ei, lucruri care să le ocupe mintea (vezi Deuteronomul 6:6, 7).

Pe măsură ce ei cresc și pot înțelege, trebuie să-i învățăm ce este tema și respectul pentru Dumnezeu. El este pretutindeni,

poate totul și știe totul. Apoi vine vremea când vor să aibă prieteni și ei îi pot alege recunoscând în prietenii lor aceleași valori pe care le-au învățat; de asemenea, pot observa lipsa lor. Prietenii sunt ca un lift în care nu urci ca să stai; liftul te duce ori în sus, ori în jos. Ca dascăli iubitori ai copiilor noștri, trebuie să-i învățăm să își iubească aproapele, să nu fie în egoiști, ci să facă bine altora când are ocazia. Într-o vreme în care se pare că oamenii nu mai au timp de nimic, copiii noștri, care ne învață ceva despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi, au nevoie de timpul nostru; nu este destul doar să le cumpărăm lucruri. Ca să-i păzim de iluzii, îi învățăm că în timp ce pot avea multe, nu pot avea tot ce vor și, deși poate câștigă la jocuri sau în situații favorabile, nu întotdeauna vor câștiga cum vor ei.

Ca părinți avem o oportunitate de șapte ani în care îi învățăm dragostea și disciplina. Îi învățăm că sunt lucruri care nu au ce căuta în casa noastră și cuvinte care nu trebuie să ne iasă din gură. De obicei copiii nu sunt buni la a asculta, ci la a imita, așa că va fi necesar să repetăm de câteva ori anumite reguli, până ascultă.

De mici îi putem învăța că, după cum puțin păcat face o mare diferență, puțin rău îngăduit în viața noastră ne poate face să nu ne atingem scopul dorit. Rugându-ne cu ei de mici, îi învățăm să se încreadă în Dumnezeu – care vrea să fie membru permanent al familiei noastre, nu doar un musafir. Îi învățăm să-și păzească inima și mintea, să-și țină în frâu sentimentele, să-și controleze și să-și stăpânească gura și să iubească munca. De tineri, copiii pot fi învățați să chivernisească bine banii și să nu-i risipească pe lucruri fără folos. Trebuie să îi învățăm că în casa noastră nu se țipă, ci se vorbește frumos și respectuos, că în casa noastră nu se aduc lucruri străine, luate de la alții, că nu se trântesc ușile și că tot ce gătește mama este bun. Îi învățăm că Dumnezeu este sursa a tot ce este bun în viața noastră, inclusiv a lucrurilor materiale de care ne bucurăm. De mici ei pot și trebuie să învețe ce numim noi, cei maturi, „lepădarea de sine“ învățând să nu țină doar pentru ei tot ce au.

Când cresc mai mari, copiii, văzând exemplul pe care îl au în casa în care cresc, învață că va trebui să-și iubească partenerul de viață și să se păstreze pentru ea sau pentru el., Intenționat sau nu, noi îi învățăm (sau nu) toate aceste lucruri, folositoare sufletului lor, prin exemplul personal. Din Scriptură putem vedea că Aaron a fost un tată rău pentru că copiii lui l-au văzut făcând vițelul în lipsa lui Moise și și-au zis: „Merge și așa!“ Mai târziu, când au ajuns preoți, trebuia ca ei să facă o ceremonie specifică la altar și au ales să folosească foc străin, crezând că „merge și așa“ – dar asta i-a costat viața. Avem un exemplu de tată bun în povestea adevărată a vieții lui Iov. El aducea jertfe Domnului pentru copiii lui, de care era îngrijorat și ar fi vrut ca ei să nu fie găsiți vinovați înaintea lui Dumnezeu. După regulile aceleiași cărți, Noe a fost un tată bun, pe când Eli a fost un tată rău, care și-a pierdut copiii. Când sunt mici, copiii noștri încearcă să umble uneori în pantofii părinților pe care-i găsesc prin casă, iar apoi, ca adulți, le urmează, de multe ori, exemplul de viață – chiar și fără să își dea seama.

Niciun părinte nu îi spune copilului: „Astăzi te învăț lucruri ca să îți distrugi viața și sufletul“. Dar, când neglijează Casa Domnului, când nu Îi dă Domnul ce este al Lui, când îi vorbește de rău pe alții, când la nervi trănțește lucruri și scoate țipete, când se comportă într-un mod nedemn de un om blând și bun cu semenii, părintele își învață copiii aceste lucruri fără să intenționeze asta. Eva s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și primul ei copil a făcut la fel. Poate doar atunci a înțeles puțin din durerea pe care Dumnezeu a simțit-o când ea și Adam l-au trădat încrederea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, Ana a fost o femeie a rugăciunii și fiul ei Samuel la fel (vezi 1 Samuel 12:23). Eunice, o evree, recunoscută de apostolul Pavel ca credincioasă (vezi 2 Timotei 1:5), a crescut un copil pe nume Timotei care a fost folosit de Dumnezeu să vestească mântuirea oamenilor.

Dacă vrem să creștem copiii credincioși trebuie să fim statornici, perseverenți insistând să facem binele chiar, dacă

ne-ar dezavantaja în anumite aspecte. Fiecare copil normal încearcă limitele îngăduinței și este de datoria părintelui să aplice, cu bunățate, o disciplină potrivită cu vârsta copilului – pentru ca în mintea lui să se creeze făgașuri drepte și neprihănite de gândire. Legea lumii nu se va schimba pentru el când ceva nu-i va plăcea și este în avantajul lui să învețe, de mic copil, că unele lucruri nu sunt negociabile. Nu pot alege ca astăzi să merg cu mașina pe partea stângă și mâine, pe același drum, pe partea dreaptă și tot așa. Nu este corect ca odată să-l trezesc să meargă la casa de rugăciune și altă dată să spun că mi-e milă de el și să îl las să doarmă.

Ca un tată care am crescut copii, pot să spun că este important să participi la viața copilului și nu doar să impui trăire sfântă. Am căutat să joc jocuri cu ei, să-i duc în multe călătorii, la pescuit – timp în care să am avut ocazia să aflu ce-i în inima lor și în același timp să pun o sămânță bună. Am căutat să-i duc în călătorii de misiuni, unde le-am arătat că trebuie să cheltuim și să ne sacrificăm pentru lucrarea Domnului. Ca tată, am învățat că nu doar strictetea, ci și dragostea și libertatea nevinovată – care te fac să te bucuri de viață – produc un echilibru sănătos în mintea copilului și nu numai că adună amintiri și poze frumoase, dar dezvoltă și o prietenie pe care el nu o uită niciodată. Copiii trebuie nu doar muștrați și pedepsiți când fac rău, ce trebuie și apreciați și încurajați când fac ce este bine – pentru că așa sunt motivați să aleagă să facă binele.

Când copilul ajunge să se casătorească și să plece la casa lui, trebuie să știe că frumos înseamnă sfințenie și ținta noastră ca oameni este să semănăm tot mai mult cu Isus Hristos. Asta este cea mai înaltă țintă a vieții oricărui om – să semene cu Domnul Isus. În cazul celor credincioși, sfaturile bune date copiilor după porunca lui Dumnezeu (vezi Psalmii 78:5) și din dragoste pentru ei ne pot lega într-un mod invizibil de destinul lor veșnic, ca să fim cu ei nu doar aici, ci și în cer. Împărăția lui Dumnezeu crește câte un suflet odată; de aceea fiecare părinte are oportunitatea și

datoria să lărgească Împărăția lui Dumnezeu începând cu copiii din casa lui. Copiii pe care ni-i dă Domnul sunt o investiție a vieții noastre care poate aduce câștig Împărăției lui Dumnezeu. Să ne creștem copiii în așa fel încât într-o zi să putem spune în fața Domnului Isus: „Iată-mă, eu și copiii pe care mi i-a dat Dumnezeu!“ (vezi Evrei 2:13).

Amin

ÎNVIEREA DOMNULUI ISUS

„V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat, și a înviat a treia zi, după Scripturi.“ 1 Corinteni 15:3, 4

Sărbătoarea învierii Domnului Isus este cea mai mare sărbătoare creștină, care stă la temelia credinței în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Învierea din morți este, probabil, una din cele mai vechi întrebări care s-a suit la mintea omului (vezi Iov 14:14). Învierea Mântuitorului este evenimentul care, de-a lungul veacurilor, a fost dovedit, în repetate rânduri, a fi un adevăr istoric, nu doar de dovezile Scripturii, dar și de scrierile istorice și de efectul cauzat asupra oamenilor – efect care altfel nu ar fi avut loc. Unul dintre aceste efecte a fost că după înviere, ucenicii Lui, din niște fricoși, au fost gata să sacrifice, să riște și să moară pentru Isus cel înviat, pe care L-au văzut, cu care au vorbit și au mâncat. Așa cum arată și textul citat la început, învierea Domnului Isus a stat și stă la baza învățăturii ucenicilor Domnului Isus.

Ne poate fi de folos să ne întrebăm ce înseamnă învierea Lui pentru noi. În primul rând, învierea Domnului Isus a însemnat pentru ucenicii de atunci și pentru cei de astăzi că El este cine a

spus că este – adică Hristos, Fiul lui Dumnezeu (vezi Ioan 9:35-37, 4:25, 26). Nu a spus că este un proroc și nici că este un om al lui Dumnezeu, ci a spus că este Fiul lui Dumnezeu. „... Marele preot L-a întrebat iarăși și I-a zis: «Ești Tu, Hristosul, Fiul Celui binecuvântat?» «Da, sunt», a răspuns Isus ...” (Marcu 14:61, 62). Ca Fiu al lui Dumnezeu, fiind una cu Dumnezeu, a avut putere să ierte păcatele, să învie morții, să promită viață veșnică, să spună că El este Învierea și Viața, Calea și Adevărul (vezi Ioan 11:25, 14:16). Aceste atribute cu care S-a prezentat lumii, sunt divine, sunt potrivite doar lui Dumnezeu. Când Dumnezeu Tatăl, prin Duhul Sfânt, L-a înviat, acestea și altele ca acestea, s-au dovedit toate a fi, pe drept, atribute ale Lui.

În al doilea rând, învierea Lui a dovedit că El are puterea pe care a spus că o are (vezi Ioan 10:18). Pentru că a avut-o și în ziua învierii, nimic nu L-a putut ține în mormânt. Soldații romani s-au asigurat că Domnul Isus a murit pe cruce. Nicodim I-a împrumutat mormântul și L-a înmormântat în el, iar soldații romani au păzit mormântul, care a fost acoperit cu o piatră uriașă; piatra era mai greu de luat de acolo decât de pus. Ulterior, a treia zi, înainte de a se lumina de zi, s-a produs un cutremur de pământ și un înger, a cărui înfățișare era ca fulgerul, îmbrăcat în alb, a dat piatra la o parte și a șezut pe ea (vezi Matei 28:1-4). Străjerii romani s-au înfricoșat și au căzut la pământ, pentru că nimeni nu se poate împotrivi puterii și planului lui Dumnezeu. Când au ajuns femeile cu miresme la mormânt, acesta era deja gol. Îngerul, după ce le-a liniștit, le-a arătat mormântul gol, iar apoi le-a trimis să le spună ucenicilor, care stăteau ascunși, că Isus, care a fost răstignit, a înviat.

În al treilea rând, învierea Domnului Isus ne asigură că, după cum a făcut ce a spus că va face (vezi Ioan 10:18), El Își va ține în continuare promisiunile făcute nouă, celor care Îl așteptăm. El, care este pârga celor adormiți (vezi 1 Corinteni 15:20), a fost primul care a înviat cu un trup la fel ca cel pe care îl vor avea cei care cred în El și trăiesc pentru El. „... Și ce vom fi nu s-a arătat

încă. Dar știm că, atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este“ (1 Ioan 3:2). Domnul Isus a înviat cu un trup care nu mai poate să moară și noi vom avea același fel de trup, „întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare: moartea nu mai are nicio stăpânire asupra lui“ (Romani 6:9).

Învieria Domnului Isus a dovedit că El este cine a spus că este, că are puterea pe care a spus că o are și că este vrednic să fie crezut. Astfel ne-a dovedit că va putea face ce a promis că va face în dreptul nostru în ceea ce privește învierea și viața cea veșnică. Aceste adevăruri despre Domnul Isus dovedesc că El are putere să ne ierte, pe mine și pe tine, de păcate, și să ne dea viața veșnică (vezi Rom. 8:26). Când ne mărturisim păcatul, El este credincios să ne ierte (vezi 1 Ioan 1:9) și putem fi siguri de asta pentru că El a înviat din morți. Domnul Isus a murit și a înviat ca noi să avem viață și să avem un rost pe pământ, o țință și o destinație veșnică plăcută (vezi Ioan 10:10). Pentru că El a înviat și este vrednic de crezare putem fi astăzi siguri că avem în cer o casă pregătită chiar de El (vezi Ioan 14:2).

Cum este cu sufletul tău? Crezi în învierea morților? Crezi că Isus a înviat? Pentru cel care încă mai are îndoieli, recomand în continuare analiza felului în care apostolul Pavel a abordat astfel de probleme. La baza învățaturii date de apostolul Pavel a fost adevărul că Domnul Isus a înviat din morți și, adresându-se unor sceptici din biserica din Corint, a prezentat dovezi în aceasta privință. În 1 Corinteni 15, vorbind despre învierea Domnului Isus și despre arătările Lui după înviere, apostolul Pavel le-a spus îndoielnicilor că adevărul învierii este evanghelia, este adevărul pe care El l-a propovăduit și care i-a mântuit, fără de care degeaba au crezut. În Corinteni 6 avem descrisă vizita lui Pavel în Corint, cu mai mult timp înainte, când pe cei din Corint i-a găsit într-o stare spirituală deplorabilă, ca păgâni și oameni lumești (vezi Efeseni 6:9-11). Însă propovăduirea evangheliei, de către apostolul Pavel, cu ocazia acelei vizite, propovăduire care a avut la bază faptul că Domnul Isus a înviat, a schimbat viețile multor

oameni de acolo. Viețile schimbate ale celor care au primit Cuvântul cu acea ocazie, crezând într-un Isus înviat din morți, a fost prima dovadă a apostolului Pavel pentru cei din Corint, când le-a trimis acea epistolă. A doua dovadă pe care le-a dat-o corintenilor este luată din Vechiul Testament și spune că Domnul Isus „a fost îngropat, și a înviat a treia zi, după Scripturi“ (1 Corinteni 15:4).

Dovada Scripturii stă în prorociile găsite în Vechiului Testament despre învierea Domnului Isus. Știm că moartea Domnului Isus pe cruce a fost prevestită de proroci cu detalii uimitoare, dar Pavel le aduce aminte că și învierea Lui a fost prevestită: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea“ (Psalmii 16:10). David, însuflat de duhul profetic, a scris aceste rânduri despre Domnul Isus și nu despre el, al cărui cavou conține trupul lui putrezit – cavou pe care l-am văzut și eu. Psalmii 2:3, 4 prezintă planul făcut împotriva Unsului de cei care au vrut să scape de El, însă în acel psalm, ni se spune că Dumnezeu a răs de planurile lor. „Cel ce șade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei“ (Psalmii 2). Dumnezeu a răs pentru că știa că stârpirea Unsului, cum menționează prorocul Daniel, nu era sfârșitul, ci doar începutul.

Pilat și Irod probabil că s-au împrietenit și s-au felicitat de reușita lor din acea zi (vezi Luca 23:12), dar Dumnezeu a răs, pentru că moartea Domnului Isus nu a fost biruința întunericului – care s-a bucurat doar trei zile, ci a fost rezultatul planificării și cârmuirii precise a mâinii care nu dă greș, care avea în vedere biruința învierii, când tot iadul s-a cutremurat, pentru că a trebuit să Îi cedeze Domnului Isus cheile morții și pe cele ale Locuinței morților. Isus însuși declară: „... Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. „Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților“ (Apocalipsa 1:18).

O altă dovadă, tot din Vechiul Testament, este în Isaia 53, unde Domnul Isus este prezentat bătut, chinuit și omorât, și este

prezentat viu și având partea Lui cu cei mari. Sigurul fel în care așa ceva se poate întâmpla cu cineva, în aceasta ordine, este să învieze din morți.

Cea de-a treia dovadă pe care apostolul Pavel le-o dă corintenilor este dovada martorilor (vezi 1 Corinteni 15:5-7). După lege, avea nevoie doar de doi sau trei martori, dar Pavel prezintă sute de martori. A patra dovadă pe care le-a prezentat-o corintenilor despre un Isus înviat din morți a fost chiar experiența lui cu Domnul Isus: „După ei toți, ca unei stârpituri, mi S-a arătat și mie“ (1 Corinteni 15:8).

Pavel le-a spus celor din Corint, în acea scrisoare, că pot să creadă într-un Isus înviat privind la viețile schimbate din biserica din Corint, că pot să creadă din cauza dovezilor Scripturii, că pot să creadă datorită martorilor și pot să creadă din cauza mărturiei lui personale. Eu am primit și am crezut în aceste mărturii date de Scriptură, dar cea mai mare dovadă din viața mea este faptul că El este viu în inima mea. Dovada felului în care El mi-a schimbat viața, gusturile, prioritățile, prietenii, lucrurile care mă fac fericit și pacea pe care El a pus-o în inima mea, toate sunt dovezi care m-au convins că Scriptura este adevărată și că Domnul Isus Hristos a înviat și este viu în vecii vecilor.

Ce înseamnă învierea Domnului Isus pentru tine? Dacă nu ai statutul de suflet mântuit, la o astfel de sărbătoare creștină, poate te bucuri de o zi liberă, de o mâncare mai specială sau de o sărbătoare cu familia și prietenii; dar dacă Isus Hristos este Domnul și Mântuitorul vieții tale, ai toate motivele să te bucuri că veșnicia sufletului tău este în siguranță, și dacă în noaptea următoare ai trece în veșnicie, sufletul tău se va întoarce la Dumnezeu. Dacă cumva nu ai făcut pasul pocăinței, te îndemn să-l faci, ca să te bucuri de beneficiile morții și ale învierii Domnului Isus și să poți să spui cu toată inima: „Isus Hristos a murit și a înviat din morți și pentru mine!“

Amin

33

EVANGHELIZAREA – SLUJBA FIECĂRUI SUFLET MÂNTUIT

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.“ Matei 24:14

Ca anumite lucruri și situații să poată fi recunoscute și explicate, de-a lungul vremurilor, oamenii au creat cuvinte prin care un lucru specific să poată fi identificat și comunicat. În acest fel, odată cu venirea Domnului Isus pe pământ a apărut cuvântul „evanghelie“ care vine de la cuvântul grecesc „evangelion“ care înseamnă „veste bună“. Evanghelizare înseamnă prezentarea mesajului de împăcare dintre Dumnezeu și omul care, în Eden, a pierdut starea de nevinovăție față de Dumnezeu. Domnul Isus a vestit evanghelia Împărăției și apoi, prin inspirație divină, prin scrieri numite evanghelii, au continuat să răspândească „vestea bună“ ucenicii Lui. „Dar El le-a zis: «Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în alte cetăți; fiindcă pentru aceasta am fost trimis».“ (Luca 4:43).

Prin evanghelizare înțelegem vestirea mesajul creștin, informarea și îndrumarea oamenilor cu privire la credința în Domnul Isus ca Mântuitor al și a doctrinei pe baza căreia sufletele oame-

nilor pot primi mântuirea, pentru viața care urmează dincolo de mormânt. Scopul venirii Fiului lui Dumnezeu pe pământ a fost să vestească Împărăția cerului și, prin moartea Sa la Golgota, să facă posibilă împăcarea omului cu Dumnezeu Tatăl. Misiunea ucenicilor, după ce Domnul Isus S-a înălțat la cer, a fost ca ei, călăuziți de Duhul Sfânt, să continue să răspândească în lume această veste bună – că Dumnezeu oferă grațiere sufletului care se pocăiește, cu credință în jertfa înlocuitoare a Domnului Isus. „Apoi Le-a zis: «Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit»“ (Marcu 16:15).

Porunca de a vesti evanghelia a fost transmisă din generație în generație, în Biserica lui Dumnezeu (vezi 2 Corinteni 5:20), până la noi. Orice creștin și orice biserică creștină care nu dorește și nu acționează în direcția evanghelizării, pentru ca sufletele să audă vestea bună a împăcării, a deviat de la credința dată sfinților odată pentru totdeauna (vezi Iuda 1:3). Orice creștin care nu are dorința arzătoare ca și alții să fie mântuiți trebuie să se cerceteze; îi lipsește semnul de viață a Duhului Sfânt și probabil nici el nu este mântuit. Pasiunea lui Dumnezeu este să iubească (vezi 1 Ioan 4:8; Ioan 3:16). Oamenii care, prin naștere din nou, devin copii ai lui Dumnezeu (vezi Ioan 1:12) au și ei dorința să iubească sufletele oamenilor și să le spună ce s-a întâmplat în viața lor ca și alții să cunoască Adevărul și să fie mântuiți (vezi 1 Ioan 4:16). Copiii lui Dumnezeu iubesc ce iubește Dumnezeu. Dumnezeu iubește nu numai Biserica, ci și sufletele celor care sunt prinși în lațurile întunericului și dorește întoarcerea și mântuirea lor.

Scriptura nu spune că Dumnezeu iubește îngerii sau arhanghelii, ci ne spune că iubește omul, pe care l-a creat după chipul și asemănarea Lui, cu dorința de a-Și mări familia în Împărăția Lui. Poți să știi cât de aproape ești de Dumnezeu după cât iubești ce iubește El, care vrea să împace lumea cu Sine (vezi 2 Corinteni 5:19). Cei care sunt Biserica sau Mireasa Domnului Isus sunt împăcați cu Dumnezeu și primesc din gândurile Lui (vezi 1 Corinteni 2:16); se schimbă și acționează după

dorințele Lui, căci El locuiește în ei (vezi Efeseni 3:17). „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării“ (2 Corinteni 5:18). Domnul Isus, care a plătit pe cruce pedeapsa răzvrătirii omului, este singura cale a omului înapoi la Dumnezeu; în niciun alt nume nu se poate primi mântuire. „Isus i-a zis: «Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine»“ (Ioan 14:6). „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți“ (Faptele apostolilor 4:12). Mesajul evangheliei este simplu: este iertare în Numele lui Isus Hristos și oricine se pocăiește o poate primi dacă o cere. Este de dorit ca atunci când vezi un om, chiar dacă este rău, să privești la el și să înțelegi că el este ținta dragostei lui Dumnezeu.

Dacă vrei să fii sigur că cel ce te ascultă înțelege planul de mântuire, nu este nevoie de polemică și de discursuri stoice, ci trebuie să prezinți adevărul așa încât să-l înțeleagă și un copil. Dacă cineva, spre bucuria lui Dumnezeu, vrea să-și dedice viața răspândirii vestii despre mântuirea prin credința în Domnul Isus, trebuie să ceară înțelepciune. La polul opus, Jean Calvin, în 1547, în zelul lui pentru Dumnezeu și pentru evanghelia predestinării pe care a vestit-o, a folosit puterea statului să ardă 58 de persoane pe rug. Oricine ar fi omul pe care Dumnezeu îl pune în calea ta, el este un suflet iubit de Dumnezeu pe care El vrea să-l primească cu căldură, așa cum, în pilda fiului risipitor, tatăl își așteaptă și își primește copilul cu brațele deschise (vezi Luca 15:20).

Domnul Isus a plătit pentru păcatul omului considerat de alții bun, rău sau foarte rău, la fel cum a plătit pentru păcatul meu. El a făcut această plată integral; nu lui Satan, ci dreptății lui Dumnezeu (vezi Romani 6:23), când a spus, pe cruce: „S-a isprăvit!“ (vezi Ioan 19:30). Pentru că prețul răscumpărării a fost cerut după neprihănirea Lui, Dumnezeu, din dragoste pentru om (vezi Ioan 17:23), I-a imputat Domnului Isus păcatul oamenilor, ca nouă să ni se dea neprihănirea Lui, spre a fi acceptați în cer: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“

(2 Corinteni 5:21). Domnul Isus a murit ca celui ce crede în El să i se poată da din nou chipul și asemănarea cu Dumnezeu – care a fost pierdută de părinții noștri în Eden. Când un om cade din nou în lațurile vrăjmașului, care ne ademenește la tot pasul, lui i se diminuează dragostea față de Dumnezeu și începe să nu mai dorească mâncarea lui Dumnezeu – Cuvântul Lui, să nu îi mai placă prietenii și familia Domnului și nici nu-i mai place să lucreze pentru El – care include și slujba sau mandatul de a face cunoscută calea Domnului și altora.

Când începi să înțelegi planul și dragostea lui Dumnezeu pentru om, te interesează destinul veșnic al celor de lângă tine. Când crezi în Dumnezeu și Îi ești cu adevărat recunoscător, trăiești pentru El, poți vorbi pentru El – și această stare, prețuită de Dumnezeu, care cunoaște inimile oamenilor, presupune a face ceva pentru ca și alții să audă evanghelia. Este slujba noastră, ca oameni ai lui Dumnezeu, să le spunem fiilor risipitori: „Tatăl te așteaptă și privește în zare să vadă dacă nu cumva ai vrea să vii înapoi la El“. Trebuie să fim gata să le spunem celor care au părăsit lumina: „Tatăl îți trimite vorbă prin mine: «Nu vrei să vii înapoi să-ți dau sărutul împăcării?»“

Este ușor să spui că Îl iubești pe Dumnezeu, dar această iubire este testată și dovedită ferindu-ne de păcat și prin ceea ce facem pentru semenii noștri, care sunt iubiți de Dumnezeu (vezi Matei 22:36). Unii spun că le-ar vesti altora mântuirea dacă ar avea o poziție importantă între oameni, dacă ar fi înzestrați cu mare putere sau cu un talent deosebit. Chiar și fără acestea, cu puterea care o avem de la El, putem face o diferență în rândul celor în jurul cărora trăim. „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:10). Nu toți sunt evangheliști și pastori, dar fiind „lumină“, adică trăind după felul de a fi al Domnului Isus Hristos, fiecare poate comunica prin fapte și prin cuvinte că Îl cunoaște pe Acela care dă iertare și mântuire. Puțini sunt cei care nu pot dărui o Biblie în mod personal sau prin organizații specializate, sau nu pot da un fluturaș

care cheamă la împăcare cu Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos. Nu toți pot susține un misionar, dar dacă au un venit, cât de mic, pot participa la o astfel de lucrare. Nu toți au darul de a comunica clar, dar toți pot mijloci în rugăciune pentru cei care vestesc evanghelia pe tot pământul și pot să facă asta folosind, în această luptă spirituală, nume și locuri specifice. Chiar dacă un credincios nu are idee cum să îndeplinească slujba de a spune altora despre Domnul Isus, îl poate întreba pe păstorul bisericii pe care o frecventează ce poate face și cum poate intra în posesia unor pliante care vestesc mântuirea și nașterea din nou prin pocăință. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea“ (Filipeni 3:13).

Este bine că noi am primit mântuire și că mergem la casa de rugăciune regulat, dar fiecare din noi trebuie să facem, în felul nostru, ceva ca și alții să fie mântuiți. Dacă păstrându-ne curați pentru El, avem pe inimă aceste lucruri, Dumnezeu Se bucură de noi pentru că Se vede pe El în noi, cei care, la fel ca El, iubim sufletele oamenilor. Când S-a uitat la ce a creat, Dumnezeu a fost mulțumit și a numit lucrurile respective „bune“. Dacă vede în tine și în mine o asemănare cu El, Se bucură mult mai mult – așa cum un tată se bucură de un copil care-i seamănă și îi urmează exemplul bun. Apostolul Pavel ne îndeamnă: „Urmați, dar, pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți“ (Efeseni 5:1).

Trebuie să spunem, la fel ca Domnul Isus: „Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze“ (Ioan 9:4). Trebuie să lucrăm pentru Domnul, știind că „... cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera“ (2 Corinteni 9:6). Să lăsăm cuvintele Domnului Isus și dragostea noastră să ne însuflețească și să ne ajute să facem o diferență în viețile celor care nu sunt mântuiți. „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“ (Apocalipsa 22:20).

Amin

34

NĂDEJDEA ÎNVIERII

„Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăță, după cum El este curat.“ 1 Ioan 3:3

In lumea în care trăim există mulți oameni care cred în viață după moarte, chiar dacă nu sunt creștini. Hindușii, de exemplu, cred în viață după moarte. Cred că putem să spunem că toți oamenii de pe pământ suspectează că există viață după moarte, cel puțin ca o speranță îndepărtată, că mormântul nu este sfârșitul a tot. Viața după moarte, chiar dacă face parte din învățătura începătoare (vezi Evrei 6:1, 2), este mesajul principal al Scripturii și pentru creștini este un mesaj care aduce bucurie. Mesajul creștinilor despre un Isus înviat a stârnit o gamă largă de reacții, de la curiozitate și speranță până la batjocura atenieilor.

Nu ne permitem să credem în înviere doar pentru că este o teologie bună, pentru că alții spun că ei cred sau pentru că am fi vulnerabili în fața fricii și a îndoielilor. Noi credem în învierea Domnului Isus în urma dovezilor studiate, de-a lungul anilor, de mari mulțimi de oameni din toate categoriile sociale și profesionale. Datorită învierii Lui vom învia și noi.

Lazăr era mort de trei zile (vezi Ioan 11) când Domnul Isus a ajuns la el, iar Maria a spus: „Știu teologia că va trăi odată, dar dacă erai aici, trăia și acum!“ Credința în viața de după moarte

i-a dat Martei o oarecare mângâiere, dar pentru ea nu a fost de ajuns. Domnul i-a spus: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi“ (Ioan 11:25). Apoi a întrebat-o dacă ea crede, iar ea ia dat frumosul răspuns: „Da, Doamne!“ Domnul Isus i-a spus Martei atunci și nouă astăzi că învierea este o realitate în viitorul fiecărui suflet nu pentru că este o teologie bună, ci pentru că El, așa cum i-a spus Martei, o face să se întâmple. Dovada cea mai mare a acestor spuse este însăși învierea Lui. Când crezi acest lucru în inima ta, învierea nu este o teologie rece, ci este ca un adevăr care are viață înăuntrul tău. Acest lucru este posibil pentru că El este în noi prin Duhul Sfânt: „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi“ (Romani 8:11).

Odată ce prin pocăință am devenit făpturi noi (vezi 2 Corinteni 5:17), privind, ca și Iov, la trupul nostru trecător, așteptăm nu cu frică, ci cu bucurie ziua când Îl vom vedea pe Dumnezeu și spunem ca și Iov: „Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu“ (Iov 19:27). Cu această nădejde, care nu înșală (vezi Romani 5:5), în suflet, putem chiar sfida moartea – dacă ea încearcă se ne zâmbească; mie mi s-a întâmplat asta când am avut cancer de gradul patru la ficat. Nădejdea învierii nu numai că este reală, dar ea alungă întristarea (vezi 1 Tesaloniceni 4:13) și lasă bucuria mântuirii să ne înconjoare ca o mantie, în toate zilele, fără frică de moarte, deoarece credința vie nu dă înapoi, ci privește în sus (vezi Evrei 10:39). Cu o astfel de nădejde a învierii, convins de realitatea veșniciei, apostolul Pavel a putut să spună că pentru el a muri este un câștig (vezi Filipeni 1:21).

Deoarece credința mântuitoare, care ne dă nădejdea învierii, este atât de valoroasă, ea este mereu atacată de vrăjmaș. Diavolului îi pare rău că ne-a pierdut și nu vrea să-i facem pagube în împărăție, și nu vrea nici să trăim plini de bucuria mântuirii,

având nădejdea învierii în noi ca o flacără vie a Duhului Sfânt. Această nădejde, care este vie, pentru că Duhul Sfânt este viu în noi, ne face deosebiți între oamenii care caută cu disperare fericirea pe pământ. „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!“ (1 Corinteni 15:19). Dacă pentru noi Isus Hristos este comoara pe care o avem în suflet împreună cu nădejdea învierii, deși încă mai suntem pe pământ, din punct de vedere spiritual, deja „El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus“ (Efeseni 2:6).

Ai și tu nădejdea învierii? „Și am în Dumnezeu nădejdea aceasta, pe care o au și ei înșiși, că va fi o înviere a celor dreți și a celor nedreți“ (Faptele apostolilor 24:15). Omul de știință Isaac Newton, privea cu telescopul la milioane de kilometri în spațiu, dar spunea că în camera lui, când se ruga, vedea mai mult cer, decât dacă ar fi folosit toate telescoapele de pe pământ. Acest om, care a trăit cu peste trei sute de ani în urmă, avea în el nădejdea învierii, nădejdea că după moarte va ajunge să trăiască cu Dumnezeu pentru totdeauna. Chiar dacă nu știm prea multe detalii despre cer sau despre iad, știm de ajuns încât să spunem că nu dorim să ajungem în iad, ci dorim să ajungem în cer sau în rai (vezi Apocalipsa 2:7). Cerul este locul unde va fi pace netulburată, unde nu sunt cimitire, închisori și spitale, ci sunt străzi de aur. Acolo nu va fi noapte și nici lacrimi sau tânguiri; este locul despre care apostolul Pavel a spus că are lucruri care nu pot fi descrise în cuvinte omenești (vezi 1 Corinteni 2:9). Este locul unde nu vor fi puțini, ci mulți (vezi Matei 8:11), dar cel mai important este faptul că Împăratul nostru, Domnul Isus, va fi cu noi (vezi Apocalipsa 22:3, 4).

Nădejdea învierii și cerul sunt realități nu doar posibile, ci sigure pentru omul care are dorința fierbinte să ajungă acolo și este bine să ne mângâiem cu această nădejde (vezi 1 Tesaloniceni 4:13, 18). Una dintre dovezile că cineva vrea cu adevărat să ajungă acolo este faptul că deja își adună comoară

acolo (vezi Matei 6:21). Un om bogat a invitat un pastor la el acasă și, după ce au servit masa, au stat afară să discute. Proprietarul a spus că odată a fost un om sărac, dar acum tot ce poate privi în toate direcțiile de unde stau ei de vorbă, îi aparține lui. Pastorul l-a întrebat, indicând spre cer: „Cât ai acolo?“ În timp ce lumea vrea mereu mai mult și mai nou, și ne îndeamnă să vrem și noi la fel, aceasta este o întrebare pe care este bine să ne-o punem fiecare: „Cât am acolo?“

Scriptura ne spune, în 1 Corinteni 13:13, că nădejdea este unul dintre cele mai valoroase lucruri pe care le primim de la Dumnezeu și în Romani 15:4 ne spune că tot ce a fost scris, a fost scris ca noi să avem mângâiere în această nădejde. Domnului îi place să vadă că noi nădăjduim în El. Cuvântul Lui îi bucură cu adevărat pe cei care își pun speranța în El (vezi Isaia 30:18). Nădejdea în Dumnezeu i-a ținut pe mulți în picioare în vreme de furtună și este bine ca ea să fie și în noi. „Iată, ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui“ (Psalmii 33:18). „Tu ești adăpostul și scutul meu; eu nădăjduiesc în făgăduința Ta“ (Psalmii 119:114). Nădejdea învierii celui mântuit nu este ca nădejdea unui șofer că nu va face pană, ci este o speranță împletită cu credința că va fi o înviere după care va urma o veșnicie cu Dumnezeu. „Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum El este curat“ (1 Ioan 3:3).

Singurul lucru pe care Domnul Isus l-a admirat la oameni a fost credința; când noi Îl credem pe Cuvânt, credința noastră fermă Îl onorează și Îl bucură pe Domnul (vezi Romani 8:24, 25). Nădăjduim și știm că ziua când Îl vom vedea este foarte aproape și cei care cred asta se curăță, după cum El este curat. „... Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru ca Îl vom vedea așa cum este“ (1 Ioan 3:2).

Ai tu nădejdea învierii, care să te bucure? Cine vrea să aibă în el nădejdea învierii și a veșniciei cu Dumnezeu trebuie să se folosească de oferta pe care Dumnezeu o pune înaintea fiecărui suflet care recunoaște că este păcătos. Este un legământ sau, în

termenii de astăzi, un contract nou care este oferit doar de Domnului Isus și care este mijlocit numai de El. „Și tocmai de aceea este El Mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați să capete veșnica moștenire care le-a fost făgăduită“ (Evrei 9:15).

Moștenirea aceasta veșnică este pentru cei care formează Biserica lui Dumnezeu. Ca să faci parte din ea trebuie să te naști în ea nu printr-o naștere pământească, ci prin una spirituală (vezi Ioan 3:5). Odată ce ești născut din nou în lacrimile pocăinței (vezi Romani 8:15) primești o cetățenie nouă (vezi Efeseni 2:19) – ceea ce înseamnă că nu ești oaspete în cer, ci ești un suflet care are un loc permanent acolo. Odată născut din nou, poți și trebuie să faci legământ cu noul Stăpân prin botezul în apă. Nimeni nu poate lua aceste decizii în locul tău; mântuirea este individuală. Acesta este felul în care eu și milioane de oameni am primit nădejdea învierii. Acesta este felul în care poți să o primești și tu. Nu te încrede pe fapte bune, ci pune-ți toată încrederea în ce a făcut Domnul Isus când a murit pentru tine. „Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!“ (Romani 15:13).

Amin

35

LEACUL PENTRU LĂCOMIE

„Apoi le-a zis: «Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui».“ Luca 12:15

Lăcomia este păcatul care, de multe ori, trece neobservat, însă mușcă, parcă paralizând sufletul omului, în așa fel încât omul nici să nu-și dea seama. Este un păcat din categoria „vulpilor mici“ (vezi Cântarea cântărilor 2:15), pe care, însă, Legea l-a pus lângă păcatul curviei și al uciderii: „Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău“ (Exodul 20:17). Cât de periculos poate fi păcatul lăcomiei – care pare că nu face rău nimănui? Biruit de lăcomie, Acan a atras nenorocirea asupra lui și a familiei lui (vezi Iosua 7:21). Tot biruit de lăcomie, Ghehazi a ajuns să fie lovit cu lepră – de aceea merită să acordăm atenție acestui pericol, care ne pândește pe toți.

Societatea în care trăim încearcă mereu să vândă ceva încercând să te convingă că nu ai destul și că ai putea fi mai fericit dacă ai avea ceea ce vrea să îți vândă. Sute de miliarde de dolari se cheltuiesc pentru reclame care capitalizează dorința omului de a avea mai mult. Astfel de reclame încearcă să te motiveze să

cumperi, făcându-te nemulțumit de ce ai și dispus să cumperi ce vor să-ți vândă – chiar dacă te afunzi în datorii. Mitul „mai mult te va face fericit“ stăpânește și astăzi peste viețile oamenilor; dar Dumnezeu nu vrea să fim robi ai unei asemenea gândiri viciate, care se zbate și se consumă doar pentru lumea de acum. Scopul acestui mesaj este acela de a trage un semnal de alarmă în legătură cu pericolul la care ne expune acest păcat tăcut și astfel să eliminăm daunele spirituale în viața noastră.

Ca români, suntem renumiți pentru spiritul de competiție care, împletit cu dorința nobilă de a suplini nevoile familiei, deschide oportunitatea ca păcatul lăcomiei să încolțească și să ne îmbolnăvească sufletul. Dacă suntem înțelepți, vom privi orice păcat ca pe ceva care ne fură puterea spirituală și părtășia cu Dumnezeu. Ca unii care dorim prietenie și părtășie cu Dumnezeu, trebuie să „vănăm“ păcatul lăcomiei, stârnit de pofta rea, care se deghizează uneori în dorințe nobile; pentru că vrea să ne păgubească, avem tot dreptul să-l urâm (vezi Psalmii 97:10). În contextul din care face parte versetul citat la început vedem că doi frați s-au dus la Domnul Isus, cerându-I să îi ajute să împartă moștenirea lăsată de părinți. Domnul, care Și-a dat seama că la rădăcina neînțelegerii lor era lăcomia, a refuzat să judece între ei. Domnul Isus le-a spus să se păzească de lăcomie.

Lăcomia este ca un câine turbat de care nu trebuie doar să te ferești, ci și să te păzești. Unii, care la împărțirea moștenirii intră în astfel de dispute furtunoase, care uneori îi duc înaintea judecătorilor, își scuză lăcomia motivând că pentru ei ceea ce vor din moștenire are valoare sentimentală. „Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderea, furtișagurile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebulnia“ (Marcu 7:21, 22). Domnul Isus pune păcatul lăcomiei lângă curvie și lângă crimă – de aceea trebuie să înțelegem că lăcomia este un păcat grav, pentru că ne face necurați înaintea Domnului (vezi Romani 1:29). Apostolul Pavel spune că acest păcat nici nu trebuie să fie amintit

între sfinți. „Curvia, sau orice altfel de necurăție, sau lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți“ (Efeseni 5:3).

„Bine“ poate zice cineva, „nu trebuie să fiu eu chiar așa de sfânt!“ Dacă nu ești sfânt, apartții întunericului (vezi Evrei 12:14); dacă nu ești curat, ești necurat. Avem de la Dumnezeu voință liberă; putem alege să ne păzim sau să nu ne păzim inima de lăcomie (vezi Proverbele 4:23) și de gânduri de curvie și de ură – care, de asemenea, ne fac necurați și nepotriviți pentru a ajunge acolo unde este Dumnezeu. Pentru că lăcomia, indiferent dacă ești bogat sau sărac, este necurăță, adică este la fel ca idolatria, trebuie identificată și stârpită din inima și din mintea noastră. Apostolul Pavel ne sfătuiește: „De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli“ (Coloseni 3:5).

Dacă suntem sau vom fi implicați în situații de împărțire a averii, ne poate fi de folos să privim la motivul pentru care Domnul Isus a condamnat lăcomia celor doi frați. În primul rând, cei doi frații au vrut ceva pentru care nu au muncit; și trebuie să spunem că sunt puțini copiii care merită, într-adevăr, o moștenire. Pentru mine, astfel de situații sunt foarte reale, deoarece, când părinții mei au trecut la cele veșnice, altcineva a luat tot cei au lăsat ei. La fel s-a întâmplat cu pământurile lăsate de bunicul meu, care aveau valori imense. Privind la sfatul Scripturii, am decis să fac din astfel de situații un câștig pentru sufletul meu, iertându-i deplin pe cei care m-au nedreptățit. Iertarea m-a îmbogățit spiritual și am câștigat o valoare enormă – faptul că, la rândul meu, am fost iertat de Dumnezeu. Am amintit asta pentru cazul în care cineva ține frați sau neamuri în temnița inimii lui pentru că au fost nedreptății (vezi Isaia 58:6). Nu pierde de două ori; ci, iertând, alege să te îmbogățești față de Dumnezeu, ca astfel să dovedești că ai credință în El, care vede totul.

În al doilea rând, cei doi frați care au cerut ajutorul Domnului Isus, certându-se, au ajuns să-și sacrifice relația pe care o aveau

unul cu celălalt pentru avere. În al treilea rând, neînțelegerea lor dovedește că se încredeau în avere, crezând ca ea îi va face fericiți. Domnul Isus le-a diagnosticat problema – lăcomia. Ca să-i ajute să înțeleagă, Domnul Isus le-a spus pilda bogatului căruia i-a rodit țarina așa de mult încât s-a gândit să strice și să refacă hambarele. În vremea aceea, hambarele se păstrau cerealele erau în pământ și erau mai ușor de păzit unul decât două. Bogatul din pildă, s-a gândit la o perspectivă favorabilă și a făcut marea greșală pentru care a primit din partea lui Dumnezeu numele de nebun: „Dar Dumnezeu i-a zis: «Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?»“

Greșala lui nu a fost că voia să se îngrijească bine de roadele pământului, ci a fost faptul că nu a avut nicio intenție să se îmbogățească față de Dumnezeu, ajutându-i pe cei săraci. Bogatul din pildă a crezut că în sfârșit a venit vremea să trăiască fără griji. Este bine să ai cele necesare, să nu fii o povară pentru altul; este de dorit să fii independent financiar, dar nu fără milă față de sărac și fără să contribui la răspândirea evangheliei. Cineva spunea că banii nu aduc fericirea, dar ajută; altcineva se ruga să-i dea Dumnezeu bani mulți, ca să dovedească faptul că banii nu aduc fericirea.

Un pastor a fost invitat la masă de un om foarte bogat. După ce au servit masa au stat afară și proprietarul, cu multă satisfacție, a arătat în fiecare direcție, până în depărtare, spunând ca tot ce poate să vadă cu ochii îi aparține lui. Pastorul, arătând cu degetul spre cer, l-a întrebat: „Dar acolo ce ai?“ Bogatul a trebuit să recunoască că la asta nu s-a gândit. Este bine să ne întrebăm și noi: „Ce avem acolo sus?“ Când dai cu bucurie pentru lucrarea lui Dumnezeu stângi avere sus, în cer, și aceasta este una dintre dovezile că ai credință în Cel care este și care răsplătește (vezi Evrei 11:6). Mulți oameni care au belșug de bani se îngâmă și spun în mintea lor: „Ce nevoie am de Dumnezeu? Mă descurc eu!“ O minte sănătoasă spune: „... nu-mi da nici sărăcie, nici

bogație, dă-mi pâinea care-mi trebuie. Ca nu cumva, în belșug, să mă lepăd de Tine, și să zic: «Cine este Domnul?» ...“ (Proverbele 30:8, 9). Domnul Isus nu îl condamnă pe cel care are mult, dar îl condamnă pe cel care trăiește doar pentru el și pentru ai lui. Avraam, David, Iacov, Iov și Solomon au fost oameni extrem de bogați dar, care au înțeles pericolul lăcomiei. Duhul de lăcomie îi spune omului că ar fi mai în siguranță, ar fi mai liniștit și mai fericit dacă ar avea mai mult; mulți au muncit, abuzând-și trupul, ca apoi să se îmbolnăvească și să nu se poată bucura de nimic din ce au strâns. De aceea ne spune Isus că nu trebuie să ne îngrijorăm până în punctul în care ne neglijăm sufletul sau familia (vezi Luca 12:22).

Lăcomia, care vine de multe ori privind la ce are altul, ne poate face necurați, idolatri, ne desparte de Dumnezeu. Lăcomia cauzează îngrijoare și duce, de multe ori, la alte păcate – înșelăciuni, răutate, dușmănie, crimă. Soluția lui Dumnezeu pentru lăcomie este credința în Dumnezeu, pe baza a ce spune El în Scriptură. Trebuie să credem că El va purta grija nevoilor noastre. Isus ne spune: „Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.»“ (Evrei 13:5). Credința în cuvintele Domnul Isus ne face să ne adunăm comoara în cer – și nu pe pământ: „Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră“ (Luca 12:34).

Ca și copii ai Domnului avem promisiunea că celelalte lucruri ni se vor da pe deasupra atunci când căutăm mai întâi Împărăția cerurilor (vezi Luca 12:31, 32). Dacă ai o astfel de boală sufletească și nu poți să scapi din prinsoarea iubirii de bani sau de avere, soluția Domnului Isus este să dai ce ai la săraci – așa cum a fost în cazul tânărului bogat, a cărui inimă era legată de bogățiile pământești (vezi Marcu 10:17). Lăcomia și iubirea de bani sunt în conflict cu dragostea pentru Dumnezeu și pentru semenii; de aceea acest păcat, care poate fi bine ascuns în inima omului, trebuie vânat, expus și scos afară. Un om foarte bogat a

fost întrebat ce face cu sumele enorme de bani pe care le are în bancă. Neplăcut surprins, bogatul a spus: „Mă îngrijorez de ei!“ „Îți place se porți grija lor?“ a fost următoarea întrebare. Răspunsul a fost: „Nu, dar simt o teroare când mă gândesc să dau din ei cuiva!“

Bogățiile au putere asupra oamenilor. Unii oameni nu au bani, dar adună tot felul de gunoaie, pe care le păstrează în casă ori pe lângă casă. Leacul pentru lăcomie este renunțarea la ele. Chiar și în vremea harului, suntem datori să Îi dăm Domnului ce I se cuvine. Domnul Isus, chiar dacă în mod indirect, a spus că dărnicia este unul dintre lucrurile care nu trebuie să rămână nefăcute (vezi Luca 11:42). Averea este un stăpân rău, dar poate fi o slugă bună dacă o pui la lucru în folosul Împărăției lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel ne spune: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor“ (1 Timotei 6:10). Mamona, dumnezeul bunăstării, este un dumnezeu mult respectat în zilele de astăzi; de aceea dacă averea ți-e stăpân, este mai bine să o dai decât să mergi în iad, ca bogatul nemilostiv (vezi Luca 16:25). Dacă ai mult, dar îți iubești sufletul, dovedește, făcând lucruri mari pentru Împărăția lui Dumnezeu, că averea nu ți-e stăpân – și astfel nu va trebui să te desparți de ea, ci o vei avea transferată sus, în cer. Dacă te numești creștin născut din nou, ai acceptat să fii rob al lui Isus Hristos și dacă cercetându-ți viața te găsești plin de lăcomie, adu-ți aminte că atunci când ți-ai predat viața Domnului Isus, El a devenit stăpân nu doar al sufletului tău, ci a tot ce ai. El vrea ori controlul peste tot ce ai și ce ești, ori nimic (vezi Luca 9:57-62).

Ai ambiție? Este bine, dar fii sigur că ea te face să te îmbogățești față de Dumnezeu – care dă voința și înfăptuirea. Încurajează în tine ambiția să aduni cu Domnul Isus și să ai mult în cer, ca să pleci ușor de pe pământ (vezi 1 Timotei 6:17-19; Matei 6:19-21). Fii mulțumit cu ce ai (vezi Luca 3:14), știind că adevăratul câștig în viața ta îl va produce evlavia ta sinceră față de Dumnezeu (vezi 1 Timotei 6:6). „Domnul este Păstorul meu:

nu voi duce lipsă de nimic“ (Psalmii 23:1). Din ce ne-a spus apostolul Pavel reiese că nu trebuie să ai mult ca să fii fericit (vezi Filipeni 4:12, 13) și toți care s-au apropiat de Domnul și I-au dedicat absolut tot ce au ei, au găsit împlinirea. „Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu: pe Domnul Dumnezeu Îl fac locul meu de adăpost, ca să povestesc toate lucrările Tale“ (Psalmii 73:28).

Amin

36

VIAȚA DE CREȘTIN – O VIAȚĂ DE AVENTURĂ

„Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.“

Fapte 2:42

Cele mai multe cărți atrag cititori cu promisiunea unor povestiri de aventură care, de obicei, se sfârșesc cu o biruință, cu un triumf sau cel puțin cu o situație favorabilă. O aventură este o experiență deosebită care, deși atrăgătoare, cum poate fi o călătorie sau, pentru unii, escaladarea unui munte, include un risc, un necunoscut cu un posibil rezultat favorabil, însă negarantat. Asocierea cuvintelor „creștin“ și „aventură“ pare a fi una oximoronică, adică o combinație care, pentru o minte atentă, par a se contrazice, cum ar fi: veste veche, forțe de pace, tradiție nouă, pitici uriași, tăcere asurzitoare. Totuși, ca un creștin, privind urma pașilor mei în vale (vezi Ieremia 2:21; Iov 13:27), adică în trecut, pot spune că viața de creștin este o aventură alături de Dumnezeu. Este o aventură cu bucurii și cu necazuri, în care vezi mâna lui Dumnezeu la lucru; o aventură care continuă să mă bucure și continuă să-mi dea un sentiment de împlinire și siguranța că sunt împăcat cu Dumnezeu prin har.

Într-adevăr, această viață de aventură are multe riscuri, dar, privind la beneficii și la ce a spus Domnul Isus despre viață, aces-

te riscuri nu merită să fie luate în considerare. „Fiindcă oricine va căuta să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga” (Luca 9:24). Privind viața ucenicilor Domnului Isus putem spune că, odată ce au intrat în ucenicia Domnului Isus, ea a fost plină de aventură și de surprize care au dus la un bine veșnic – aventură fără de care viața lor ar fi rămas fără nicio însemnătate, iar sufletul le-ar fi rămas sub osândă. Putem spune că viața de aventură a creștinului este de dorit.

„Ce faceți voi aici?” a fost întrebarea unui reporter adresată unor oameni pe șantier. Unul a spus că el cară cărămizi, altul că face curățenie, altul că își câștigă existența, dar unul a spus că el construiește un zgârie-nori. Ultimul a înțeles că participă la o construcție măreață. Cei care acceptă viața aventuroasă de creștin nu doar supraviețuiesc, ci participă la ceva măreț și au o viziune a zidirii Împărăției lui Dumnezeu între oamenii în viața cărora alege să facă o diferență pozitivă. Această parte este urmată de o răsplată fără asemănare.

Nu la mult după începutul exploziv al Bisericii a urmat persecuția, în care unii creștini au fost bătuți, întemnițați și chiar omorâți. Totuși, privind viața lor, pe care lumea poate ar numi-o un eșec, noi, cei care cunoaștem din Scriptură imaginea panoramică a desfășurării planului lui Dumnezeu, spunem că viața celor care au terminat călătoria pe pământ în loialitate față de Dumnezeu a fost o biruință. Privind la veșnicie, oare te atrage și pe tine o astfel de viață – care este singurul fel în care poți da un rost vieții tale? Satana urmărea stârpirea seminței „Unsului”, adică a credincioșilor și, pământește, era normal ca ei să fie anihilați, dar, datorită purtării de grijă a lui Dumnezeu, Biserica nu numai că a rezistat, ci a crescut și astfel mesajul mântuirii a ajuns până la noi. Biserica a rezistat crezând și încrezându-se în Dumnezeu, având nădejdea moștenirii cerești. „Din pricina nădejdiei care vă așteaptă în ceruri și despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei, care a ajuns până la voi și este în toată lumea, unde dă roade și merge crescând ca între voi”

(Coloseni 1:5, 6). Vrăjmașii Bisericii au declarat război (Faptele apostolilor 17:6; 1 Petru 5:8), dar Dumnezeu, cu credincioșie, a vegheat (vezi 1 Petru 1:5) și mesajul mântuirii a ajuns până la noi.

Biserica a rezistat și a crescut pentru că a dat importanță lucrurilor care o puteau întări, care o puteau păstra în harul lui Dumnezeu. Ne este de folos să luăm și noi seama la ce a întărit Biserica; așa vom rămâne și noi în picioare în vreme de furtună. „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățescă, în frângerea pâinii și în rugăciuni“ (Faptele apostolilor 2:42). Ei nu au avut, cum au unii astăzi, iluzii de prosperitate materială și nici nu au așteptat să aibă de toate din belșug, ci au făcut ce au putut cu puterea și cu resursele pe care le-au avut.

Dedicarea fermă cauzei evangheliei i-a făcut tari în Hristos și, înțelegând că sunt parte din ceva mare, uriaș, că sunt parte dintr-un organism viu, care este Biserica lui Dumnezeu, formată din cei născuți din nou, nu au dat înapoi, oricât i-ar fi costat (vezi 2 Corinteni 5:17). Ei au acceptat să intre în aventura unei vieți de creștin, deși aceasta, de multe ori, îi separa uneori de căldura părintească, de moștenire și erau considerați răătăciți de la credința iudaică, deși le-au fost promise necazuri (vezi Ioan 16:33), deși trăiau într-o lume ostilă evangheliei, care nu vedea cu ochi buni cercetarea pe care mesajul lor o producea în lume.

Domnul Isus, la despărțirea de ucenicii Lui, le-a poruncit să facă ucenici și să-i învețe tot ce i-a învățat El (vezi Matei 28:20). Noul Testament este o colecție de învățături și experiențe, care, prin bunătatea lui Dumnezeu, a ajuns și în mâinile noastre. Cei care vor să ajungă cu succes la sfârșitul aventurii vieții de creștin, trebuie să adere și să păzească învățăturile acestei cărți însuflite de Dumnezeu (vezi 2 Timotei 3:16, 17). Nu numai noi, ci și ei au trecut prin vremuri de criză; dar învățătura apostolilor i-a ajutat să facă față circumstanțelor dificile și să le transforme în biruințe pentru Dumnezeu (vezi Romani 8:28). Cine vrea ca aventura vieții lui de creștin să aibă un sfârșit fericit trebuie să studieze și

să mediteze în fiecare zi la Cuvântul lui Dumnezeu, cum vedem în cazul celor din Berea (vezi Faptele apostolilor 17:11). Cu cât ții seama de această primă condiție și studiezi mai mult Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt te poate modela mai bine și vei avea un caracter nobil, care să semene cu al Domnului Isus. Orice om care nu pune preț pe Scriptură se înșeală singur și orice biserică ce nu dă importanță vestirii întregii evanghelii îi înșeală pe oamenii care se adună în acel loc. Umplându-ți mintea cu Cuvântul Domnului, care îți dă principii de viață după care poți trăi pentru Dumnezeu, te protejezi, devii tare, ai Cuvântul la îndemână în orice împrejurare, pentru că El te face mai înțelept.

Al doilea lucru important din rânduiala ucenicilor și a celor care se aventurează în viața de creștin este legătura frățească. Așa cum simțim bucurie când suntem cu familia acasă, trebuie să simțim bucurie și în familia celor care alcătuiesc Biserica și se întâlnesc regulat. Strângerea noastră la un loc (vezi Romani 10:25) nu este doar un ritual sau o rânduială omenească; atunci când ai părtășie cu frații în sanctuarul bisericii ești în locul unde Dumnezeu îți vorbește și tu vorbești cu El, în părtășia celor care au aceeași țință ca și tine. Dacă părtășia nu este după Cuvânt, adunarea oamenilor este inutilă; dar când scopul este ca Numele Domnului să fie înălțat prin cântări, prin rugăciune și prin mesaje biblice, cei care se adună în acest fel sunt zidiți sufletește și Dumnezeu este onorat (vezi Iuda 1:20; 1 Corinteni 14:15; 1 Timotei 4:6). „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune“ (Evrei 10:24).

Părtășia cu frații în Domnul, când plângi sau când te bucuri, te întărește și îți dă putere. Chiar dacă uneori se creează și tensiuni, cum am văzut în biserica din Corint, am văzut că de cele mai multe ori frații se bucură în prezența altor frați și uneori nu se grăbesc să plece acasă. Prietenii sunt ca și un lift în care nimeni nu intră doar să stea; la fel ca liftul, prietenii te duc în sus sau în jos, spiritual vorbind, de aceea trebuie să accepți prietenia aceluia care dau dovadă că Îl iubesc pe Domnul Isus.

Un alt lucru important pentru cei care vor să își încheie cu bine viața de aventură este frângerea pâinii. După cum stabilește fiecare biserică locală, la intervale egale de timp, creștinii, după porunca dată de Domnul Isus, stau la masa Domnului adică se împărtășesc în mod simbolic cu trupul și sângele Domnului Isus. „În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor, și și-a lungit vorbirea până la miezul nopții“ (Faptele apostolilor 20:7). În prima zi înseamnă duminica; nu contează foarte mult în ce zi ne strângem la un loc, dar pentru că Domnul Isus a înviat în prima zi a săptămânii, Biserica a rânduit să aibă ca zi de închinare duminica. „Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea“ (Romani 10:5). „Voi păziți zile, luni, vremi și ani. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi“ (Galateni 4:10, 11). Participarea la Cina sau la Masa Domnului înseamnă închinare, ascultare, înseamnă primire de putere de sus, înseamnă Biserică. Oricât de tari ar fi fost în credință apostolii, la Cina Domnului Îl recunoșteau pe Cel care este cel mai tare. Pâinea și paharul ne aduc aminte și nouă cum am fost mântuiți; ne aduc aminte că suntem la masa Lui, în prezența Lui datorită milei Lui și nicidecum a meritelor noastre.

Al patrulea lucru pe care-l făcea Biserica primară a fost că nu numai acasă, în mod individual, ci și atunci când se adunau împreună înălțau rugăciuni către cer. Ca unii care știm că nu putem avea rezultate bune la examenele vieții de aventură ca și creștini, trebuie să înălțăm neîncetat rugăciuni către Domnul (vezi 1 Tesaloniceni 5:17). Poți să te rogi neîncetat nu stând doar pe genunchi tot timpul, ci trăind prezența Domnului, știind că El este cu tine în toate zilele și în orice loc. Având gândul îndreptat spre El, poți vorbi cu El neîncetat. Când a trebuit să ia decizii, primii ucenici s-au rugat să primească un răspuns sau să primească biruință în lucrarea care le stătea înaintea. „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți sau umplut de Duhul

Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală“ (Faptele apostolilor 4:31). Aici avem expus secretul biruințelor pe care le-au avut primii ucenici. Duhul Sfânt a făcut, în viața lor, diferența dintre a avea doar o religie dogmatică seacă, bazată pe reguli omenești, și a avea o credință vie, în care Dumnezeu Își face simțită prezența în Biserică prin darurile Duhului Sfânt (vezi Galateni 5:22, 23).

Nimic nu face viața de creștin mai aventuroasă și mai plină de biruințe ca puterea Duhului Sfânt la lucru; la necaz, fără această putere putem cădea ușor în deznădejde. Trebuie să înțelegem că noi, care avem o contribuție mai puțin semnificativă, nu putem îmbunătăți ce face Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt. Cel ce face un om cu adevărat creștin este Duhul lui Dumnezeu care este în el (vezi Romani 8:9) și cine nu are Duhul lui Dumnezeu nu are cum să se roage în Duh și în adevăr (vezi Efeseni 2:1).

Viața de aventură ca și creștin este o viață în care ai autoritate (vezi Luca 10:19), dar această autoritate aduce cu sine responsabilitate. Când ne rugăm și Îi cerem ceva lui Dumnezeu și când avem o biruință trebuie să știm că jertfa Domnului Isus la Golgota ne dă putere, dar pentru tot ce facem noi bun trebuie să Îi dăm slavă Lui. Rugăciunea făcută cu credință, ignorând imposibilitățile, Îl onorează pe Dumnezeu și aduce răspuns. Privind viața lui Iosif putem să spunem că a fost una de aventură, plină de surprize, care s-a sfârșit cu bine; dar trebuie să observăm că Scriptura spune că Dumnezeu era cu El nu numai la bine, ci spune că era cu el și când era urât de frații lui, când a fost vândut ca sclav, când a fost nedreptățit, aruncat în temniță și uitat (vezi Genesa 39).

Ești și tu gata să trăiești o viață de aventură împreună cu Dumnezeu, care are ca sfârșit viața veșnică? Fără acceptarea acestei aventuri de trăire prin credință cu Isus Hristos ca Domn viața nu are rost și se sfârșește în iad. Dar dacă Îl primești pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân al vieții tale, El, prin necazuri și bucurii, va da un rost vieții tale, iar la sfârșit de drum îți va da

cununa de biruitor, care nu se poate veșteji. Dacă accepți chemarea la o astfel de viață vei avea nu doar o misiune importantă, ci vei avea și un Conducător pe care poți conta, care poate totul și care a dovedit deja că te iubește, atunci când a murit în locul tău pe cruce.

Cu El, misiuni ce par imposibile devin posibile. Dar trebuie să iei singur această decizie sau poți să alegi să-ți risipești viața, umblând după lucruri de nimic. Eu am luat aceasta decizie în urmă cu 40 de ani și nu am regretat-o niciodată. Te îndemn să faci la fel ca într-o zi, împreună cu toți care au ales să meargă pe această cale să ajungi la locul pregătit celor care, la fel ca Enoh, au umblat pe pământ cu Dumnezeu.

Amin

37

OMUL CARE A VĂZUT DUBLU

„Isus a luat pe orb de mână și l-a scos afară din sat; apoi i-a pus scuiapat pe ochi, Și-a pus mâinile peste el și l-a întrebat: «Vezi ceva?» El s-a uitat și a zis: «Văd niște oameni umblând, dar mi se par ca niște copaci».“ Marcu 8:23, 24

In acest capitol avem descrisă vindecarea unui orb, făcută de Domnul Isus într-un mod puțin diferit de felul în care a vindecat alți orbi (vezi Matei 9:30, 12:22; Ioan 9:7), parcă vrând să ne arate înadins că nu trebuie să avem în mintea noastră șabloane și să spunem că Dumnezeu lucrează numai într-un anumit fel sau doar în felul în care știm și credem noi. Felul în care Domnul Isus a ales să-l vindece pe orbul din Betsaida, atingându-l cu ADN de Dumnezeu, și nu o dată, ci de două ori, îi provoacă pe mulți să speculeze și să invoce fel de fel de motive, ca să explice de ce a trebuit să Se atingă de acest orb de două ori. În alte cazuri de boală, Domnul Isus doar a rostit cuvinte (vezi Ioan 4:50), pe alții i-a atins doar o dată (vezi Marcu 6:5), iar altădată bolnavii doar s-au atins de poala hainei Lui și toți care au făcut asta au fost vindecați (vezi Marcu 6:56), dar în cazul acesta Domnul a atins orbul de două ori. După prima atingere a fost aproape vindecat, dar vedea oamenii ca pe niște pomi, probabil că

îi vedea dublu; dar după a doua atingere a Domnului, bolnavul a văzut toate lucrurile deslușit.

Observăm în citirea capitolul că Domnul Isus l-a luat pe orb de mână și l-a scos afară din sat, iar după ce l-a tămăduit i-a spus să meargă acasă, dar să nu mai meargă înapoi în acel sat, unde probabil era dus la cerșit. Betsaida, un sat pescăresc din Galileea, de-a lungul Mării Galileii, a fost locul unde, cu ceva timp mai înainte, Domnul Isus a făcut multe minuni; dar oamenii nu au fost impresionati și în inima lor nu s-a produs o schimbare. Ca urmare, Domnul Isus a rostit cuvinte aspre în dreptul ei, la fel ca și despre Horazin. „«Vai de tine, Horazine!», a zis El. «Vai de tine, Betsaido! Căci, dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon minunile care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit cu sac și cenușă»“ (Matei 11:21).

La fel ca și în Ierusalim mai târziu, locuitorii din Betsaida nu au cunoscut vremea cercetării lor și lipsa lor de prețuire pentru minunile văzute a fost o insultă, iar Domnul Isus a hotărât să nu mai facă minuni în văzul lor. S-a dovedit că Betsaida nu era un loc al credinței, un loc în care evlavie pentru Dumnezeu să se lase stârnită, de aceea Domnul Isus l-a luat de mână pe orb și l-a vindecat în afara satului. În calitate de copii ai Domnului trebuie să învățăm de aici că nu doar locurile în care se bea alcool și oamenii sunt desfrânați trebuie evitate, ci și locurile și chiar lăcașurile de rugăciune unde se dau învățături care distrug credința într-un Dumnezeu - care poate totul. Locurile unde evanghelia este vestită parțial sau interpretată greșit și în care păcatul este tolerat trebuie evitate, pentru că, în timp, oricât de tare s-ar crede cineva, va fi afectat și contaminat cu necredință și cu învățături eronate.

Pericolul la care sunt expuși astăzi cei mai mulți oameni dintre cei care Îl caută pe Dumnezeu, chiar în bisericile istorice, tradiționale, este că de multe ori li se oferă o religie fără Duhul Sfânt, un creștinism fără Hristos, li se spune că au iertare fără căință adevărată și mântuire fără naștere din nou. Chiar cuvântul „mănăstire“, care vine din limba greacă și care înseamnă

„locuință izolată, nimic din ce este al lumii“, și-a pierdut parcă valoarea pentru că mănăstirile au devenit de multe ori locuri de afaceri, locuri de închinare idolatră, în care sufletul flămând, care caută adevărul, nu poate găsi adevărul despre cum poate fi iertat și mântuit, semănând parcă cu Betsaida. Dacă prețuiești astfel de locuri, mai mult pentru valoarea lor istorică, fii „cu ochii în patru“ (vezi Exodul 23:21; Ezra 8:21), pentru că trăim vremea când slujitorii falși ai altarului, îmbrăcați în odăjdii scumpe, menite să impresioneze, practică ceremonii fără nicio valoare spirituală. Ei vor să impună respect și storc bani de la oameni care trăiesc la limita existenței, oferindu-le speranțe deșarte, iluzii și povești din datinile inventate de oameni. Porunca Domnului Isus a fost și este: „Fără plată ați primit, fără plată să dați“ (Matei 10:8b).

Întorcându-ne la minunea orbului vindecat, trebuie să observăm că Domnul Isus l-a scos afară din atmosfera necredinței ca să-i zidească credința care probabil, orbului îi lipsea, deoarece nu a fost ideea lui să vină la Domnul Isus. Oamenii l-au căutat pe Domnul Isus să fie vindecați și această căutare denotă că aveau o oarecare așteptare, aveau o măsură de credință; dar acest orb nu avea credință. Dacă vrem ca Domnul să lucreze în viața noastră trebuie să avem credință și să acționăm într-un fel care să o demonstreze. „Și, fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută“ (Evrei 11:6).

În repetate rânduri găsim că atunci când Domnul Isus i-a vindecat pe bolnavi le-a spus: „Credința ta te-a mântuit!“ sau, tradus mai corect, „credința ta te-a făcut întreg!“ În cazul acestui orb, Domnul nu a găsit credință, de aceea nu l-a vindecat complet la prima atingere. Când a început să vadă ceva, în el a luat naștere un sentiment nou, a răsărit credința că Omul care vorbește cu el are puterea să-i schimbe starea. Vindecându-l parțial, Domnul Isus a stârnit în el o credință progresivă, până la punctul când, la a doua atingere, a crezut pe deplin în Domnul Isus. Aici putem observa frumusețea și valoarea casei de rugăciune în care este

vestită în întregime evanghelia lui Isus Hristos. Oameni fără credință intră într-un astfel de sanctuar și cuvântul lui Dumnezeu, ca o sămânță care poate aduce rod, cade în sufletul lor și acolo apare credința (vezi Evrei 10:24, 25). Cel care vrea să primească ceva de la Dumnezeu trebuie să aibă credință și cel care vrea să aibă credință trebuie să citească sau să audă Cuvântul lui Dumnezeu: „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos“ (Romani 10:17). Cel care vrea să crească în credință trebuie să se înconjoare cu oameni care vorbesc limba credinței, și nu a necredinței, pentru că prea mulți spun prea repede „nu se poate“ s-au „este imposibil“. Dacă vrei să crești în credință, stai în jurul celor care Îl iubesc pe Domnul Isus și au pe buze Cuvântul Lui. Ascultând Cuvântul și ascultând de El putem fi modelați „din slavă în slavă“ (vezi 2 Corinteni 3:18), pentru a semăna tot mai mult cu Domnul Isus, ca apoi El să pună în noi o dorință sinceră de a sluji.

Biserica de tip „Betsaida“ trebuie evitată, pentru că acolo nu vei vedea minunile lui Dumnezeu – începând de la cea mai mare minune posibilă în viața unui om – minunea nașterii din nou – care ne transformă într-o făptură nouă. Au ochii credinței tale vedere clară, vezi distorsionat sau poate nu vezi deloc? Ucenicii Domnului Isus, după umplerea cu Duhul Sfânt, în ziua Cincizecimii, au avut o vedere clară cu privire la ce înseamnă Împărăția lui Dumnezeu și cu privire la felul în care ei o pot face să crească. O vedere la fel de bună trebuie să avem și noi dacă vrem să nu ne irosim viața, ci să o investim în Împărăția lui Dumnezeu.

Rose Crawford a fost o femeie care s-a născut oarbă, dar la 50 de ani a avut o operație care i-a dat complet vederea. Când bandajele i-au fost luate de pe ochi, a plâns de bucurie și a spus: „O, ce forme! Ce culori!“ Este trist că operația respectivă putea fi făcută cu 20 de ani mai repede, dar ea nu a știut. Dacă ar fi știut, viața i-ar fi fost foarte diferită. Când un om aude cuvântul Evangheliei și se pocăiește cu sinceritate, ochii spirituali încep să

vădă adevărata lumină și valoare a lucrurilor (vezi Efeseni 1:18), din perspectiva veșniciei. Ai primit și tu vedere spirituală? Ai tu o viziune cu privire la rolul tău în Împărăția lui Dumnezeu? Când Domnul Isus ne dă din gândurile Lui (vezi 1 Corinteni 2:16), ne scoate din zona noastră de confort, în care nu facem nimic, și ne dă de lucru, pentru ca într-o zi să aibă pentru ce să ne răsplătească. Nu fără consecințe, dar poți alege să nu faci nimic pentru mântuirea altora sau poți să te investești cu toată ființa ta și să găsești astfel împlinire și fericire în viață.

Statisticile spun că 20% dintre credincioși fac 80% din lucru și ne este de folos să ne întrebăm din care categorie facem noi parte. Dacă nu vedem importanța lucrării pentru Dumnezeu probabil vederea noastră este ca a omului vindecat care a văzut oamenii ca pe niște pomi. Când vedem bine, vedem în fiecare om un suflet iubit de Dumnezeu, pentru care Domnul Isus Și-a dat viața și dorește să-i dea iertare și mântuire. Un orb nu planifică să construiască poduri, case sau să facă alte lucruri mari, după cum un orb spiritual sau cu vedere distorsionată nu planifică și nu face nimic pentru Împărăția lui Dumnezeu. Unii sunt buni la a enumera scuze; dar credința, care nu este niciodată mulțumită cu cât a făcut, vede dincolo de logica omenească, dincolo de ce văd ochii de carne și se aventurează, riscă și se investește având de partea sa un Dumnezeu care poate totul, așa cum a spus și apostolul Pavel: „Pot totul în Hristos care mă întărește“ (Filipeni 4:13).

„Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi“ (Romani 4:18a), mulți credincioși au planificat, au sacrificat și au adus câștig cauzei evangheliei, după ce au primit vedere spirituală. Astăzi credința plină de îndrăzneală privește la panoul eroilor (vezi Evrei 11) care sau evidențiat înaintea lui Dumnezeu prin credință și planifică lucrări care aduc câștig Împărăției lui Dumnezeu. Vrei să fii și tu unul din aceștia? Noe ar fi putut să spună că nu știe să facă o corabie, că la ei nu se obișnuiește așa ceva. David ar fi putut să spună că el nu luptă cu uriașii, că el nu se bagă în treburile altora, ci se mulțumește să omoare din când în când câte

un animal sălbatic. Dacă ai credință și intenții bune, Dumnezeu aduce în calea ta oportunități de a lucra pentru El; dar cel ce ezită și este zgârcit cu Dumnezeu, având o inimă împărțită, pierde oportunitatea de îmbogățire față de Dumnezeu.

A avea o viziune despre ce trebuie să faci înseamnă uneori a vedea ceva ce altul nu vede, dar trebuie să fii sensibil la vocea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt, care vrea să ne călăuzească în tot adevărul, ne poate da cea mai vie și colorată imaginație cu privire la ceea ce putem face spre slava lui Dumnezeu. „Domnul întărește pașii omului, când Îi place calea lui“ (Psalmii 37:23). Dacă ai cerut cu credință și ai primit darul mântuirii, odată ce ai primit lumina în sufletul tău, planifică, investește și trăiește-ți viața așa încât la sfârșitul ei să poți să vezi că iubind și crezând ce este scris ai făcut o diferență benefică în viața oamenilor.

Amin

38

CREDINȚA ȘI FAPTA

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința“

2 Petru 1:5

Ca două vâsle ale unei bărci care merge drept pe o apă, credința și fapta ne ajută să înaintăm în viața spirituală cu inima plină de cuvântul Scripturii și împlinind faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit ca să umblăm în ele (vezi Efeseni 2:10). Epistola lui Iacov, care pune un accent deosebit pe importanța faptelor, a fost numită de reformatorul Martin Luther, care a încercat, în secolul 16, să o scoată din canonul cărților Scripturii, „Evanghelia de paie“. Luther, consumat de lupta cu ceremoniile fără rost și cu corupția doctrinară a papei, nu a văzut o prioritate în a accentua necesitatea faptelor.

Trebuie să recunoaștem că acceptând tot sfatul Scripturii, în calitate de creștini născuți din nou, suntem mântuiți prin har, prin credință, dar vom fi judecați după fapte (vezi 1 Corinteni 3:1-15). Vorbind despre religia eficientă, Iacov accentuează faptele bune precum ajutorarea văduvei și a orfanilor (vezi Iacov 1:27), pentru că faptele validează credința pe care spunem că o avem: „Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși“ (Iacov 2:17). Credința unită cu fapta, cum spune apostolul Petru în textul citat

la început, este semnul și dovada adevăratului credincios – care crede în răsplătirile lui Dumnezeu (vezi Evrei 11:6) – și o dovadă a sănătății sufletului mântuit. Vorbind despre Avraam, Iacov îl dă ca exemplu de om credincios și ascultător: „Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită“ (Iacov 2:22).

Prin credință, sfinții Vechiului Testament au făcut fapte cu care s-au remarcat în fața lui Dumnezeu și au ajuns pe panoul eroilor credinței din Evrei 11. Pe acest panou încă mare este loc și pentru numele tău și al meu. Trebuie să ne lăsăm încurajați de Cuvânt și să ne lăsăm credința să ne motiveze la fapte bune atât pentru binele semenilor noștri cât și pentru a face posibilă înaintarea Evangheliei, știind că nu doar alții, ci și noi ne vom bucura de faptele plăcute lui Dumnezeu pe care le facem. „Căci ziua Domnului este aproape pentru toate neamurile. Cum ai făcut, așa ți se va face; faptele tale se vor întoarce asupra capului tău“ (Obadia 1:15). Domnul Isus ne-a învățat că faptele – sau roadele, cum le-a numit El – sunt felul în care vom recunoaște și deosebi oamenii cu care avem de-a face. „Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măcăciuni? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele“ (Matei 7:16, 17).

Trebuie să menționăm pericolul în care se avântă mulți creștini care interpretează greșit cuvintele lui Iacov cu privire la necesitatea faptelor, până acolo că unii au ajuns să vestească o evanghelie socială – după care, dacă faci fapte bune, îți câștigi un loc în cer. Bogătașul Warren Buffet, după ce a donat 30,7 miliarde de dolari, a spus presei: „Există mai multe căi de a ajunge în cer și aceasta este una din ele“.

Păzim credința (vezi 2 Timotei 4:7) luptând împotriva legalismului și a doctrinelor extremiste – dintre care unele promovează o cale prea largă, altele una prea îngustă – dar trebuie să facem și fapte vrednice de pocăință, întocmai cum propovăduiau apostolii odinioară: „Ci am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în

Ierusalim, în toată Iudeea și la Neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu și să facă fapte vrednice de pocăința lor“ (Faptele apostolilor 26:20).

Între a vesti mântuirea prin credință și a vesti necesitatea faptelor nu este o contradicție, deoarece ele se completează una pe alta. Suntem mântuiți prin credință și puși deoparte ca să facem faptele bune „pregătite mai dinainte ca să umblăm în ele“ (vezi Efeseni 2:8-10). Credința mântuitoare nu este ceva strict teoretic, deși este bine să le vorbești altora despre ea. Credința adevărată nu este doar un sentiment, deși știm că ea ne influențează emoțiile și ne face să ne pese de cel de lângă noi. „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte“ (1 Ioan 3:14). Credința sănătoasă nu este o părere favorabilă cu privire la adevărul Scripturii, ci, așa cum spune Iacov, este ceva ce se vede din fapte (vezi Iacov 2:18). Ideile bune nu au nicio valoare dacă nu le punem în practică. Credința din inimă nu are culoare, miros, gust, greutate dar totuși, ca și calorile pe care nu le vezi în mâncare, are efect sigur. Iacov parcă spune: „Spui că ai credință și că ești creștin? Dovedește! Arată-mi!“

Dacă spunem că suntem o făptură nouă (vezi 2 Corinteni 5:17), în a cărei inimă a fost turnată dragostea lui Dumnezeu (vezi Romani 5:5), asta trebuie să se vadă în afară, așa cum electricitatea conectată la o mașinărie o face să prindă viață. De asemenea, dragostea lui Dumnezeu în noi ne face să acționăm prin fapte care Îl bucură pe Dumnezeu și ne îmbogățește față de El. Dacă cineva spune că s-a pocăit și a devenit o făptură nouă, dar în viața lui nu apare o schimbare radicală în bine, se înșală. Credința în Dumnezeu, credința reală, te face să te încrezi, să depinzi și să te dedici lui Dumnezeu și îți schimbă viața nu doar la nivelul minții, ci și în fapte.

Mulți spun astăzi că sunt creștini, că cred în Dumnezeu, dar rar dau pe la biserică, tolerează și scuză selectiv păcatul pe care-l iubesc, nu-și plătesc zeciuiala (vezi Luca 11:42; Matei 23:23) și

nu vor să sacrifice din timpul lor pentru binele altora. Despre o astfel de credință Iacov ne-ar spune același lucru ca despre credința dracilor (vezi Iacov 2:19) – că și ei cred în Dumnezeu, dar credința lor este fără rost.

Într-o vremea când aproape tot ce se oferă tinerilor gravitează spre rău, într-o vreme când din punct de vedere social totul este permisiv fără măsură, există, totuși, o grupare de credincioși care păzesc credința apostolică și se păzesc neîntinați de lume, care lucrează ca evanghelia să se răspândească și așteaptă venirea lui Isus, care Îi va lua la El (vezi 1 Tesaloniceni 4:16, 17). Această grupare este Biserica lui Dumnezeu. Ca să explice credința ade-vărată, Iacov se folosește de numele a două persoane cum nu se poate mai diferite. Prima este patriarhul Avraam, a cărui credință i-a fost socotită ca neprihănire, iar a doua persoană este o prostituată pe nume Rahav, despre care spune, de asemenea, că a fost socotită neprihănită prin fapte (vezi Iacov 2:25). Tot el spune: „După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă“ (Iacov 2:26). Iacov se folosește de aceste două persoane ca să arate că au fost mântuite având același lucru în comun: credința. De unde a știut că au avut credință? A știut pentru că a văzut-o.

Fapta deosebită a lui Avraam a fost că, în ascultare de Dumnezeu, și-a dus fiul pe munte pentru a-l sacrifica. Apoi Rahav, o prostituată din Ierihon, riscându-și viața, a ajutat doi spioni ai israeliților, crezând că Dumnezeul lui Israel este real și mai tare decât dumnezeii lor (vezi Iosua 2). Prin aceste exemple, Iacov ne spune că credința noastră nu este determinată de fapte, dar este demonstrată de faptele noastre. Apostolul Pavel ne îndeamnă: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință“ (2 Corinteni 13:5a).

Analizând cât timp I-am dedicat lui Dumnezeu și câți din banii câștigați anul trecut i-am investit în Împărăția lui Dumnezeu, putem avea o imagine a faptelor noastre; putem nu să spunem, ci să vedem ce fel de credință avem. Dacă privind la trecutul nostru

apropiat vedem că credința noastră nu a produs fapte, înseamnă că este moartă. Nu tot ce cred unii oameni că este o faptă bună sau un dar făcut în numele Domnului este recunoscut de El ca fiind faptă bună. Dumnezeu nu numai că nu acceptă de la noi orice și oricum, dar Se mânie și consideră că vrem să-L înșelăm dacă îi dăm un dar care are un defect. Biblia spune: „Nu! Blestemat să fie înșelătorul, care are în turma lui o vită de parte bărbătească, și totuși juruiește și jertfește Domnului o vită bolnavă!” (Maleahi 1:14). O femeie a dat telefon unei firme renumite care creștea și vindea curcani și a întrebat dacă poate găti și mânca curcanul pe care l-a cumpărat de la ei, pe care îl are în congelator de 23 de ani. I s-a spus că poate mânca curcanul, dar nu va avea gust prea bun. Atunci femeia a spus: „Bine, atunci am să-l gătesc și am să-l duc la masă la biserică!” Când vrei să faci un bine pentru Dumnezeu, fii sigur că, la fel cum erau „primele roade” în vremea Vechiului Testament, Îi dai Domnului ceva de cea mai bună calitate (Matei 25:40). De exemplu, dacă vrei să duci mere unui bolnav, la spital, mai bine ia puține, dar bune, decât multe și rele.

Harul lui Dumnezeu, în meritul jertfei Domnului Isus la Calvar, se oprește în dreptul fiecărui om și parcă îi spune: „Vreau să cunoști ce înseamnă să fii fericit, liber și fără vină! Vreau să simți cea mai mare bucurie posibilă – care este ca în deplină acceptare de Dumnezeu, prin prezența reală a Duhului Sfânt, să simți prezența Domnului Isus“. Aceasta înseamnă har – adică milă pentru cel care nu merită milă. Când simți iertarea Lui, crescând mereu în cunoștința Cuvântului, biruind ispitele, păstrându-te neîntinat de lume, vrei să ai o legătură cu Domnul Isus în fiecare zi, în mod natural, și faci cu bucurie fapte care Îl bucură pe El și aduc câștig Împărăției Lui. Asta înseamnă viață victorioasă de creștin, în care credința și fapta merg mână în mână, spre veșnicie – unde pe biruitori îi așteaptă cununa.

Amin

39

SAMSON

„Femeia a născut un fiu și i-a pus numele Samson. Copilul a crescut, și Domnul l-a binecuvântat. Și Duhul Domnului a început să-l miște la Mahane-Dan, între Țorea și Eștaol.“ Judecători 13:24, 25

După ce Dumnezeu, prin Moise, a adus pe poporul Său din Egipt în țara promisă, israeliții au trebuit să trăiască după Legea dată de Dumnezeu pe Muntele Sinai, fiind conduși de un judecător. Într-un sat numit Țorea, în casa unui om pe nume Manoh, într-un chip miraculos, sub legământul nazireatului (vezi Numeri 6:2-8), s-a născut un copil căruia i-a fost pus numele Samson. Acest copil, când a crescut, a ajuns cel de-al treisprezecelea judecător al lui Israel.

Povestea vieții lui Samson tratează o temă importantă și ne prezintă un mesaj relevant pentru vremea în care trăim. Ea demonstrează felul în care un suflet este vânat și doborât de vânătorul de suflete. Cât avem suflare, orice suflet care Îl numește pe Domnul Isus Domn al vieții lui este ținta săgeților acestui vânător, de care suntem scăpați când ne lipim tare de Bine, Binele fiind Dumnezeu. Samson a fost binecuvântat de Dumnezeu cu o putere fizică nemaiîntâlnită între oameni, așa că putea omorî un leu doar cu mâinile lui.

Samson a fost un izbăvitor pentru poporul său și judecător timp de 20 de ani. Probabil ar fi condus poporul mult mai mulți ani dacă nu ar fi început să ia decizii greșite în viața lui. Și-a luat o nevastă din fetele filistenilor (vezi Judecători 14:4), nevastă care i-a trădat secretul, ca apoi mai târziu să fie dată altcuiva de nevastă. În Ascalon a omorât 30 de oameni pentru hainele lor, ca să-și plătească o datorie, iar apoi a prins 300 de vulpi cu care a dat foc grânelor filistenilor. Cu o căpățână de măgar a omorât o mie de filistenii și a smuls poarta cetății Gaza cu stâlpi cu tot și a dus-o pe vârful muntelui, în fața Hebronului. Israelii se bucurau de Samson, iar filistenii care până în urmă cu 40 de ani stăpâneau peste ei, erau cuprinși de groază (vezi Judecători 15:11). În disperarea lor, filistenii au început să caute slăbiciunile acestui om, care nu putea fi învins de nimeni; până la urmă au găsit ce au căutat.

Ei nu știau că puterea lui Samson era strâns legată de ascultarea lui de jurământul nazireului, care nu îi dădea voie să își taie părul, și a fost nevoie ca ei să ticluiască un plan pentru a descoperi secretul puterii lui. Puterea lui venea de la Domnul, dar faptul că nu-și tăia părul era un semn al ascultării lui și a rămânării în legământ (vezi Psalmii 33:16-21). Prilejul căutat de filistenii a apărut când Samson a căzut sub „vraja“ Dalilei – o prostituată din Gaza. Captivat de frumusețea ei și mânat de poftă, Samson a cedat în fața insistenței Dalilei, spunându-i, până la urmă, secretul. Ar fi fost normal să fie suspicios cu privire la întrebările ei, mai ales că a avut o dovadă clară a nesincerității ei.

Filistenii i-au promis Dalilei sume uriașe de bani pentru aflarea secretului. Când Samson s-a trezit tuns, Duhul Domnului nu a mai venit peste el, ca în rândurile precedente, iar Samson s-a văzut fără putere împotriva filistenilor. Aceștia l-au prins, i-au scos ochii și, ca semn de batjocură, l-au pus să învârtă la rășniță în temnița. Privind viața lui Samson putem spune că puterea a devenit slăbiciunea de care a fost biruit, deoarece era mândru și, în mândria lui, se credea invincibil. Orbit de această mândrie, ca

un om care nu mai judeca limpede situație în care era, a călcat în capcana Dalilei. Numai un om orb s-au beat nu știe când este în pericol, iar Samson era ca un astfel de om. El a ignorat pericolul și a ales riscul de a se juca cu păcatul.

Samson a fost intoxicat de o dragoste rea, de o dragoste pentru cineva cu care nu trebuia să aibă de-a face. Multe lucruri pot „intoxica“ omul. „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume“ (1 Ioan 2:16). După ce părul i-a crescut, Dumnezeu i-a mai dat o dată putere, ca să se răzbune pe vrăjmașii lui. El a dărâmat stâlpii care susțineau toată clădirea și a murit acolo, împreună cu dușmanii lui (vezi Judecători 16:30). Este în om ceva ce parcă îi dă imboldul de a afla care sunt limitele îngăduinței cuiva. Când este vorba de suflet, mulți încearcă să afle cât pot trece de aceste limite; dar când află limita, uneori, ca și în cazul lui Samson, nu se mai pot întoarce înapoi la starea de siguranță. Samson nu a pierdut controlul dintr-odată; ci o neascultare care a început cu pofta ochilor a dus la o altă neascultare, care, până la urmă, l-a făcut vulnerabil și a fost biruit de tot.

La fel ca Iov, este bine să facem un legământ cu ochii noștri (vezi Iov 31:1) că nu vom privi ce nu trebuie și nici nu ne vom permite să întreținem gânduri murdare, pentru că ele ne storc puterea spirituală (vezi 1 Corinteni 6:18). Oricând ne vorbește despre păcat, Scriptura ne învață să fugim de el, pentru că acesta este singurul fel în care putem rămâne în siguranță și ne putem ține legământul de credincioșie față de Dumnezeu. Ne poate fi util să observăm, din povestea vieții lui Samson, că el parcă și-a împărțit viața în compartimente. Au fost lucruri pe care le-a făcut pentru Dumnezeu, ca judecător și izbăvitor al lui Israel și, separat, se poate vedea viața lui personală trăită în desfrâu. Dumnezeu vrea toată viața noastră sau nu va primi nimic de la noi. Trebuie să luăm în serios sfatul Scripturii, care spune: „Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl“ (Coloseni 3:17).

Prin legea nazireatului, Dumnezeu a vorbit poporului Israel și ne vorbește și nouă astăzi. Privind la această lege (vezi Numeri 6:2-8), El le-a arătat israeliților că, dacă vor să fie tari, plini de încredere în Dumnezeu și filistenii să se teamă de ei, și nu invers, după legea aceasta trebuiau să nu se îmbete și să nu se întineze, atingându-se de ce este necurat, adică de idoli. În vremea noastră, apostolul Pavel ne spune: „Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui“ (Efeseni 6:10). Noi, la rândul nostru, ne păstrăm puterea ferindu-ne de orice ne-ar putea compromite ascultarea noastră de Dumnezeu. Puterea noastră vine de la Domnul și suntem păziți de puterea lui prin credință (vezi 1 Petru 1:5). Despărțiți de El (vezi Ioan 15:5) nu avem roadă și suntem o pradă ușoară pentru dușmanul sufletului nostru, care ne studiază pentru a găsi momeala potrivită cu care să ne ademenească.

Fiecare creștin care pleacă de la Domnul, alunecând înapoi în păcat, știe ce face; dar majoritatea cred că fac doar o încercare din care se vor întoarce neatinși. Oamenii care au gustat din harul lui Dumnezeu păcătuiesc când nu-și urăsc viața veche, de păcat, din care i-a scos Dumnezeu și, fiind căldicei, când sunt momiți de Satan, nu rămân morți față de lume. Așa s-a întâmplat de prea multe ori când oamenii lui Dumnezeu au glumit cu păcatul până acesta i-a înhățat, pentru că la un moment dat, s-au bizuit pe darurile pe care Dumnezeu le-a dat, însă din viața lor a dispărut roada Duhului Sfânt.

Dalila simbolizează atracția lumii și trebuie să stai departe de ea și să nu cochetezi în vreun fel cu ea. Problema adevărată a oamenilor care fac asta este că ei, la un moment dat, nu Îl mai iubesc pe Domnul Isus, care a murit pentru ei; dacă iubești pe cineva cu adevărat, îi ești loial și nu îi trădezi încrederea. În calitate de creștini născuți din nou, și noi avem un legământ cu Dumnezeu prin care am promis loialitate Împăratului Isus. Cât timp respectăm partea noastră de legământ, cel rău nu are nicio putere asupra noastră; dimpotrivă, nouă ni s-a dat putere peste

toată puterea întunericului: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpioni și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luca 10:19).

Samson, care se credea de neînving, considera că nu își va pierde niciodată puterea, dar s-a vândut ieftin, s-a vândut la prețul unei poftă interzise. Cum este cu tine? Tu poți fi cumpărat, mituit să îți fii necredincios Domnului Isus? Vrăjmașul te examinează de mulți ani, de aceea este bine să te întrebi și să iei acum decizia: cât și ce trebuie să pună Satana înaintea ta ca să cedezi? Ce ar trebui să-ți ofere ca tu să lași neprihănirea deoparte pentru o zi? Dar pentru un ceas? În mândria lui, Satana crede că poate cumpăra pe oricine, așa cum reiese și din cuvintele pe care le-a rostit cu privire la Iov: „... Omul dă tot ce are pentru viața lui“ (Iov 2:4b). Pe Iov nu l-a putut cumpăra, dar încă încercă și are succes în a-i cumpăra pe mulți și, de obicei, pe lucruri de nimic. Tot mai rari sunt cei care nu fac tocmeală cu el prin a rămâne necompromiși și loiali lui Dumnezeu.

Samson cel tare s-a bazat pe puterea și pe înțelepciunea lui, dar noi, ferindu-ne de tot ce ni se pare rău, trebuie să ne bizuim pe Domnul și pe ajutorul Lui. „Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit“ (Matei 24:13). Așa cum Domnul Isus a fost ispitit în pustie, și noi vom fi momiți de Satan; dar succesul sufletului nostru va depinde de statornicia noastră în ascultarea de Dumnezeu. Nu suntem lipsiți de ajutor (vezi Isaia 63:9), dar trebuie să trecem de la religie la o relație personală cu Isus Hristos în fiecare zi. Prin har am fost făcuți neprihăniți (vezi Romani 5:1), am fost numiți fii ai lui Dumnezeu (vezi 1 Ioan 3:1; Romani 8:14), am primit o unger care rămâne în noi (vezi 1 Ioan 2:24); dar noi trebuie să luptăm (vezi 2 Timotei 4:7) fără să luăm zile libere și fără să ne compartimentăm viața, ci să spunem NU păcatului ori de câte ori ne-ar provoca. Isus îi spune îngerului Bisericii din Smirna: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții“ (Apocalipsa 2:10b).

Amin

40

RĂPIREA BISERICII

„Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.“

1 Tesaloniceni 4:16, 17

Evangelistul D. L. Moody a fost întrebat de ce se uită în sus când se roagă; el a spus că de acolo, de sus, așteaptă izbăvirea. După ce și-a încheiat misiunea primită de la Tatăl, Domnul Isus S-a înălțat la cer (Faptele apostolilor 1:9) și de acolo, de sus, într-o zi va veni să Își ia Biserica numită, în mod metaforic, Mireasa Lui. În mijlocul prigoanelor mulți creștini, la fel ca David, în necaz, odinioară (vezi Psalmii 55:6), au dorit să poată zbură sau să vină mai curând clipa când să zboare spre cer ca porumbeii, întocmai cum Isaia, într-o vedenie dumnezeiască, a văzut Mireasa Domnului zburând spre cer ca porumbeii spre porumbarul lor(vezi Isaia 60:8).

Analizând semnele escatologice, privim cu credință în sus; unii dintre noi cred că noi suntem generația care va fi în viață în mareața zi a răpirii Bisericii la cer. Deși creștinii au ales să se

împartă în peste 30.000 de denominații, Domnul Isus vine după o singură Biserică, aceasta fiind Biserica celor întâi născuți (vezi Evrei 12:23). Aceștia, în meritul jertfei Domnului Isus, au fost făcuți desăvârșiți și, odată mântuiți, și-au păzit credința, după cum a scris apostolul Pavel (vezi 1 Timotei 4:7).

Când ești cetățean al unei țări de pe pământ, știi asta; când ești cetățean al cerului (vezi Efeseni 2:12, 19), de asemenea, știi – pentru că viața ți-a fost schimbată prin pocăință și ai devenit o făptură nouă, care este în constantă legătură cu cerul (vezi 2 Corinteni 5:17). Iov a spus: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu ...“ (Iov 19:21a). Noi, pe baza Bibliei, spunem că știm că am primit darul mântuirii (vezi Efeseni 2:8), spunem că știm că, deși nu avem niciun merit, vom moșteni, împreună cu Domnul Isus, Împărăția care ne-a fost promisă (vezi Matei 25:34). Felul în care vom intra în posesia acestei moșteniri – care este de natură spirituală – va fi moartea fizică sau evenimentul cunoscut ca răpire (gr. harpazo), adică luarea la cer a celor credincioși.

Opiniile creștinilor de astăzi sunt foarte împărțite cu privire la când și cum va avea loc ridicarea la cer a Miresei. Deși oamenii au păreri interesante cu privire la acest eveniment, contează numai ce a spus și ce va face Dumnezeu. Cel mai important nu este să știi când va fi răpirea, ci să fii gata ca, oricând va fi, ca în orice moment ar veni Domnul, să fii luat la cer. Celor care cred ceva diferit cu privire la răpirea Bisericii le spun, în dragoste, că este bine să umblăm împreună în lucrurile în care suntem de aceeași părere, iar în celelalte ne va lumina Dumnezeu (vezi Filipeni 3:15, 16). Biserica lui Dumnezeu nu așteaptă ca Domnul Isus să vină de la nuntă (vezi Luca 12:35, 36), ci Îl așteaptă, pentru a merge cu El la nuntă. Când vorbim despre venirea Domnului Isus trebuie să știm că ea înseamnă un lucru pentru Biserică și înseamnă alt lucru pentru Israel. Deși mulți oameni au încercat să afle și chiar au dat date fixe cu privire la ziua răpirii, trebuie să acceptăm că, pentru a fi protejat, omului nu îi este dat să cunoască data răpirii: „Cât despre ziua sau ceasul acela, nu știe

nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl“ (Marcu 13:32). Domnul Isus a spus aceste cuvinte fiind pe deplin om fără păcat și Dumnezeu care, pentru câteva momente, S-a dezbrăcat de slava cerească. Când era Om, El nu a știu, dar acum, ca Dumnezeu, în plină slavă cerească, probabil știe când va fi acea zi. El a spus: „Eu și Tatăl una suntem“ (Ioan 10:30). Dacă acum, ca Dumnezeu reintrat în slava pe care a lăsat-o la plecarea din cer nu ar ști, înseamnă că nu ar fi una cu Tatăl.

Nu știm ziua când va fi răpirea Bisericii, deși avem semnele venirii Lui, dar știm când va fi venirea Domnului Isus cu sfinții (vezi Zaharia 14:5) ca să lupte pentru Israel – va fi la trei ani și jumătate după ce anticristul, călărețul pe calul cel alb al Apocalipsei (vezi Apocalipsa 6:1, 2), va rupe legământul de șapte ani cu Israelul și, intrând în Templu, va avea pretenția să i se aducă închinare. Dumnezeu nu Își schimbă legile și planurile în fiecare săptămână – așa cum unele dintre religiile oamenilor le schimbă ca să se potrivească vremii în care trăiesc. După cum aceste planuri au fost întocmite înainte de întemeierea pământului, El va duce cu precizie la îndeplinire tot ce a hotărât, indiferent de părerile mele sau ale altcuiva.

Privind la evenimentele Vechiului Testament, care erau umbra lucrurilor viitoare (vezi Coloseni 2:17; Evrei 8:5), am putea spune că povestea vieții lui Enoh, care a fost contemporan cu Adam mai bine de 300 de ani, ne prezintă ce se va întâmpla cu credincioșii. Așa cum Enoh a fost luat de Dumnezeu înainte de potop, credincioșii vor fi răpiți la cer, ca să nu aibă parte de necazul cel mare (vezi Apocalipsa 3:10). „Printre preaiubitele tale sunt fete de împărați; împărăteasa, mireasa ta, stă la dreapta ta, împodobită cu aur de Ofir“ (Psalmii 45:9). În acest psalm mesianic, „preaiubitele“ Domnului nu înseamnă mai multe mirese, ci înseamnă mai multe cete de suflete mântuite (vezi Matei 25:1) care vor învia și vor avea parte de mântuire. Fiecare va învia la rândul cetei lui (vezi 1 Corinteni 15:23). După cum o împărăteasă are rangul cel mai înalt lângă împărat, tot așa Mireasa Domnului Isus,

răscumpărată de El la Golgota, va fi de rang înalt în cetele celor mântuiți amintiți ca „însoțitoare“ (Psalmii 45:14) sau „fecioare înțelepte“. Merită să răbdăm totul, să iertăm totul și să sacrificăm totul pentru Împărăția care ne așteaptă, dacă vrem ca inima să ne fie legată pe deplin de cer și să nu pierdem răpirea sau, dacă vom fi deja morți, întâia înviere. „Fericitiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani“ (Apocalipsa 20:6). Apostolul Pavel a văzut importanța faptului de a avea parte de prima înviere și a spus: „Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea“ (1 Corinteni 9:23), „... ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți“ (Filipeni 3:11).

Răpirea este evenimentul cel mai dorit de fiecare suflet mântuit care Îl iubește pe Domnul Isus. Acest eveniment își merită numele „fericita noastră nădejde“ pe care îl primește în Scriptură: „așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos“ (Tit 2:13). Această nădejde a ținut creștinii și încă îi ține într-o continuă așteptare a acestui eveniment; primii creștini se salutau cu salutul „maranata!“ („Domnul nostru vine!“; vezi 1 Corinteni 16:22). Având în vedere că El ne vrea cu gelozie doar pentru El, așa cum un logodnic vrea ca logodnica lui să se păstreze și să-l iubească doar pe el, Mireasa Lui trebuie nu numai să nu cârtească în necazuri, ci, ca una care, datorită Scripturii, cunoaște vremurile și planurile lui Dumnezeu, trebuie să Îi mulțumească pentru aceste necazuri. Ele o desprind de pământ, o fac să stea aproape de Domnul și să aștepte venirea Lui, ca să plece de aici, unde este „străină și călătoare“ (vezi 1 Petru 2:11; Evrei 11:13). Isus ne avertizează: „Temeți-vă ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind. Ce vă zic vouă, zic tuturor: Vegheați“ (Marcu 13:36, 37).

Biserica lui Hristos nu este menționată în textul care prezintă vremea necazului celui mare și nici nu este asociată cu vremea când mânia lui Dumnezeu se va dezlănțui pe pământ. În

mod individual, Biserica Domnului a fost deja judecată la Golgota, păcatele ei au fost pedepsite în trupul lui Hristos și, după ce în cartea Apocalipsei i se spune: „Suie-te aici“ (Apocalipsa 4:1), ea nu mai este menționată în vremea descrierii necazului celui mare. Ea apare doar în capitolul 19 – ceea ce ne spune că Biserica va fi în cer în vremea necazului. Momentul profetic descris de Daniel, care vorbește despre 70 de săptămâni (vezi Daniel 9:24), poate fi măsurat și observat în evenimentele istorice petrecute după darea poruncii de rezidire a Ierusalimul. Acest moment profetic s-a oprit la moartea Domnului Isus, sau „străpirea Unusului“ – cum o numește el, rămânând astfel încă o săptămână să fie măsurată. A rămas o „săptămână“ – adică șapte ani – lucru care indică faptul că timpul Bisericii cu Domnul Isus imediat după răpire va fi de șapte ani, la fel cum nunțile bogaților din Israel durau șapte zile. La terminarea celor șapte ani de după răpirea Bisericii va avea loc venirea Domnului Isus, când orice ochi Îl va vedea (vezi Matei 24:30).

Ipoteza că Biserica va fi luată înainte de necazul cel mare este atacată cu versete care încearcă să dovedească prezența Bisericii în timpul necazului sau cel puțin în prima jumătate a lui. Cei care susțin această ipoteză prezintă texte care, descriind timpul necazului, folosesc cuvinte precum „aleși“, „sfinți“ sau, cum spune Daniel, prezintă o luptă în care anticrist va nimici „poporul sfinților“ (vezi Daniel 8:24). Biserica lui Hristos, care a fost zidită de Hristos prin „meșteri“ pe care i-a angajat (vezi 1 Corinteni 3:10), după jertfa pe care a adus-o la Golgota ca plată pentru păcatul omenirii, este Biserica despre care Domnul Isus a spus că nu va putea fi biruită de porțile Locuinței morților (vezi Matei 16:18). Așadar, sfinții care vor fi biruiți nu sunt sfinții care alcătuiesc Biserica, deoarece ea este predestinată să ajungă în cer. După ce Biserica va fi luată de pe pământ, răul, ca un câine turbat dezlegat din lesă, va ataca locuitorii pământului și, supus lui anticrist, va stăpâni pe pământ un număr precis de zile. Răpirea va despărți credincioșii căldicei și reci de cei care au o adâncă prețuire și

dragoste fierbinte pentru Domnul Isus. „Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește“ (Maleahi 3:18). Răpirea îi va despărți pe cei care sunt legați de pământ prin ceea ce au și care au obiceiul să glumească cu păcatul de cei a căror inimă este cu totul pentru Domnul Isus.

Este imposibil să nu greșim; dar cei care fac efortul de a se păstra curăți și neîntinați de lume (vezi Iacov 1:27), atunci când greșesc, ei caută imediat iertare (vezi 1 Ioan 1:7). În momentul răpirii, prin harul care va fi adus la arătarea Domnului Isus, ei vor fi curățați, ca să poată fi înfățișați fără pată sau zbârcitură înaintea Tatălui, cum spune Scriptura: „De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos“ (1 Petru 1:13).

Domnul Isus vine după o Biserică sfântă, care-L iubește și-L așteaptă. Acest criteriu îi exclude pe mulți care se folosesc astăzi de numele de creștini, dar Îl consideră pe Dumnezeu o roată de rezervă. Isus Hristos S-a jertfit „ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană“ (Efeseni 5:27). Vremea patriarhilor, vremea Legii date prin Moise, vremea harului și chiar și vremea necazului celui mare, datorită milei lui Dumnezeu, a rodit și va rodi suflete care vor avea parte de mântuire, însă vor fi Mireasa Domnului Isus numai sfinții mântuiți prin har, care au fost iertați și născuți din nou în meritul jertfei Domnului Isus.

Pentru că în timpul celor șapte ani de necaz descriși în Scriptură oamenii vor avea posibilitatea să fie mântuiți, mulți se văd nevoiți să pună Biserica Domnului în vremea necazului, când evanghelia Împărăției încă va fi vestită. Pericolul care îi pândește pe cei care așteaptă ca răpirea să aibă loc în timpul necazului celui mare este că ei, chiar fără să își dea seama, pot fi păcăliți să spună că se vor dedica cu totul slujirii lui Dumnezeu când vor vedea că a început necazul cel mare, odată cu apariția lui anticrist pe scena lumii.

Noi interpretăm Scriptura în măsura luminii pe care am primit-o, însă Dumnezeu este singurul care poate spune cu absolută certitudine când va avea loc evenimentul răpirii. Noi, care știm că moartea ne poate pune în orice clipă în prezența Lui, trebuie să fim gata în orice moment (vezi Luca 12:38): „Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El.“ (1 Ioan 2:28).

Unul dintre lucrurile pe care le știm sigur este acela că în nimeni altul nu este mântuire decât în Numele lui Isus Hristos (Faptele apostolilor 4:12). Toți care vor fi mântuiți – cum sunt și sfinții care au așteptat în Șeol până la jertfa Domnului Isus (vezi Apocalipsa 1:18; 1 Petru 3:19), la fel ca cei care alcătuiesc Biserica Domnului Isus – vor primi binecuvântarea, pentru ca meritul jertfei Mielului să se răsfrângă și peste ei, ca să poată fi mântuiți. Chiar și după răpire, în timpul necazului celui mare, prin vestirea evangheliei Împărăției, mulți vor ajunge mântuiți, alegând să treacă de partea evangheliei când își vor da seama de înșelăciunea lui anticrist, de adevărul Scripturii și de realitatea veșniciei. „«Doamne», i-am răspuns eu, «Tu știi.» Și El mi-a zis: «Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului»“ (Apocalipsa 7:14).

După cum Enoh a primit mărturia că este plăcut lui Dumnezeu (vezi Faptele apostolilor 11:5) și a fost luat la cer, cei care vor avea parte de răpirea Bisericii vor avea aceeași mărturie din partea lui Dumnezeu, care, prin Duhul Sfânt, locuiește în ei (vezi Coloseni 1:27; Efeseni 3:17). Enoh l-a crezut pe Dumnezeu și a umblat cu El în fiecare zi 300 de ani; tot așa, cei care sunt plăcuți Domnului trăiesc prin credință și umblă cu El în fiecare zi. Enoh a fost statornic în umblarea lui cu Dumnezeu și tot așa sunt și cei care vor auzi sunetul trâmbiței și se vor înălța la cer. Răsplata lui Enoh a fost că însuși Dumnezeu l-a luat de pe pământ; răsplata Miresei credincioase a lui Isus Hristos va fi că însuși Domnul Isus va veni ca să o ia de pe pământ. Pentru

Biserică, Domnul Isus vine ca un hoț (vezi Apocalipsa 3:3, 16:15), în ceasul în care nimeni nu știe; dar când va veni pentru Israel, orice ochi îl va vedea (vezi Apocalipsa 1:7). Apoi Dumnezeu, „la sfârșitului veacului“ (vezi Matei 13:40), va despărți oile de capre (vezi Matei 25:32) și neghina de grâu, pentru a repopula pământul după necazul cel mare, în timpul domniei Lui de o mie de ani, când îngerii îi vor separa pe cei buni, numiți în acea vreme „aleși“ (vezi Matei 24:31) de cei răi, reprezentați de neghină (vezi Matei 13:41) – care va fi smulsă și aruncată în foc, împreună cu toate „pricinile de păcătuire“ (vezi Matei 13:41).

Când Domnul Isus va răpi Biserica, o va întâlni în văzduh; dar când va veni pentru Israel, picioarele Lui vor atinge Muntele Măslinilor (vezi Zaharia 14:4). În momentul răpirii Bisericii, care pe unii îi va surprinde noaptea, iar pe alții ziua, sufletele care Îl iubesc pe Domnul Isus și Îl așteaptă vor dispărea din automobile, din mijloace de transport, din paturile în care dorm, din magazine și de oriunde s-ar afla. Într-o clipă se va face un triaj și din bisericile de pe pământ vor zbura la cer cei care sunt scriși în Cartea Vieții Mielului (vezi Apocalipsa 21:27) și care, ca și o logodnică ce își așteaptă mirele, L-au așteptat pe Isus.

Mai întâi, așa cum spune textul citat la început, vor învia cu trupuri de slavă morții care au adormit în Domnul. După ce vor învia ei, aproape în următoarea secundă, cei mântuiți care vor fi în viață vor fi răpiți, fiind transformați în trupuri de slavă – la fel ca trupul Domnului Isus după înviere: „El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile“ (Filipeni 3:21). După aceea va începe sărbătoarea nunții Mielului – unde vor fi nu puțini, ci mulți (vezi Matei 8:11), din toate semințiile, țările și vremurile. Între toți prietenii Mirelui (vezi Ioan 3:29) și între toți cei iubiți de El (vezi Psalmii 45:9), Mireasa sau Biserica va fi pusă la loc de cinste: „Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit“ (Apocalipsa 19:7).

Oamenii știu să construiască case și chiar palate frumoase; dar frumusețea lor va păli în fața frumuseții locurilor pregătite de Domnul Isus, care a fost meșter la lucru cu Dumnezeu Tatăl când a creat lumea (vezi Proverbele 8:30) pentru cei care-L iubesc. Biblia ne spune: „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“ (1 Corinteni 2:9). Imediat după răpire, pentru cei care vor avea parte de răpire, va urma răsplătirea – când tot ce a fost făcut pentru Împărăția lui Dumnezeu și de dragul Domnului Isus va primi o răsplată din partea Împăratului (vezi 1 Corinteni 3:13-15). Atunci se vor împărți cununile și cine va ajunge acolo va afla că El a pregătit o cunună pentru fiecare.

Luptă-te să ajungi acolo cu orice preț. Dușmanii tăi sunt Satana, firea ta cea veche și sistemul lumii – care se folosește de oameni. Acolo Dumnezeu le va oferi, doar biruitorilor, cununi care nu se pot veșteji. Cei care au „sfârșit alergarea“ și au „luptat lupta cea bună“ prin felul lor de trăire vor primi premiul chemării (vezi 1 Corinteni 9:24, 25), cununa slavei și a bucuriei (vezi 1 Tesaloniceni 2:19), cununa neprihănirii (vezi 2 Timotei 4:8), cununa slavei celor care au păstorit bine (vezi 1 Petru 5:4) și cununa vieții – pentru cei care au suferit și care au biruit ispitele (vezi Apocalipsa 2:10; Iacov 2:12). Orice cunună vom primi, la fel ca cei douăzeci și patru de bătrâni, cu bucurie o vom arunca înaintea scaunului de domnie al Celui ce este viu în vecii vecilor (vezi Apocalipsa 4:10). Ești tu gata să-L întâmpini pe Domnul Isus când va suna trâmbița? Sau vei auzi tu trâmbița? Răpirea este următorul eveniment pe tabela profetică a vremii. Depinde de noi, în mod individual, dacă vom fi răpiți sau lăsați jos, în rușine și în necaz. Lumea râde de cei care cred aceste lucruri la fel cum a râs de Noe; însă, odată ce a venit potopul, nu a mai râs nimeni. La fel va fi când oamenii vor dispărea, la răpirea Bisericii. Apostolul Pavel ne sfătuiește: „și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morți, pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare“

(1 Tesaloniceni 1:10). Disparația celor care sunt Biserica va fi justificată pe pământ cu teorii mincinoase; unii vor spune că au fost luați de extraterestri, dar unii se vor pocăi și, în loc să primească semnul fiarei, vor fi gata să-și dea viața pentru credința lor în Dumnezeu. Venirea Domnului Isus este iminentă și cei care s-au lăsat momiți de păcat și de învățături nebiblice, care mută hotarul Cuvântului pentru a face calea mai largă, vor rămâne jos.

În vremea aceasta, când omul are capacitatea de a distruge tot pământul în 30 de minute, Dumnezeu încă mai cheamă sufletele să intre în corabia de salvare – care este Domnul Isus Hristos. Israelul, ca un ceasornic al vremurilor, este tot mai urât de oameni. Restaurarea lui ca țară independentă, care a avut loc cu mult timp în urmă, ne spune că vremea este foarte aproape și știm că anticristul așteaptă în umbră ca ceea ce-l împiedică să se implice pe deplin să fie luat din calea lui. „Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei“ (2 Tesaloniceni 2:7).

Când trâmbița va suna, Biserica va fi luată la cer. Atunci va fi prea târziu să mai ceri iertare, să te împaci cu cineva, să faci fapte bune sau să ceri să fii botezat. Atunci va fi prea târziu să-i chemi la mântuire pe cei în jurul cărora ai trăit în fiecare zi fără să le spui despre planul de grațiere al lui Dumnezeu sau să lucrezi pentru Dumnezeu și să investești în Împărăția care va dăinui veșnic. Mesajul care vorbește despre răpirea Bisericii este un mesaj important, care parcă strigă cu toată puterea: „Fii gata!“. Ceea ce faci cu Isus și pentru El acum va determina ce va face El cu tine în ziua răpirii. „Vegheați dar, pentru că nu știți nici ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului“ (Matei 25:13).

Dacă vrei să ai parte de răpire, ia decizia de a te pocăi și nu mai tolera niciun păcat în viața ta, deoarece păcatul îți distrage atenția de la Domnul Isus. Nu mai fă nimic care ar putea să-ți afecteze părtășia zilnică cu El. Fă-ți în fiecare zi timp de citire a Cuvântului, de rugăciune și de cântare de laudă pentru Domnul tău Isus, chiar și în compania unei muzici duhovnicești care-ți

înalță sufletul spre cer. Nu pune preț și nu te bucura de lucruri de nimic (vezi Amos 6:13), ci umblă după lucrurile care vor avea valoare și peste o mie de ani – așa cum sunt sufletele oamenilor. Unul din semnele că ești gata, este că după ce ai înțeles felul în care vor decurge lucrurile în cer și pe pământ, din studiul silnic al Scripturii, lupți să te pregătești și vrei ca Domnul să vină. Orice ai avea de preț aici, ceea ce a pregătit Isus pentru cei ce vor fi răpiți la cer este mult mai prețios. „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22:17).

Amin

41

CUM AJUNG OAMENII SĂ SLUJEASCĂ IDOLILOR

„Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.“ Matei 6:21

Tot mai mult, în munți, drumurile care au curbe periculoase au la margine un parapet de fier, ca o ultimă protecție care să împiedice mașinile să cadă în prăpastie dacă șoferul pierde controlul. Nimeni nu vrea să testeze cu mașina lui această măsură de siguranță, care nu este imposibil de trecut. Dar când este vorba de Cuvântul lui Dumnezeu – care așează „parapeți“ ca să nu ajungem acolo unde sufletul ne este în pericol – mulți vor să afle care sunt limitele și fac eforturi să treacă de ce este scris în Cuvânt. O astfel de joacă nebună cu sufletul este practică cu oamenii care își alipesc inima de idoli, încercând să mulțumească doi Stăpâni. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni“ (Matei 6:24), a spus Domnul Isus, după cum nu poți merge cu mașina pe un drumul bun și pe drumul de dincolo de parapet fără să ai de suferit.

În anul 1980 un australian care trăia liniștit, dar foarte modest, într-o casă mobilă situată pe o mică parcelă de pământ, proprietate personală, a cumpărat un detector de metal și, curios, s-a dus

să-l încerce. Pe terenul lui a descoperit, la aproximativ 30 de centimetri adâncime, un bulgăre de aur de peste 29 de kilograme. L-a vândut la un cazino din Las Vegas pe bani grei și felul în care și-a trăit viața după această descoperire s-a schimbat drastic. Momeala îmbogățirii rapide prin descoperirea aurului din râuri și din zăcăminte de aur din mine a schimbat viața a multor oameni; dar, din păcate, în cele mai multe cazuri a schimbat-o în rău – după cum spune istoria căutătorilor de aur din California, în jurul anului 1850. Oamenii au devenit deosebit de zeloși în efortul lor de a-și proteja aurul și locurile bune de căutare a aurului. Aurul devenise pentru ei un idol. În California, într-un cimitir din vremea respectivă sunt multe cruci vechi pe care scrie: „A murit împușcat“, „A murit spânzurat“, și pe una scrie „A murit spânzurat din greșală“.

Lucruri bune și folositoare pot deveni idoli, și în spatele fiecărui idol poți să te aștepți să vezi un duh necurat. Mamona, dumnezeul bunăstării, la fel ca întotdeauna, nu duce lipsă de slujitori (vezi Matei 6:24; Luca 16:33). Din lăcomie mulți își risipesc banii și unii își ruinează viața și căsnicia în cazinouri și în loterii – unde li se promite o șansă mică să câștige mult investind puțin. Astfel de adicții ruinează financiar o mulțime de oameni, care devin înclinați chiar și spre hoție și violență, ca să-și susțină dependența de jocurile de noroc. Dacă cineva suflă ușurat că nu are această problemă, trebuie să nu uite că la un pas de el este compromisul slujirii la doi stăpâni.

Pentru unii aurul, pentru alții casele, pentru alții hainele, pentru alții mașinile, puterea și dominarea este ispita de a sluji la doi stăpâni. „Când ai prea mult?“, a întrebat cineva. Ai prea mult când lucrurile pe care le deții îți controlează viața și te opresc din a-I sluji lui Dumnezeu așa cum vrea El. Cine aleargă după raiul pământesc și după cel ceresc de obicei nu apucă nici unul. Pentru omul care nu Îl cunoaște pe Domnul Isus ca Mântuitor, fericirea înseamnă să aibă un maxim al lucrurilor și al situațiilor pe care și le dorește. Pentru un om care spune că este rob al lui Isus Hristos

din dragoste, fericirea este să trăiască în pace cu Dumnezeu și să se bucure de prietenia Lui. „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El“ (Psalmii 25:14).

Nu la mult timp după ce israeliții au văzut Marea Roșie deschizându-se înaintea lor, când Moise era pe munte, cu Dumnezeu, și-au făcut un idol din aur care să meargă înaintea lor și să le fie dumnezeu. Pentru că oamenilor li se părea că Moise stă prea mult pe munte și probabil nu va mai veni, i-au cerut lui Aaron să le facă un vițel de aur. Aurul nu este cel mai valoros metal astăzi (este pe locul 9), dar în acea vreme era ce aveau ei mai de preț. Aveau mult aur și nu îl puteau valorifica în magazine și nici nu puteau cumpăra proprietăți cu el; de aceea au donat bucuroși aur din belșug pentru proiectul idolului. Aici putem observa unul dintre felurile în care omul ajunge să slujească idolilor. Lipsa lui Moise le-a dat un sentiment de nesiguranță. Nu-l vedeau pe acest Dumnezeu care face minuni și au avut dorința de a avea un dumnezeu pe care să-l vadă cu ochii lor și să-l atingă. Dintr-odată, văzând vițelul, care era de mare valoare și probabil că era lucrat frumos, s-au simțit mai în siguranță – dar era o siguranță falsă. După ce au făcut acest idol și i-au slujit, adevăratul Dumnezeu S-a descoperit când Moise a coborât între ei; și a urmat pedeapsa.

Poporului pe care Dumnezeu l-a declarat al Lui, i-a poruncit în primul rând să nu aibă alți dumnezei în afară de El (vezi Exodul 20:3). Capcana idolilor este reală și astăzi chiar și pentru creștini, chiar dacă nu au aur sau mulți bani. O femeie disperată a chemat pastorul acasă la ea, unde i-a arătat o cutie mare plină cu bilete de loterie expirate, fără valoare. Femeia a spus că soțul ei cumpără acele bilete și apoi își petrece timpul liber stând cu mâna în acea cutie și visând la bogății. Nu voia doar să sperie că va ajunge bogat, ci voia și să atingă acele bilete. Întrebarea esențială care stă în dreptul sufletului tău este: ție îți ajunge să crezi ce a spus Dumnezeu? Crezi așa de tare în Acela care ți-a promis viață veșnică încât îl lași pe El la cârma vieții tale? Dacă răspunsul tău

sincer este NU, probabil că ai tendința să te legi de ceea ce vezi, ai tendința să te legi de idoli. Unii oameni sunt obsedați să adune lucruri fără valoare, precum ziare sau pungii vechi. În vizită la astfel de oameni, dacă-ți îngăduie să intri, aproape că nu ai pe unde să treci de mormanele de lucruri adunate în casă ori afară. Avem tendința să fim înțelegători și îngăduitori cu cei care suferă de o astfel de obsesie. Poate lipșiți de orice gând de invidie, avem o oarecare simpatie care ne face să zâmbim când ne gândim la ce este în casele lor – pentru că știm că idolii acestor oameni nu au nicio valoare. Dar dacă oamenii strâng sau vor să strângă, fie pot sau nu, cu același zel lucruri de valoare? Dumnezeu nu S-a mâniat pe israeliți pentru că au avut aur, ci S-a mâniat pe ei pentru că au transformat acel aur într-un dumnezeu care-i poate conduce și izbăvi la necaz.

Există un punct în care trecem hotarul și supraapreciem un lucru sau o persoană până la obsesie; este punctul în care ne facem idoli. Când suntem obsedați de acel lucru înseamnă că am găsit ceva care ne mulțumește profund, mai mult decât orice altceva, chiar și decât Dumnezeu. Este important să observăm când s-a întâmplat asta în cazul israeliților. Când au fost îngrijiți, nervoși, fricoși și nesiguri de ce va fi cu ei fără Moise, au recurs la idol. Nu au mai vrut ceea ce exista doar în mintea lor, nu au mai vrut cuvinte, ci au vrut ceva ce puteau vedea și atinge. Dacă ai 10 dolari, ești foarte îngrijorat că ai putea să-i pierzi? Dar dacă ai avea 20 de milioane de dolari? Când devine banul un idol sau un dumnezeu pentru tine?

Există un punct, ca un parapet, de care nu trebuie să trecem. Nu trebuie să trecem de la a ne încrede în promisiunile lui Dumnezeu la a dori să avem ceva care să fie al nostru, care să ne asigure soarta și pe care să-l controlăm cum vrem noi. Această stare se naște din îngrijorare excesivă care duce la disperare și la neîncredere în Dumnezeu. Isus ne spune: „Nu vă îngrijiți cu privire la viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, nici cu privire la trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca“ (Luca 12:22;

vezi și Matei 6:25, 28, 31, 34; Filipeni 4:6). Israelii au cerut un Dumnezeu pentru că, în îngrijorarea lor, și-au pierdut răbdarea. „Până când să aștept?“ este o întrebare foarte frecventă în zilele noastre.

Depinzând de punctul când banul sau averea îi devine un idol, într-un fel, creștinul își stabilește limitele proprii cu privire la cât poate să-i dea Dumnezeu fără să-i pună sufletul în pericol. Când ai prea mulți bani? Când ți se schimbă gândirea și începi să ai încredere în ei. Unii nu pot primi prea mult. Nu te lega sentimental și nu pune valoare nemeritată pe ce este pământesc, ca să poți primi mai mult de la Dumnezeu. Un mod de a arăta că nu suntem legați de ce Dumnezeu ne dă este investirea în Împărăția lui Dumnezeu, adică adunarea comorilor sus, în cer, cum recomandă chiar Domnul Isus (vezi Matei 6:19, 20): „Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră“ (Matei 6:21).

Dumnezeu ne spune în Scriptură de sute de ori să nu ne temem pentru că avem nevoie să auzim asta mereu și mereu. Când israeliții s-au temut și-au făcut un idol și de obicei omului îi place mai mult ce face el decât ce face Dumnezeu. Când te temi îți faci provizii, îți strângi comori pe pământ; dar când te încrezi în Domnul, le strângi în cer. Mulți se au chiar pe ei ca idoli, așa cum spune cuvântul lui Dumnezeu: „Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu“ (Ioan 12:43). Alții cad în vicii distructive pentru că iubesc până la idolatrie plăcerile lumești și faptele făcute la întuneric. Pe ei îi așteaptă judecata. „Și judecata stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele“ (Ioan 3:19).

Dacă nu vrem să mușcăm momeala vânătorului de suflete acceptând un idol în viața noastră, este nevoie să avem deplină încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, să ne găsim fericirea în lucrurile care nu trec. Fiecare alegem între încrederea în Domnul sau îngrijorare și frică; acestea din urmă sunt stări care ne fac să dorim să avem ceva ce vedem și pipăim. Dar Biblia ne

spune: „Întărește-te și îmbărbătează-te! Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeuul tău este cu tine în tot ce vei face“ (Iosua 1:9). Iosua a avut nevoie să audă aceste cuvinte și poate că și tu ai nevoie. Încrede-te în Domnul și nu-ți fie frică decât de păcat. „Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume“ (1 Ioan 4:4).

Îngrijorarea și frica fură credința omului și-l face să caute ajutor în ceva care să-i devină dumnezeu. Isus ne întrebă: „Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui?“ (Matei 6:27). Ca să scapi de pericolul idoloilor este nevoie ca, încrezându-te în Dumnezeu, să te lepezi de tine însuși. Numai Dumnezeu poate să mântuiască; numai El iartă și numai El te face să simți împlinire în suflet, chiar și în viața aceasta. Nu lăsa lista lucrurilor pe care le dorești, dar pe care încă nu le ai, să te controleze; caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu (vezi Matei 6:33), leagă-te de Domnul – care poate îngriji de viața și de sufletul tău.

Nu am adus nimic în lumea aceasta (vezi 1 Timotei 6:7-10) și nu ducem nimic – decât ce am pus în mâna Domnului. Dragostea este cel mai puternic sentiment, care te poate face fericit sau care te poate distruge pe veci; de aceea ai grijă ce iubești. Iubindu-L pe Domnul Isus și căutând să faci ce Îi place Lui, fii un erou despre care nu cântă nimeni, dar care este apreciat sus, în cer, fără să uiți că nu poți învăța să Îl iubești pe Dumnezeu până nu ascuți de El. Nu te lega de nimic efemer, de pe pământ, ci leagă-te de Domnul și de cer și strânge-ți comori sus în cer. Nu te închina la nimic și la nimeni decât lui Dumnezeu și voii Lui pentru viața ta. Încrede-te în Domnul!

Amin

42

OMUL CU BRICEAGUL

„După ce Iehudi a citit trei sau patru foi, împăratul a tăiat cartea cu briceagul logofătului și a aruncat-o în jăratecul de cărbuni, unde a fost arsă de tot.“

Jeremia 36:23

In acest mesaj vom privi la un om care a vrut să lupte cu Dumnezeu cu un briceag. Este vorba de Ioiachim, împăratul lui Iuda (anul 600 î. Hr.), despre care istoria spune că a domnit aproximativ patru ani. Nu a putut să lupte direct cu Dumnezeu, așa că a luptat împotriva a ceea ce a spus Dumnezeu prorocului Ieremia să scrie într-o carte. Ca să-și stâmpere mânia cu privire la ce a avut Dumnezeu să-i spună, a luat un briceag și, în semn de dispreț, a tăiat mesajul și l-a ars. Povestea aceasta, care intrigă gândirea normală, ne arată cât de neînțelept poate fi un om care vrea să lupte cu cineva mult superior lui în putere și resurse. Știind cum a sfârșit-o acest om, este bine să ne întrebăm dacă nouă ne place când Dumnezeu ne spune: „Pocăiește-te! Botează-te! Ascultă de Mine!“ pentru că există un avertisment în Biblie care spune: „Vai de cine se ceartă cu Făcătorul său! - Un ciob dintre cioburile pământului“ (Isaia 45:9a). Pentru că suntem din lut, suntem asemănați cu un ciob sau cu un vas de lut cu care trebuie să te porți gingaș ca să

nu se sfarme; de aceea este bine să ne cunoaștem locul și să ne smerim înaintea Făcătorului nostru.

Ca nu cumva și în noi să încolțească răzvrătirea, trebuie să observăm contrastul dintre puterea, cunoștința și abilitățile noastre și ale lui Dumnezeu. Dumnezeu, care a creat tot ce există, este atât de mare încât poate ține apele mării în căușul palmei Lui (vezi Isaia 40:12), a creat atât de multe stele încât noi nici nu le putem număra. Doar calea Lactee conține sute de milioane de stele și El le dă nume la toate. Biblia ne spune că „El socotește numărul stelelor și le dă nume la toate“ (Psalmii 147:4). Ca să numeri până la un milion, ai nevoie de două săptămâni în care să numeri 16 ore pe zi; până la un bilion, 50 de ani și să numeri până la un trilion este nevoie de aproximativ 31.709 ani. „Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește“ (Isaia 40:26). Ultimele date științifice presupun că există peste 10 miliarde de galaxii și fiecare galaxie conține aproximativ o sută de milioane de stele. Cine poate număra un miliard de trilioane sau cine le-ar găsi nume la toate? Numai Dumnezeu Creatorul – care are putere nemărginită! Privind la acest aspect al puterii lui Dumnezeu putem spune că împăratul Ioiachim a făcut o nebunie când a respins, într-un mod insultător, mesajul lui Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu i-a vorbit ne spune că încă ar mai fi avut șansa să scape de pedeapsa care pândește Ierusalimul din partea Babilonului.

Mesajul dat prin proroc era unul împotriva idolatriei, dar Ioiachim a făcut un gest prin care a arătat cât de puțin îl interesează ce are de spus Dumnezeu. Privind la desfrâul lumii de astăzi, ne mirăm câtă răbdare are Dumnezeu ca oamenii să se pocăiască; El nu pedepsește întotdeauna imediat – cum a fost în cazul Ananiei și al Safirei (Faptele apostolilor 5:1-11). Cu disprețul cu care Ioiachim a tăiat și a ars cartea care conținea cuvintele lui Dumnezeu, mulți oameni tratează astăzi Sfânta Scriptură. Cu mai mulți ani în urmă, când am mers să-mi aduc

unul dintre copii acasă de la liceu, am văzut că cei de la organizația Ghedeon dădeau în dar Noul Testament fiecărui elev care ieșea afară. Unii îl luau, dar alții îl aruncau în mijlocul străzii, ca să treacă mașinile peste aceste cărți. Cu mâhnire în inimă, am strâns aceste cărți din drum, ca să le dau aceluia care le prețuiesc. Ca acești elevi și ca Ioiachim, sunt mulți care se încarcă cu vina de a disprețui cuvântul Scripturii, care este insuflat de Dumnezeu (vezi 2 Timotei 3:16, 17).

Ioiachim ar fi putut doar să pună acel mesaj undeva, chiar dacă nu i-a convenit ce-i spunea; dar pentru că a fost provocat, nu l-a putut suferi și l-a distrus. Probabil că a vrut să taie el însuși cu briceagul anumite cuvinte care-l mâniiau, și privind în istorie putem vedea că nu a fost singurul care a făcut asta. Thomas Jefferson, al treilea președinte al Americii (1801-1809), și-a făcut Biblia lui, alegând doar ce i-a plăcut din ea, iar restul a scos afară, numind mica lui biblie „viața și moralitatea lui Isus din Nazaret“. A tăiat orice minune și învierea Domnului Isus, spunând că acestea nu au sens. Thomas Jefferson a fost foarte înțelept, pământește vorbind; a scris Declarația de Independență a Americii, a fost colonel, a fost bogat; dar se pare că a fost total lipsit de înțelepciune când a ales să taie Cuvântul lui Dumnezeu și să păstreze din el numai ce i-a convenit lui.

În 1990, în jur de 150 de teologi, într-un cadru de ședințe numite „seminarul lui Isus“ au votat, folosind bile colorate, ce credeau ei că este bun în Scripturi. Cu o bilă roșie au votat ce a spus și a făcut Domnul Isus, cu o bilă roz au votat pasajele care sună ca și cum Domnul Isus le-a spus și le-a cerut, cu o bilă gri au votat pentru ce „poate“ că s-a întâmplat și cu o bilă neagră au votat pentru ce ei credeau că nu s-a întâmplat. Au votat împotriva a pasaje precum „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața“. Ideea că Domnul Isus este singura cale spre Tatăl îi ofensa. Au refuzat pilda cu oile și caprele (vezi Matei 25), sub pretextul că judecă prea aspru, precum au refuzat și învierea lui Isus. Și de ce toate acestea? Pentru că nu au crezut că toată Scriptura este insuflată de

Dumnezeu (vezi 2 Timotei 3:16, 17). Au pus vina pe sinoadele din trecut (după anul 300), care nu au ales bine ce să pună în canonul Scripturii – de parcă Dumnezeu nu deținea controlul asupra tuturor lucrurilor în acea vreme. Au ridicat învinuiri cu privire la anumite povestiri biblice, spunând că Scriptura este o carte evreiască cu erori, plină de povești închipuite.

O altă grupare de teologi au înființat un crez după care se conduc ei, în care spun că numai ce este în roșu, adică ce a spus Domnul Isus are importanță – așa că dacă El nu a spus nimic despre homosexuali, de exemplu, aceștia trebuie acceptați în Biserică. Din cauza unor astfel de învățături false Dumnezeu ne-a avertizat prin apostolul Petru: „Voi, deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târați de rătăcirea acestor nelegiuți ...“ (2 Petru 3:17). Sfârșitul acestor oameni nu va fi departe de cel al lui Ioiachim (vezi Ieremia 36:30, 31).

Noi știm și credem că Scriptura este o carte infailibilă, extrem de precisă, care a fost insuflată într-un mod perfect unor oameni care s-au exprimat în cuvintele lor de fiecare zi, la nivelul lor. „Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia oamenilor; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt“ (2 Petru 1:21). În America există termenul „ghost writer“, care înseamnă „scriitor fantomă“ – care descrie ce se întâmplă când un bogat plătește un scriitor ca să scrie o carte în numele lui. Apostolii și ceilalți scriitori ai oracolelor sfinte au scris nu de la ei, ci mânați de Duhul Sfânt, au scris pentru Dumnezeu – așa cum Baruc a scris ce a dictat Ieremia. Apostolul Pavel a scris că nu doar a scris, ci a și vorbit mânat de Duhul Sfânt. „Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuintând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești“ (1 Corinteni 2:13). Apoi continuă spunând despre cei care resping Cuvântul lui Dumnezeu: „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate

duhovnicește“ (1 Corinteni 2:14). Cuvântul lui Dumnezeu are putere de transformare și viața schimbată a milioane de oameni este o dovadă vie că acest Cuvânt are viață și aduce rodul dorit de Dumnezeu când este primit.

Când omul nemântuit aude vestea evangheliei – care îi spune că este păcătos și pentru el este scăpare prin meritul sângelui Domnului Isus – vibrarea fizică a timpanului este transmisă la creier și acolo devine informație intelectuală. În acele momente Duhul Sfânt îi poate da un moment de luciditate când poate accepta „Cuvântul“ ca veste bună și, în dorința de a primi iertarea lui Dumnezeu, se căiește și ia decizia de a părăsi păcatul și de a asculta de Dumnezeu pentru tot restul vieții – „fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac“ (1 Petru 1:23). Acea informație intelectuală din Cuvânt, în momentul căinței sincere, pătrunde în duh (vezi 1 Tesaloniceni 5:23) și aduce viață în locul acela tainic din om unde nu era viață (vezi Efeseni 2:1). Acest proces tainic se numește „naștere din nou“ și este cel mai important eveniment din viața unui om pe pământ. Fără el Domnul Isus a spus că omul nu poate moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Cuvântul Scripturii are putere de transformare în omul care îl primește (vezi Isaia 55:11). Cuvântul lui Dumnezeu deschide mintea și ne face mai înțelepți, așa cum a recunoscut și David (vezi Psalmii 119:98, 99).

Cuvântul Scripturii influențează societatea pentru că învață respect, dă demnitate, creează o structură socială dreaptă, promovează familia și prosperitatea ei și inspiră o cultură a milei. Întrebarea este: „Ce am făcut cu acest Cuvânt al lui Dumnezeu?“ L-am primit ca fiind pentru noi sau l-am disprețuit, la fel ca Ioiachim? Evanghelia este vestea bună pentru sufletul care recunoaște că este un păcătos și este cartea cea mai iubită și cea mai urâtă de oameni; este cartea care a modelat societatea prin oameni înțelepți precum Robert Boyle, John Kepler, Isaac Newton – care au prețuit-o. Scriptura este cartea care ne spune că

nu putem face nimic fără consecințe. Pentru cei care nu vor să asculte de ea există o veste rea pe care ei ar vrea să o evite, cum a făcut împăratul Ioiachim.

Mulți oameni care iubesc păcatul ocolesc această carte sau caută biserici unde oamenilor li se dă voie să trăiască cum vor ei și totuși li se spune că sunt mântuiți. „... Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 6:9, 10). Cine trăiește așa sau acceptă un asemenea mod de viață nu va intra în Împărăția lui Dumnezeu (vezi Apocalipsa 21:8). Ca Felix odinioară (vezi Faptele apostolilor 24:25), unii ar vrea beneficiile mântuirii, dar când aud de asprimea Cuvântului nu mai doresc să asculte de Dumnezeu. Unui predicator i s-a spus să nu fie așa de dur când numește păcatele. Acesta a adus o sticlă de otravă pentru șoareci pe care era un cap de mort, avertizând în legătură cu pericolul mortal, apoi a întreat: „Vreți să schimb eticheta acestei sticle, să nu fie așa de dură și să o pun înapoi?“

Evanghelia este vestea bună dacă o ascuți; iar dacă nu, în mod deschis și sincer îți spune ce urmează în viitorul tău nu foarte îndepărtat. Dumnezeu ne face cunoscute planurile vrăjmașului și, dacă vrem, ne iartă de păcat. Ulterior, prin puterea Duhului Sfânt, dacă stăm în ascultare de Scripturi, ne ajută să ne păzim de păcat. Fără să mutăm hotarul și fără să stricăm sau să diluăm cuvântul care cheamă la pocăință și la viață sfântă, trebuie să ne întrebăm dacă noi am primit „scrisoarea“ lui Dumnezeu, adică Evanghelia, sau acest Cuvânt stă necitit și disprețuit undeva, în casa noastră.

Cine ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu își face lui însuși o mare favoare – nu altcuiva. Vei alege să lupți cu Dumnezeu sau, prin ascultare de El, vei trece de partea Lui? Dacă Cuvântul lui Dumnezeu este încă împotriva ta, te îndemn să te schimbi, ca El să aducă iertare și mântuire în viața ta. Ai numai de câștigat!

Amin

43

PILDA FIULUI DE ÎMPĂRAT

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său. A trimis pe robii săi să cheme pe cei poștiți la nuntă; dar ei n-au vrut să vină.“

Matei 22:2, 3

Este important să analizăm o nuntă din Israel în contextul cultural al vremii de atunci pentru că nunta reprezintă metaforic felul în care va avea loc evenimentul nunții Fiului de Împărat, Isus. Nunta începea cu discuția între părinții mirilor, care, atunci când împreună cu mirii cădeau de acord în privința căsătoriei, considerau tinerii logodiți, iar acest eveniment avea putere legală. Tânărul pleca să pregătească locul unde aveau să locuiască cei doi după nuntă, iar fata rămânea cu părinții ei (aproximativ un an), până în noaptea când, după hotărârea tatălui mirelui, mirele venea să o ia, să facă nunta și să o ducă la noua lor casă. Sub autoritatea cuvântului scris în Cântarea Cântărilor 2:4 și astăzi mai au loc astfel de ceremonii în Israel, în care tinerii spun că se consacră unul celuilalt conform legii lui Moise, date de Dumnezeu lui Israel. „... împărăteasa, mireasa ta, stă la dreapta ta, împodobită cu aur de ofir. Ascultă, fiică, vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău! Și atunci împăratul îți va pofti frumusețea ...“ (Psalmii 45:9, 10). Simbolic și profetic,

acest psalm descria atunci ce avea să se întâmple între Fiul de Împărat Isus și Mireasa Sa, care este „... Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți“ (Evrei 12:23).

Cuvântul „Mireasă“ folosit în Biblie pentru a descrie Biserica se referă la totalitatea celor mântuiți și nu dă loc la interpretări eronate – precum cele din cultele monastice, care susțin despre călugărițe că ele se căsătoresc în mod personal cu Isus Hristos. Sufletele mântuite sunt cele care au fost „făcute desăvârșite“ în meritul sângelui Domnului Isus atunci când, în urma pocăinței, au fost iertate și li s-a oferit, prin credință, neprihănirea Domnului Isus (vezi Romani 5:1). În prezent Biserica Domnului Isus este prezentată în Scriptură ca logodită cu Mirele Isus (vezi 2 Corinteni 11:2), care va veni în ceasul hotărât de Dumnezeu Tatăl (vezi Marcu 13:32). Doar în mod metaforic, Domnul Isus S-a prezentat pe El Însuși ca Mire (vezi Luca 5:34; Ioan 3:29) care a plecat să pregătească un loc (vezi Ioan 14:2-4), unde El și Mireasa Lui, adică Biserica, pe care a răscumpărat-o din robia păcatului (vezi 1 Corinteni 6:19, 20), vor fi pe veci.

Când trâmbița va suna (vezi 1 Tesaloniceni 4:16, 17) Mireasa, îmbrăcată în in subțire (vezi Apocalipsa 19:7-9), Îl va întâlni pe Mirele ei. Nu toți care se folosesc de numele de creștini fac parte din Biserică, ci doar cei care au fost înnoțiți (vezi Tit 3:5), transformați în făpturi noi (vezi 1 Corinteni 5:17) și care trăiesc în ascultare de Cuvântul Mirelui (vezi Efeseni 5:24) – Cuvânt care astăzi este la îndemâna oricui, în Sfintele Scripturi. Pilda Fiului de împărat ne spune că la nuntă ajung nu cei care au fost invitați prima dată – aceștia fiind poporul Israel, care nu L-a primit pe Domnul Isus – ci ajung cei care nu se așteptau și nici nu aveau merite datorită cărora să fie acolo. „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1:11, 12). Când Domnul Isus S-a întrupat prin fecioara Maria și a umblat printre oameni, poporul evreu era sub

stăpânirea romană și ei așteptau un eliberator. Ei așteptau ca Mesia Cel făgăduit de Dumnezeu prin proroci să vină să-i elibereze ca pe macabei, care, cu 164 de ani mai înainte au răsturnat puterea grecului Antiochus Epifanus – care a oprit jertfele din Templu și l-a spurcat aducând statuia lui Zeus și sacrificând un porc pe altar. Israelii nu au vrut să știe despre ce a scris Isaia în capitolul 53 al cărții sale sau despre ce a prorocit Daniel în Babilon (Daniel 9, în anul 605 î. Hr.) – scrieri care prezentau un Mesia care suferă și moare înainte de dărâmarea Templului de către romani.

Preoțimea, cărturarii și fariseii, deși au văzut minunile nemaipomenite făcute de Domnul Isus, nu au vrut să vadă în El decât un rival care trebuie distrus și, folosindu-se de Roma au făcut acest lucru. În acele zile, dar și astăzi, fariseul nu se pocăiește pentru că nu crede că are ceva de schimbat în viața lui – chiar dacă este confruntat cu adevărul. Fariseul este un om care, la fel ca în vremea Domnului Isus, predică idei omenesti ca fiind legea lui Dumnezeu. Domnul Isus a vestit Împărăția Cerurilor și a chemat oamenii la pocăință față de Dumnezeu, dar oamenii religioși care cunoșteau și învățau pe alții Legea L-au respins și, respingându-L, s-au lipsit de invitația la nunta Fiului de Împărat. Așa cum vedem și din lecturarea pildei, prin refuzul celor invitați, care au invocat motive superficiale, prin har, s-a deschis ușa neamurilor – care au fost chemate la mântuire. „... Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul Evangheliei și să creadă“ (Faptele apostolilor 15:7). Spre uimirea lui Petru și a celorlalți, începând cu casa lui Corneliu (Faptele apostolilor 10), prin evanghelie, Dumnezeu a oferit mântuirea neamurilor și încă o mai face și astăzi, ca locurile la nunta Fiului Său să se umple. Evanghelia este vestea că Dumnezeu a devenit om în persoana Domnului Isus, să trăiască fără păcat și să moară în locul celor păcătoși și astfel, în meritul sângelui Său (vezi Evrei 9:22), să împace omenirea cu Dumnezeu Tatăl.

Sângele animalelor jertfite în trecut era o reprezentare a sângelui sfânt al Domnului Isus, în meritul căruia ni se dă haina albă de nuntă. Nimeni în afară de Domnul Isus nu poate plăti pentru păcat ca dreptatea lui Dumnezeu să fie satisfăcută. Ca să fii la această nuntă, care începe în clipa când hotărăște Tatăl, trebuie să ai haina de nuntă, adică o stare de nevinovăție totală, care se primește numai de la Dumnezeu. Oricine ai fi, oricât de bun sau de păcătos ai fi, ești invitat la nunta Fiului de Împărat; „... cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeuul tău de tine“ (Isaia 62:5).

Tot în mod metaforic, Apocalipsa prezintă Biserica în calitate de Mireasă, ca o nevăastă care s-a împodobit pentru bărbatul ei (vezi Apocalipsa 21:2). Nu este nevoie de purgatoriu (concept introdus în anul 592), deoarece, dacă ne mărturisim păcatul, sângele lui Isus Hristos ne curăță de orice vină. Astăzi oamenii sunt comozi, nepăsători, indiferenți și unii chiar refuză să creadă în cuvântul prin care sunt chemați la mântuire, dar vine o zi când oportunitatea de a fi mântuit prin har nu va mai exista.

În această pildă sunt reprezentați oameni ocupați să adune bani, avere, să administreze afaceri și care, trăind pentru aceste lucruri, își neglijează sufletul. „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?“ (Marcu 8:36). Unul dintre cele mai dificile lucruri, în calitate de robi care cheamă la nunta Fiului de Împărat, este să spui cuiva care se numește creștin că nu este, să-i spui că stă la un adăpost de crezuri false, inventate de oameni și inițiate de cel rău. O femeie de la țară, când i-am oferit vestea bună a mântuirii, mi-a spus că nu are timp de așa ceva, pentru că are grădină. Absurd? Napoleon a vândut teritoriul statului Louisiana (SUA) cu 3 cenți acru (0,4 ha) în anul 1803, iar țarul Rusiei a vândut Alaska la același preț pe acru în anul 1867. Valori imense au fost date pe nimic, am putea spune. Nu este nimic mai valoros decât mântuirea și totuși oamenii o vând pe lucruri fără preț, care peste câțiva ani vor fi doar o amintire sau un gunoi. Unii își pierd sufletul pentru un blid de linte, alții chiar și

pentru mai puțin. „Odată ce Stăpânul casei Se va scula și va încuia ușa, și voi veți fi afară și veți începe să bateți la ușa și să ziceți: «Doamne, Doamne, deschide-ne!» Drept răspuns, El le va zice: «Nu știu de unde sunteți».» (Luca 13:25).

Astăzi încă mai este loc la nuntă și nimeni care vine la Domnul Isus nu va fi izgonit afară (vezi Ioan 6:37), ci ORICINE crede în El este primit și mântuit (vezi Ioan 3:16). Așa cum Domnul Isus a predicat evanghelia Împărăției (vezi Matei 4:23, 9:35, 24:14; Luca 4:43, 8:1, 16:6; Faptele apostolilor 8:12), noi, care ne-am făcut părtași firii dumnezeiești (vezi 2 Petru 1:4), ca ispravnici ai Împăratului (vezi 1 Corinteni 4:2), ca robi din dragoste, avem mandatul de a chema suflete la mântuire. Avem datoria (vezi Matei 22:9) să îi chemăm la nunta Fiului de Împărat pe toți cei pe care îi găsim în calea noastră, ca să se umple casa Tatălui. Dacă ne numim creștini și nu facem asta este pentru că nu credem ce este scris; dacă credem și nu facem asta este pentru că nu ne interesează.

În urmă cu 40 de ani parcă era mult mai mult interes și entuziasm în privința venirii Mirelui; acum fecioarele au început să ațipească. La început, creștinii se salutau cu „Maranata“, adică „Domnul vine“ – pentru că ei credeau și voiau nespuse de mult ca El să vină. Din milioane de biserici creștine puține sunt cele pentru care acest mandat este important (vezi Matei 28:19, 20). Pilda nunții fiului de împărat spune că unul dintre cei care au intrat la nuntă a cutezat să intre fără a avea haina de nuntă și a fost scos afară. Asigură-te că ai haina pe care o dă Dumnezeu. Cazul trist al acestui suflet este portretul omului care va ajunge în iad și va ști ce oportunitate a pierdut. „De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace“ (2 Petru 3:14). Asigură-te că nu ai o neprihănire care are la bază faptele tale bune, ci ai neprihănirea care se capătă prin credința în Domnul Isus; „și să fii găsit în El, nu având o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă

Dumnezeu, prin credință“ (Filipeni 3:9). Numai tu decizi pentru sufletul tău, dacă vei ajunge în iad sau, prin ascultare, la invitația la nunta fiului de împărat, vei ajunge mântuit.

Când un suflet este născut din nou prin pocăință este scos de sub legea păcatului și a morții (vezi Romani 8:2) și intră în jurisdicția Legii lui Isus Hristos. Când Dumnezeu privește spre pământ vede trei feluri de oameni: evrei, neamuri și Biserica sau Mireasa Lui. Din care faci tu parte? Refuză să-ți hrănești sufletul cu ceva ce omoară și hrănește-te cu ce aduce viață din belșug. Fii sigur că prin pocăință sinceră ai îmbrăcat haina de nuntă pe care o dă Împăratul – și nu alta. Așteaptă-L pe Mire, nu stând degeaba sau alergând doar după lucruri pământești, ci lucrând ca El, care vine cu răsplata, să aibă pentru ce să-ți răsplătească (vezi 2 Petru 3:11). Fii gata în fiecare zi, așteptând și grăbind venirea Mirelui!

Amin

VA TRIMITE DUMNEZEU OAMENI ÎN IAD?

„În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică.“ 2 Petru 2:1, 2

Acest mesaj va încerca să răspundă la o întrebare grea pentru noi, dar care nu este grea pentru Scriptură; această întrebare este grea pentru că răspunsul îi înspăimântă pe mulți. Deși nu ne place să vorbim despre acest subiect, totuși nu putem scoate iadul din Scriptură, după cum nu putem scoate raiul. Subiectul despre iadul cel veșnic pregătit de Dumnezeu pentru Satana și îngerii lui (vezi Matei 25:41) este un subiect evitat, deoarece îi face pe mulți să se simtă stânjeniți. Un sondaj recent indică faptul că peste 67% din americani cred în iad și 23% cred că vor merge acolo. Iadul nu este o concepție inventată de biserică, ci este un loc real unde sufletele simt sete, durere și regrete fără posibilitate de ușurare sau de anihilare; de aceea vorbim cu durere în inimă despre acest loc în dorința ca cei care aud mesajul evangheliei să nu ajungă acolo.

În pilda bogatului nemilostiv (vezi Luca 16:19) Domnul Isus a ridicat puțin cortina spre lumea spirituală, ca noi să credem că

există un astfel de loc de chin, cu scopul ca omul să evite să ajungă acolo unde rugăciunile, intențiile bune și căința nu au nici-un rost. „Mă duc în iad cu prietenii mei și acolo o să ne distrăm“, mi-a spus un coleg de lucru, mai demult. „Cerul este un loc unde totu-i perfect, un loc plictisitor, de aceea aleg iadul“, a spus un om foarte bogat. Pentru astfel de oameni, noi, cei mântuiți, simțim durere. Pentru că ne pasă, după cum lui Dumnezeu Îi pasă, trebuie să facem ceva. Acest mesaj încercă să îndrume sufletele spre cer (vezi Romani 9:2, 3, 10:1).

Dacă spunem că noi credem în existența iadului și a raiului și totuși nu facem nimic să ne prevenim colegii, vecinii, neamurile, consătenii, înseamnă că nu ne pasă de aceștia. Iadul este un loc unde pedeapsa groaznică a lui Dumnezeu apasă veșnic peste sufletele care nu s-au împăcat cu El prin meritul jertfei Domnului Isus. „Dar, cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua“ (Apocalipsa 21:8). Dumnezeu este Dumnezeu și Tatăl celor care-L ascultă – și nu al mincinoșilor și al curvarilor care nu vor să se pocăiască. „... temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă“ (Matei 10:28).

Toți oamenii sunt vizați de realitatea iadului, dar textul citat la început este un avertisment specific pentru cei care odată L-au cunoscut pe Domnul Isus ca Stăpân, dar după un timp, mânați de dorințe de slavă deșartă, de dorințe de îmbogățire sau de pofta firii pământești, au mutat hotarul Cuvântului și au stricat Cuvântul, amestecând adevărul cu minciuna. „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume“ (1 Ioan 2:16). Aceste trei momeli i-au ispitit cu succes pe primii oameni în grădină, L-au ispitit fără succes pe Domnul Isus în pustiu și ne vor provoca și pe noi, cei care vrem să Îi fim credincioși Stăpânului care ne-a răscumpărat. Pentru cei care cred în Domnul Isus și Îi rămân loiali, El a nimicit frica și puterea morții (vezi Evrei 2:14, 15) pentru că noi ne încredem în

promisiunile Lui și nu ne mai temem de iad. „Diavolul joacă pe extreme“, spunea cineva, adică îți oferă cale mai largă sau caută să te încante să accepți reguli nebiblice care nasc mândrie spirituală la fel ca în cazul fariseilor de odinioară, care țineau obiceiuri omenești și le impuneau altora ca fiind de la Dumnezeu. „Păziți-vă de prorocii mincinoși! Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori“ (Matei 7:15).

Textul citat la început ne avertizează cu privire la cei care predică ideile lor și trec de ce este scris; acești oameni care pot face mare pagubă în ogorul Domnului. Pe ei îi așteaptă o zi a răsplătirii, însă, așa cum spune Cuvântul, aceasta va consta într-o pedeapsă năprasnică, pentru că ei lovesc și rănesc ceea ce iubește Dumnezeu: Biserica (vezi Luca 13:24). Deocamdată, amestecat cu grâul este și neghina, amestecați cu oile sunt și lupi în piele de oaie, dar urmează un triaj în care unii vor fi puși la stânga, iar alții la dreapta (vezi Matei 13:47-51). Sortarea Marelui Păstor va separa pe cei în care Hristos a luat chip de cei în care nu a luat chip. „Unde este acel loc de chin?“, se întreabă unii. Textele care vorbesc despre Locuința morților ca fiind în adâncul pământului abundă, de aceea nu este bine să încercăm să născocim noi alte locuri (vezi Matei 12:40; Isaia 14:9, 66:24; Psalmii 16:10, 9:7; Apocalipsa 20:14; Genesa 37:35; 1 Samuel 2:6; Numeri 16:30; Iov 7:9, 21:13; 1 Împărați 2:6). Din aceste texte reiese că Locuința morților (Șeol) este sub scoarța pământului, după care este o prăpastie mare (vezi Luca 16), după care urmează locul de chin numit iad; acolo a ajuns bogatul nemilostiv și a fost chinuit de sete, dar de unde era, i-a văzut pe Avraam și pe Lazăr. Mai jos este abisul unde, legați în lanțuri, așteaptă judecata îngerii căzuți (vezi 2 Petru 2:4; Iuda 1:6).

Toți oamenii care sunt în viață în acest moment au rezervare fie în iad, fie în rai. Purgatoriul nu există; el a fost inventat de oameni cu scopul de a scoate bani de la ei. Nu puțini Îl acuză pe Dumnezeu pentru că trimite sufletele într-un astfel de loc de chin, numit iad, dar El a făcut tot posibilul ca ele să nu ajungă în iad. A

plătit El Însuși prețul pentru vina omului care vine la El ca păcătos. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3:16). Dumnezeu Și-a arătat dragostea pentru om prin faptul că „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“ (2 Corinteni 5:21).

Dumnezeu este drept și bun. În bunătatea Lui, El dă fiecăruia ce își alege. Dacă nu ar fi oferit oportunitate de salvare de la iad, oamenii ar putea argumenta că nu este bun. Dacă nu ar pedepsi păcatul neiertat, nu ar fi drept. Însuși faptul că El pedepsește păcatul ne dă încă o garanție că mântuirea noastră este sigură, deoarece El nu Se schimbă. Păcatul fiecărui suflet va fi pedepsit în trupul lui Hristos sau prin pedeapsa iadului, după cum alege fiecare, în mod personal. Scopul venirii Domnului Isus și al vestirii evangheliei este ca omul să nu ajungă în iad. „Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință“ (Luca 15:7). Dacă încă nu L-ai chemat pe Domnul Isus în viața ta ca Domn și Stăpân, nu ai vrea să fii unul dintre sufletele care fac bucurie cerului? Nimic din ce ar oferi Satana pe acest pământ nu rezistă timpului, dar mântuirea pe care o oferă Dumnezeu prin credință în jertfa înlocuitoare a Domnului Isus va dăinui veșnic.

Când cineva cumpără un ceas deșteptător nou, când sună prima dată pare foarte strident, dar după mai multe zile omul se obișnuiește cu acel zgomot menit să-l trezească. Am cunoscut pe cineva care chiar poate dormi mai departe. Într-un mod asemănător, unii, când aud mesajul despre iad se sperie și spun că se pocăiesc, dar după un timp se obișnuiesc cu ideea și, parcă fermecați de păcat, nu-i mai înspăimântă gândul că vor petrece veșnicia în chin. Lasă mesajul acesta despre realitatea iadului să facă bine sufletului tău și pocăiește-te! În mod metaforic am putea spune că reclama casei Satanei spune: „Noi dăm ce avem mai bun

la început“, pe când reclama casei Domnului Isus spune: „Noi dăm ce avem mai bun la sfârșit“. Ce vei alege pentru sufletul tău? Masa Domnului Isus sau masa lui Satan? Va trimite Dumnezeu oamenii în iad? Răspunsul corect este că oamenii se trimit singuri în acel loc de chin refuzând să se pocăiască, „pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți“ (2 Tesaloniceni 2:10b). Chiar dacă numele de creștin a fost introdus de păgâni, el îi desemnează pe cei care seamănă cu Hristos pentru că Duhul Sfânt îi modelează și îi pregătește la fel cum Eliazar a pregătit-o pe Rebeca să-l întâlnească pe Isaac.

Creștin adevărat este omul care, crezând în Domnul Isus, prin pocăință, a devenit o făptură nouă (vezi 1 Corinteni 5:17) care, ascultând de tot sfatul Scripturii, are ca prioritate trăirea pentru viața care vine. Creștin adevărat este cel care, după ce s-a pocăit, cere botezul în apă, ca să intre în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Creștin este acela care nu se mai teme de iad, ci din dragoste pentru Stăpânul care l-a răscumpărat se ferește de tot ce i se pare rău și lucrează cu sârguință în folosul Împărăției lui Dumnezeu. Ești tu creștin adevărat?

Amin

45

ORBUL BARTIMEU

„El a auzit că trece Isus din Nazaret, și a început să strige: «Isus, Fiul lui David, ai milă de mine!»“

Marcu 10:46

Când deschidem Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-l citi este bine să fim conștienți că Dumnezeu vrea să ne vorbească, pentru ca, în urma citirii și a studiului, să avem hrană care să învețe și să susțină sufletul nostru. Chiar dacă citim o povestire bine-cunoscută, precum cea a orbului Bartimeu, din care de-a lungul timpului am sustras hrană spirituală, putem avea așteptarea să fim binecuvântați din nou. Povestirea descrie o minune – un fapt care nu poate fi explicat în mod științific. Omul a fost înzestrat cu simțul auzului, al văzului, al mirosului, al gustului și cu simțul tactil – care, prin atingere, oferă informații detaliate creierului chiar și fără ajutorul văzului. Bunul simț nu este în această listă, dar nici el nu trebuie să lipsească din viața omului. Acela care este lipsit de unul din aceste simțuri este pus de ceilalți oameni în categoria celor care au dizabilități.

Dintre cele cinci simțuri, nici unul nu are un impact mai puternic, atunci când lipsește, decât văzul. Când omul privește, pe retina ochiului apare informația văzută, care printr-un impuls nervos, este transmisă la cortex, unde este descifrată, interpretată sau

recunoscută, ca apoi mintea să spună gurii sau altor organe cum să reacționeze. Vederea este unul dintre darurile pe care le avem de la Dumnezeu, prin care mintea noastră primește informații clare despre mediul înconjurător. Calea vizuală este cea mai impresionabilă și transmite minții omului nu doar chipul celor dragi de lângă noi, ci și cele mai multe gunoaie. Oameni precum Iov știu asta, de aceea își feresc ochii de imagini inutile punând străji aspre la firul gândirii lor. „Făcusem legământ cu ochii mei și nu mi-aș fi oprit privirile asupra unei fecioare“ (Iov 31:1).

Majoritatea am experimentat ce înseamnă să umbli noaptea prin cameră, cu lumina stinsă și să ne loveim de ceva tare cu piciorul. Dacă acel sentiment este deosebit de neplăcut, ca să apreciem acest dar al văzului de la Dumnezeu, este bine să încercăm să ne închipuim cum ar fi să umblăm într-o astfel de beznă tot timpul. Statisticile spun că în lume există peste 200 milioane de oameni lipsiți de vedere care trăiesc acest coșmar al unei lumi întunecate.

Bartimeu era un om fără prieteni pentru că nu avea ce oferi, dar probabil era dus să ceară de milă în locurile pe unde treceau oamenii. În acea zi, când Domnul Isus a ajuns la Ierihon, Bartimeu era înconjurat de mari mulțimi de oameni care voiau să-L vadă și să-L audă pe Învățătorul din Nazaret, dar nimeni nu avea timp pentru el. Oamenii erau acolo pentru ei și când Bartimeu a început să strige la Domnul Isus, oamenii, deranjați, l-au certat să tacă. Ierihonul este o cetate la 17 kilometri de Ierusalim, având o populație mixtă de evrei și de neamuri; este o cetate cu un trecut istoric important, care datează de pe vremea lui Iosua. Ierihonul, care apare în pilda samariteanului milostiv, era o cetate ocolită de evreii care țineau Legea deoarece îi socoteau eretici pe cei din Ierihon; îi socoteau necurați și pierduți spiritual. Este cetatea în care Zacheu a fost restaurat și mântuirea a intrat în casa lui când Domnul Isus a poposit la el.

Bartimeu cerșea pentru că avea nevoie să mănânce, dar era privit de semenii lui ca un om pedepsit de Dumnezeu; dar dacă

Dumnezeu ar vrea să pedepsească oamenii cu orbirea pentru păcat, nu numai Bartimeu, ci toți oamenii ar fi fost orbi. Bartimeu a auzit de Învățătorul din Nazaret care vindecă boli incurabile și, simțind că este singura lui oportunitate să capete vederea, a început să strige tare: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!“ Când a fost certat să tacă, a început să strige mai tare; și cred că Domnul Isus i-a auzit mai întâi vocea credinței.

Credința celor care spun că ei cred în Dumnezeu și în Isus Hristos ca Mântuitor stă în a crede și acționa pe baza spuselor lui Dumnezeu. Dacă te-aș întreba cum te cheamă nu ar fi nevoie de timp îndelungat sau de hotărâri, ci imediat mi-ai spune numele tău. Știi cum te chemă de mulți ani și nimeni nu te poate convinge că te cheamă altfel decât cum scrie că te cheamă în cartea de identitate. Credința care vede minuni este cea care are tăria și convingerea că Dumnezeu va face ceea ce a promis. Strigătul lui Bartimeu a avut o adresă clară. A avut adresa cuiva care poate să-i dea vederea, chiar dacă el încă nu cunoscuse pe nimeni altul care să fi cerut un astfel de lucru de la cineva. Bartimeu era orb, dar vedea ceva ce oamenii din jur nu vedeau. El vedea în persoana Domnului Isus pe Acela care poate face orice. Numindu-L „Fiul lui David“ a adăugat un ton profetic la strigătul lui după ajutor. El L-a numit Mesia, Acela pe care tot Israelul ar fi spus că Îl așteaptă, știind că avea să vină din sămânța lui David.

Convingerea lui profetică, exprimată cu glasul lui tare, a ajuns la urechea Domnului Isus, care l-a chemat la El și l-a întrebat ce vrea să-i facă. Bartimeu a sărit în picioare, și-a aruncat haina, care-i era singura protecție de frig noaptea și de căldură ziua, și a spus: „«Rabuni ... să capăt vederea». Și Isus i-a zis: «Du-te credința ta te-a mântuit». Îndată orbul și-a căpătat vederea, și a mers după Isus“ (Marcu 10:51, 52). Nu știm dacă vreodată cineva l-a mai întrebat pe Bartimeu exact ce ar vrea să primească, dar când a ajuns înaintea Domnului Isus a știut că El are de dat mult mai mult decât niște bani cu care să-și cumpere pâine. Domnul Isus, care l-a cunoscut pe Natanael înainte ca acesta să-L fi văzut, care

l-a chemat pe Zacheu pe nume fără să-l întrebe cum îl cheamă, a cunoscut zbuciumul, dar și credința acestui orb disperat și l-a vindecat. Această întâmplare din viața Domnului Isus și a ucenicilor ne arată nepăsarea oamenilor față de cei care suferă lângă ei, ne arată că stăruința cu credință înaintea Domnului primește rezultate. Această nepăsare se poate vedea astăzi în rândul celor credincioși care trăiesc între mulți oameni nemântuiți. Dacă fiecare credincios ar spune despre Domnul Isus sau ar invita pe cineva la casa de rugăciune unde să asculte mesajul evangheliei, multe suflete ar fi câștigate pentru Domnul și în acest fel cu toții am grăbi venirea Domnului Isus. Foarte mulți oameni bâjbăie în această lume, fiind orbi din punct de vedere spiritual și au nevoie să fie conduși la Isus, care dă și azi vedere orbilor.

Unii văd bine dar sunt egoiști. Privesc cu răutate și invidie și au nevoie să fie vindecați de Domnul Isus. Unii văd mari valori în bani și în avere și își neglijează sufletul și pare că și l-ar vinde pentru bani. Acești oameni au nevoie de atingerea Domnului Isus. Unii văd rău pentru că se văd foarte buni când se compara cu alții, dar dacă Domnul le-ar deschide ochii s-a vedea ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi (vezi Apocalipsa 3:17). Mulți cred că sunt bine, că ideile lor și calea aleasă de ei este bună, până să vină la adevărul Scripturii care, ca o oglindă, le arată adevărata lor față. Alții care au probleme cu vederea spirituală sunt cei care îi disprețuiesc pe semenii lor pentru că nu văd în ei valoare și chipul lui Dumnezeu și, în orbirea lor, se îndreaptă spre veșnicie ca spre o prăpastie a pierzării. Biblia spune despre ei: „Lăsați-i: sunt călăuze oarbe; și când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă“ (Matei 15:14).

Când un om vede bine din punct de vedere spiritual nu mai poate suporta păcatul în viața lui, ci îl vânează și îl scoate afară. Ești tu un văzător sau un nevăzător? Faptul că Bartimeu și-a aruncat haina ne spune că el anticipa că avea să fie vindecat. Domnul Isus i-a spus: „Du-te“, dar orbul vindecat a ales să meargă după Isus. Credința i-a fost răsplătită! În calitate de credincioși ne

rugăm Domnului acasă, pe drum sau la biserică, dar oare ce anticipăm să se întâmple? Unii folosesc rugăciunea ca scuză să nu facă ce ar trebui. Unii se roagă până ajung la necredință din cauza unei rutine care nu vede răspuns. Promisiunile lui Dumnezeu nu trebuie să treacă peste noi, ci ele trebuie crezute din toată inima, așa cum credem că știm cum ne cheamă. Creștinismul de astăzi a creat un standard slab și mic peste care poți privi, care nu cere mai mult decât rutină; dar celui care Îl crede pe Dumnezeu îi stă la dispoziție puterea Duhului lui Dumnezeu care l-a înviat pe Isus Hristos din morți (vezi Romani 8:11).

Înnoirea minții noastre trebuie să ne pună în poziția de copii ai lui Dumnezeu care cer și primesc lucruri de la Dumnezeu. Nu cere de la Dumnezeu ceea ce El deja a spus că a făcut și nu cere ceea ce poți și trebuie să faci tu singur, dar cere lucruri prin care Numele Lui să fie proslăvit (vezi Ioan 14:13, 15:7, 16:23). Doamne, Te rugăm dă-ne vedere să ne vedem cum ne vezi Tu! Ajută-ne să vedem ce avem și putem folosi pentru slava Împărăției Tale! Ajută-ne să vedem ce nu avem și ne trebuie, ca să cerem de la Tine!

Amin

46

ÎNCHINAREA LA ȘARPE

„A îndepărtat înălțimile, a sfărâmat stâlpii idolești, a tăiat Astarteile și a sfărâmat în bucăți șarpele de aramă pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Israel arseseră până atunci tămâie înaintea lui: îl numeau Nehuștan.“ 2 Împărați 12:4

Când privim la viața împăratului Ezechia privim în istorie la vremea când Israelul era împărțit în două regate: regatul din nord, numit Israel, și regatul din sud, numit Iuda, care, datorită poziției geografice, includea și tribul Beniamin. Ezechia a ajuns împărat în Iuda după moartea tatălui său, la vârsta de 25 de ani, și, spre deosebire de predecesorii lui, a făcut ce este plăcut înaintea Domnului. A început o campanie de eliminare a idolilor din viața poporului și a distrus idolii canaaniți; printre idolii distruși s-a numărat și șarpele de aramă făcut de Moise, pentru că poporul ardea tămâie înaintea lui ca înaintea unui dumnezeu. Textul spune că Ezechia și-a pus încrederea în Domnul și niciun alt împărat n-a fost ca el.

Felul în care oamenii s-au legat de acel șarpe de aramă, care le dădea o încredere falsă, ilustrează felul în care oamenii se leagă astăzi de ce este pământesc în ideea că nu este rău; dar cea mai des întâlnită formă de idolatrie este iubirea unor lucruri – o

afacere, casă, bani, persoane sau chiar o casă de rugăciune. Acel obiect distrus de Ezechia a fost făcut la porunca lui Dumnezeu (vezi Numeri 21:4-9) când Israel a ieșit din Egipt și a înconjurat ținutul Edomului. În acea vreme oamenii au devenit nerăbdători și au cârtit, iar Dumnezeu a îngăduit peste ei șerpi veninoși, care i-au omorât pe mulți. Din întâmplarea neplăcută cu șerpii putem învăța să nu cârtim pentru că întotdeauna avem de pierdut – și nimic de câștigat. Ea ne învață despre pericolul răzvrătirii și al neascultării de Dumnezeu, atunci când trecem prin situații care ne ofensează și ne pot face să ne poticnim în felul lui Dumnezeu de a face lucrurile.

Petru, când era amenințat să fie omorât a doua zi, dormea liniștit între străji, știind că Domnul i-a promis că va ajunge bătrân. David s-a dus împotriva lui Goliat crezând că acel uriaș nu are nicio șansă de izbândă pentru că Dumnezeu i-a promis că va ajunge împărat. Când așteptăm promisiunea lui Dumnezeu în viața noastră și se pare că El zăbovește, trebuie să credem și să ne bucurăm; vom trăi îndeajuns de mult încât să vedem acea promisiune împlinită. Privind la acțiunea lui Ezechia împotriva șarpelui de aramă putem vedea un conducător care a identificat și apoi a distrus un idol. Ezechia a văzut o deviere de la închinarea cerută de Legea lui Dumnezeu și, deși a fost riscant să facă ceva ce putea stârni mânia poporului, cu curaj, a distrus acel idol – care nu putea ajuta pe nimeni. Nimănui nu-i place să i se spună: „Tu aluneci spre idolatrie“. Când auzim asta, sărim să ne apărăm poziția, dar este bine să ne lăsăm corecțați de Cuvântul lui Dumnezeu. Ai tu idoli în viața ta? Ai curajul să-i scoți afară? Orice pune stăpânire pe noi, pe timpul nostru, pe resursele noastre poate fi un idol.

Un idol este ceva ce primește mai multă importanță decât Dumnezeu, ceva ce nu ai vrea să pierzi niciodată, ceva ce îți provoacă mai multă plăcere și vine în conflict cu ascultarea de Dumnezeu. Ezechia nu doar a oprit o tradiție de 850 de ani, ci a distrus-o; noi trebuie să facem la fel când descoperim idoli din viața noastră. În timpul Domnului Isus, Israelul, în frunte cu fari-

seii, uitând de milă și de dreptate, au făcut un idol din Templul din Ierusalim și asta, în jurul anului 70, le-a adus pierzarea multora dintre ei. „Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare zicând: «Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!»“ (Ieremia 7:4). Templul lui Solomon a fost distrus de babiloneni, iar cel care era în picioare în zilele Domnului Isus a fost distrus de romani, conform cuvântului rostit de Domnul Isus (vezi Luca 21:6). Templul din Ierusalim prevestea vremea de acum, când Dumnezeu, prin Duhul Sfânt avea să locuiască din nou în sufletele celor răscumpărați prin jertfa Domnului Isus. Oamenii de atunci au făcut din templu un „Nehustan“, un idol; iar Dumnezeu a îngăduit să fie distrus, așa că din anul 70 niciun evreu nu a mai putut ține toată Legea.

Totul a început cu nemulțumirea israeliților în legătură cu voia lui Dumnezeu pentru ei. Și-au pierdut răbdarea și nu au mai așteptat desfășurarea planului lui Dumnezeu. Același pericol ne pân-dește și pe noi când lucrurile nu merg cum vrem noi. Dacă nu veghem ne putem face idoli din membrii familiei, din posesiuni materiale, din tradiții și din obiceiuri care nu sunt în Scriptură (vezi Ieremia 17:9). O bucată de aramă a devenit idol pentru israeliți; o mașină sau un alt lucru poate deveni un idol pentru noi. Dacă nu scăpăm de idoli din viața noastră, în drum ne așteaptă o judecată divină – ca și pe israeliți în pustie. Din obiecte și persoane venerat, care au murit, oamenii au făcut dumnezei falși și închinarea la aceștia nu aduc binecuvântare, ci doar atrag mânia lui Dumnezeu. Canonizarea sfinților a început în anul 995 și de atunci numărul acestor idoli crește mereu. Aceași așa-zisă biserică a interzis oamenilor accesul la Sfânta Scriptură în anul 1229 ca apoi, în 1439 să inventeze doctrina purgatoriului.

Oricine se pleacă înaintea unui chip fără viața și poate aprinde o lumânare comite păcatul necromației – adică închinarea la morți (vezi 1 Samuel 15:23). Clădiri de biserici făcute să impresioneze, odăjdii și ritualuri nebiblice, făcute de oameni, sunt idoli cărora li se aduce închinare astăzi, pentru că au fost făcute ca să impre-

sioneze și să intimideze când, de fapt, adevărații închinători se închină în duh și în adevăr (vezi Ioan 4:23). Chiar dacă intențiile sunt bune, cum a fost în cazul lui Uza și a carului de lemn, dacă acel lucru, obicei sau ceremonie nu ne este cerută în Noul Testament, poate fi un idol, poate fi o provocare la adresa lui Dumnezeu și o neascultare de El. „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte“ (Proverbele 14:12).

Apostolul Pavel îi pune pe cei care se închină la idoli cei muți în rândul păgânilor: „Când erați păgâni știți că vă duceți la idoli cei muți, după cum erați călăuziți“ (1 Corinteni 12:2). Ești și tu cumva călăuzit să te închini la vreun chip pictat, turnat sau cioplit, care este mut? (vezi Psalmii 97:7). Oamenii fac mătâni și unii ajung la autoflagelare în speranța că vor atrage atenția lui Dumnezeu într-un mod favorabil, dar mântuirea se primește prin credința în Domnul Isus – și nu prin fapte (vezi Tit 3:5). De-a lungul anilor, mari mulțimi de oameni s-au retras în mănăstiri și au trăit o viață austeră. Așa a făcut și reformatorul Martin Luther până a înțelege că cel neprihănit va trăi prin credință (vezi Evrei 10:38; Galateni 3:11), până a înțelege despre minunea care are loc înăuntrul omului (vezi Ioan 3:3).

Dacă ne iubim sufletul nu vom mai merge la idoli și dacă sunt în casa noastră îi vom scoate afară. „Ei au dat lui Iacov toți dumnezeii străini care erau în mâinile lor și cerceii pe care-i purtau în urechi. Iacov i-a îngropat în pământ sub stejarul de lângă Sihem“ (Genesa 35:4). Fiecare trebuie să ne identificăm slăbiciunea și acolo trebuie să punem străji puternice, ca relația noastră cu Domnul Isus să nu sufere. „Dumnezeul acestei lumi“ prezintă la tot pasul oferte de idoli și tentații și vrea să te încrezi în lucrurile acestei lumi și să le iubești. Domnul Isus i-a spus lui Nicodim (vezi Ioan 3:14) că va fi înălțat, așa cum Moise a înălțat șarpele de aramă în pustie și cine privește la Domnul Isus cu credință, primește iertare și viață veșnică. „Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?“ (Ioan 11:26).

Domnul Isus a venit pe pământ să moară pentru ca cei „mușcați“ de șarpele păcatului să poată fi vindecați – și nu pentru cei care se cred sănătoși. Privind la jertfa lui Isus – singura scăpare de plata păcatului – poți fi mântuit; dar se cere o decizie din partea ta. Trebuie să crezi și să-L chemi în viața ta ca Domn și Mântuitor. Ceea ce cere Dumnezeu de la om este mai mult decât rezonabil. Dumnezeu cere să Îi aduci trupul tău ca o jertfă vie (vezi Romani 12:1), adică să te ferești de păcat și de idoli.

Domnul Isus este Mare Preot și Împărat. Ca Mare Preot S-a jertfit pe Sine pentru păcătoși. Noi suntem chemați să fim preoți ai lui Dumnezeu (vezi Apocalipsa 1:6), iar noi, ca preoți, aducem trupurile noastre ca o jertfă vie ca apoi, ca neam împărătesc, să împărțim cu El, sub sceptrul Său. Îți poate fi cu folos veșnic să distrugi altarele idolilor și să scoți afară din casa și din viața ta tot ce Îl provoacă pe Dumnezeu la mânie, ca apoi să te poți bucura de vremurile de înviore. „Și Domnul a fost cu Ezechia, care a izbutit în tot ce a făcut“ (2 Împărați 18:7a). Vânează idolii din viața ta, scoate-i afară și apoi cheamă-L în inima ta pe Domnul Isus, care te poate mântui.

Amin

FIRIMITURI SAU VIAȚĂ DIN BELȘUG?

„Au mâncat și s-au săturat; și au ridicat șapte coșnițe, pline cu rămășițele de firimituri.“ Marcu 8:8

Am auzit de soția unui pastor care era foarte economă cu mâncarea pe care o gătea, așa cum ar trebui să fie toate soțiile. Dar aceasta întrecea măsura; gătea prea mult din același fel de mâncare și apoi familia trebuia să mănânce aceeași mâncare până se termina. Când a văzut că i s-a pus în față același meniu pentru a patra oară, pastorul s-a așezat la masă și a început să mănânce fără să se roage. Soția lui i-a atras atenția, dar el a spus: „Dacă vezi aici, pe masă, mâncare pentru care nu am mulțumit deja de două ori, spune-mi; altfel nu văd cum aș mai putea spune încă o rugăciune pentru ea“.

După ce Isus S-a rugat pentru șapte pâini și cinci pești, care nu erau ca pâinile de trei kilograme de la Gostat, ci mult mai mici, ucenicii le-au împărțit celor 4.000 de persoane și după ce acestea s-au săturat de pâine și de pește, au strâns șapte coșnițe pline cu firimituri. Domnul Isus a învățat în acea zi noroadele multe lucruri, după care, știind că li s-a făcut foame, I s-a făcut milă de ele și a cerut ucenicilor să le dea de mâncare. Este frumos să observăm umanitatea Domnului Isus. El a înțeles nevoia oamenilor nu doar de hrană spirituală sau nevoia de a fi vindecați, ci și

nevoia de hrană pentru trup. Ceea ce pentru ucenici părea o imposibilitate în acel loc, a devenit o posibilitate pentru Domnul Isus. Căutând în Scriptură, cu doar două capitole mai înainte vom vedea că Domnul Isus deja înmulțise pâinile cu o altă ocazie și săturase cinci mii de bărbați cu cinci pâini și doi pești. „Au mâncat toți și s-au săturat; și au ridicat douăsprezece coșuri pline cu firimituri de pâine și cu ce mai rămăsese din pești“ (Marcu 6:42, 43). Pare interesant că după ce au văzut această primă minune a înmulțirii pâinilor, la următorul impas când nu aveau pâine, ucenicii au spus: „... Cum ar putea cineva să sature cu pâine pe oamenii aceștia, aici într-un loc pustiu?“ (Marcu 8:4b).

Prin prima minune a înmulțirii pâinilor, Domnul Isus le-a dat o lecție ucenicilor. El le-a arătat că toate sunt cu putință celui care crede dar pentru că aveau inima împietrită și nu au învățat nimic, Domnul a trebuit să repete lecția nu după mult timp. Mesajul acesta are menirea să ne încurajeze să privim la ce Dumnezeu a făcut deja în viața noastră, ca astfel, cu credință, să cerem și să primim de la El ce avem nevoie. Mai târziu, când au pornit cu corabia pe mare, Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „Luați seama, să vă păziți bine de aluatul fariseilor și de aluatul lui Irod“ (Marcu 8:15). În acea împrejurare ucenicii uitaseră să ia pâini cu ei și aveau doar o pâine. Deși au văzut două înmulțiri a pâinilor, credeau că Domnul le-a atras atenția să nu folosească pâini de la acei oameni. Apoi le-a pus o întrebare retorică: „Aveți ochi și nu vedeți Aveți urechi și nu auziți ? Și nu vă aduceți aminte deloc?“ (Marcu 8:18). Ulterior Domnul a făcut o recapitulare cu ei, ca să le aducă aminte de felul în care a săturat miile de oameni și a strâns apoi multe coșuri cu firimituri.

Înainte să spunem că ucenicii aceia erau niște elevi foarte slabi, trebuie să privim la noi. Scopul acestui mesaj este să trezească în noi credința analizând ceea ce Domnul a făcut cu ucenicii, cu alții ca ei, de-a lungul vremii, și ce a făcut în viața noastră. Așa cum ucenicii s-au văzut în fața unei misiuni imposibile, când a trebuit

să dea de mâncare la mulțimile adunate în jurul lor și noi, când uităm ce a făcut Dumnezeu în trecut, ne vedem în încurcătură, închiși parcă în anumite situații, fără posibilitate de ieșire. Oare nici noi nu înțelegem că Dumnezeul nostru este fără de limite și că poate face orice? Trebuie să ne întrebăm de câte ori trebuie să ne dea și nouă Dumnezeu aceeași lecție ca să-L credem că deține controlul total și a pus sub picioarele noastre chiar și puterea vrăjmașului. „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre“ (Romani 16:20).

Apostolul Pavel, prin care Dumnezeu a făcut minuni nemaipomenite (Faptele apostolilor 19:11), după ce a ajuns la maturitate spirituală prin prigoane și prin multă muncă în câmpul Evangheliei, a spus: „Pot totul în Hristos care mă întărește“ (Filipeni 4:13). Acesta este statutul credincioșilor sănătoși, maturi și născuți din nou. Dacă Hristos este în noi (vezi Coloseni 1:27; Efeseni 3:17), El este mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor (vezi Efeseni 1:21). În calitate de creștini născuți din nou suntem locuiți de Hristos. Când credința noastră este sănătoasă trecem de la a crede la a ști că așa va fi. Credința tare nu se clintește până când nu vede rezultatul dorit. Problemele vieții, de care nu suntem scutiți, chiar dacă suntem copiii Domnului, pentru cei nepregătiți sunt crize, dar pentru cei pregătiți sunt oportunități.

Succesul înseamnă să faci ce altul nu știe sau nu poate face; la fel este și pe calea credinței. Pentru cel cu credință rostirea rugăciunii de multe ori un act de război; odată ce știe cine este el în Hristos, se roagă cu autoritate împotriva întunericului (vezi Efeseni 12:1). În credință nu există stagnare. Dacă nu crești înseamnă că scazi în putere; dacă nu ataci porțile Locuinței morților înseamnă că bați în retragere. Este mai bine să mori crezând decât să trăiești o viață de biruit, plină de îndoieli, o viață de creștin nominal. Cel credincios primește ce crede – și uneori asta merge până la ceea ce unii ar numi absurd. John Wesley, care

a rostit zece mii de predici și a călătorit 400.000 de kilometri călare pe cal, a avut o zi în care calul, epuizat de atâtea călătorii, nu a mai putut merge. Wesley s-a rugat pentru el, calul s-a făcut imediat sănătos și apoi și-a continuat călătoria. Cu atât mai mult va vindeca Dumnezeu bolnavii la rugăciunea celui care crede (vezi Iacov 5:15). Dacă vrem să trăim și să avem o viață din belșug în credință trebuie să știm că Dumnezeu Se poate îngriji de toate nevoile noastre, în orice domeniu. Apostolul Pavel le-a spus celor din Filipi: „Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa în slavă, în Isus Hristos“ (Filipeni 4:19).

Înainte de coborârea Duhului Sfânt, în ziua Cincizecimii, ucenicii au avut probleme în a crede aceste lucruri și în a înțelege Împărăția lui Dumnezeu, dar nu și ulterior. Avem de ales între a trăi viața din belșug (vezi Ioan 10:10) sau trăirea cu firimituri, adică din amintiri despre ce a lucrat Domnul în viața altora. Putem trai și avea viață din belșug pentru că Hrisots este în noi și Duhul Sfânt, care ne-a fost dat ca arună, ne călăuzește, sau putem fi dintre aceia care au urechi și nu aud, au ochii și nu văd, pentru că nu cred Cuvântul (vezi Ioan 14:12; Marcu 16:17). Uneori, a crede înseamnă a vedea lucrarea dorită, și apoi a stăruii cu încăpățănare, proclamând Cuvântul până o vezi terminată. Înnoirea minții noastre (vezi Romani 12:2) trebuie să schimbe felul în care credem și folosim autoritatea în rugăciune. Noi, care am fost chemați și socotiți neprihăniți prin jertfa Mielului lui Dumnezeu, am fost și proslăviți (vezi Romani 8:30), iar ca ființe proslăvite avem autoritate peste puterea întunericului. Isus ne spune: „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpi și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luca 10:19). Aplicarea acestei autorități face diferența între creștinii care se hrănesc doar cu lapte zeci de ani și cei care trăiesc o viață din belșugul puterii date de Dumnezeu.

Cât de siguri trebuie să fim pe ce a promis El? La fel de siguri cum suntem de numele nostru. Creștinismul a creat un standard

slab în care omul merge la o casă de rugăciune toată viața și apoi moare fără să fi câștigat măcar un suflet pentru Dumnezeu. Milioane de creștini au trăit și au murit fără să vadă o vindecare sau o eliberare de demoni, fără să fi folosit vreodată autoritatea pe care o au în Numele lui Isus Hristos.

Partea practică a acestui mesaj stă în întrebarea: Ce faci când ajungi la ceva ce nu poți și totuși știi că este bun și necesar? Avem de ales între panică, frustrare, deznădejde și nemulțumire sau credință în Dumnezeu, care face ca toate lucrurile să lucreze spre binele nostru (vezi Romani 8:28). La nenorociri și dezamăgiri islamicii spun: „insallah“, adică „a fost voia lui Allah“; dar noi, care slujim adevăratului Dumnezeu, avem promisiunile Lui, care sunt valabile astăzi ca și în ziua când El le-a decretat.

Un credincios matur, care trăiește o continuă viață de mijlocire în post și în rugăciune și este un vas în care se află Duhul lui Dumnezeu, știe că poate porunci puterilor întunericului, care lucrează acum în lumea spirituală. Când imposibilul apare în fața noastră, cum a apărut în fața ucenicilor cărora li s-a cerut să hrănească mii de oameni cu aproape nimic, trebuie să știm că Dumnezeu deține controlul; trebuie să nu uităm că El poate totul și sentimentele noastre trebuie disciplinate și stăpânite.

Rețeta succesului în situații dificile cere în primul rând rugăciune. Psalmistul David spune: „... Dimineața eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine și aștept“ (Psalmii 5:3b). După ce ne-am încredințat soarta în mâna Domnului, uneori trebuie să așteptăm. „Sufletul meu așteaptă pe Domnul mai mult decât așteaptă străjerii dimineața, da, mai mult decât așteaptă stăjerii dimineața“ (Psalmii 130:6). În clipele de încercare, după ce ne-am cercetat și inima nu ne-a osândit pentru nimic, trebuie să privim uneori și la „firimiturile“ din trecut, trebuie să privim cu încredere la felul în care a lucrat Dumnezeu în trecut și la biruințele pe care ni le-a dat.

Scriptura este plină nu doar de firimituri, ci este plină de hrană tare care ne poate zidi credința. „Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și

prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde“ (Romani 15:4). Povestiri precum cea a Esterei, a lui Daniel în groapa cu lei, a lui David în fața lui Goliat, a lui Iosif cel curat, au fost scrise pentru mine și pentru tine ca să rezisti, să înduri, să biruiești și să ai nădejde – și nu deznădejde. Primește sufletul tău mâncare? Citește, meditează la Cuvântul lui Dumnezeu și nu te culca niciodată cu sufletul flămând. Domnul Isus a înmulțit pâinile, dar și ucenicii au avut de organizat mulțimile și de împărțit hrana. Dumnezeu, care este credincios și bun, Își face partea Lui; dar și noi trebuie să ne facem partea noastră. Trebuie să Îi dai Domnului ce ai – și nu ce nu ai. Ai în mână un toiag, ca Moise, sau ai cinci pâini cu care trebuie să hrănești o mulțime?

Dumnezeu vrea să lucreze cu noi atât de mult încât uneori ne dă de făcut ceva care ne obligă să-L chemăm în ajutor; dar noi, ferindu-ne de tot ce ni se pare rău (vezi 1 Tesaloniceni 5:22), trebuie să ne facem partea. Dacă Îi rămânem credincioși, avem promisiunea că într-o zi nu va mai fi nevoie să căutăm firimituri, pentru că Îl vom vedea așa cum este (vezi 1 Ioan 3:2) și vom sta la masa Împăratului nostru. „Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor“ (Matei 8:11). La acea masă vor fi numai cei ai Lui, vor fi numai cei care, prin meritul sângelui Domnului Isus, au fost născuți din nou când s-au pocăit. Vei fi și tu acolo? Asigură-te că ai rezervare la această masă și nu într-un alt loc!

Amin

48

EȘTI TU SARE?

„Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară, și călcată în picioare.“ Matei 5:13

Sarea este un mineral care în zilele de astăzi se găsește din belșug, după cum indică și prețul ei în magazine. Pe vremea romanilor ea ajunsese la valoarea aurului, așa că legiunile romane erau uneori plătite cu sare. În acea perioadă Domnul Isus le-a vorbit ucenicilor; i-a asemănat cu aceasta substanță valoroasă și le-a spus: „Voi sunteți sarea pământului!“ În Scriptură sunt zeci de referințe la sare; probabil cea mai cunoscută este stâlpul de sare în care s-a transformat soția lui Lot. Această cuvântare a Domnului Isus are la început, ca o temelie, cuvântarea despre fericire. În ea, piramida lumii, în care cei bogați și puternici erau în vârf, este răsturnată. Domnul Isus îi pune la vârf, în poziție de „fericiți“, pe cei pe care lumea îi vede jos de tot în societate.

Folosindu-Se de metafora sării, Domnul Isus le-a explicat ucenicilor lucruri duhovnicești; le-a explicat importanța și valoarea lor ca suflete cu credință în Dumnezeu care pot și trebuie să facă o diferență între oameni. După cum sarea este esențială pen-

tru susținerea vieții, tot așa caracterul sufletului care prin nașterea din nou este din Dumnezeu și dovedește că este „sare“ este esențial și necesar să fie văzut și simțit în lumea care zace în cel rău. „Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău“ (1 Ioan 5:19). Întrebarea la care trebuie să ne răspundem, privind la influența noastră spirituală în jurul nostru, este: „Suntem sau nu suntem sare?“ Cea mai proastă reclamă pentru creștinism este un creștin nesărat, care totdeauna este nemulțumit, răutăcios, viclean și nedrept, pe care toți cei care-l cunosc vor să-l evite.

După cum sarea creează sete tot așa caracterul creștinului născut din nou, în care este Duhul lui Dumnezeu, este unul ales și evident pentru cei de afară, iar ei vor dori să îl aibă și ei. Un astfel de creștin este cunoscut ca om drept, gata să ajute, care niciodată nu-și pierde cumpătul, nu îi ies pe gură cuvinte nepotrivite și are, chiar și la necaz, o pace care poate fi văzută de cei din jurul lui. În creștinul pe care Dumnezeu îl consideră sare se vede un altruism și o dedicare pentru binele altora care nu poate fi înțeleasă de lume și uneori chiar produce mirare. El este ca un pom bun, care fără să-și propună sau să se forțeze, dă roade bune. Câteva întrebări simple ne pot ajuta să vedem dacă suntem sare, dacă provocăm sete și facem ce este bine și plăcut înaintea lui Dumnezeu. Ți doresc oamenii prezența și au încredere în tine? Susții neprihănirea și oamenii știu că nu pot rosti orice vorbe sau plănui ceva rău în fața ta? Vor oamenii din jur să poată fi ca tine? Dacă răspunsul este DA, spiritual vorbind, înseamnă că ești sare; dar dacă este NU, ți-ai pierdut puterea de a săra și nu ești bun decât să fii aruncat și călcat în picioare. Creștinii care nu sunt sare sunt oameni care se folosesc de numele de creștini, dar nu au în viața lor valori creștine care seamănă cu ale lui Hristos.

Cea mai mare pagubă pentru un credincios este pierderea nevinovăției primite de la Dumnezeu. Sarea care își pierde gustul, din metafora rostită de Domnul Isus, reprezintă în primul rând creștinii care L-au cunoscut pe Domnul, dar, din neveghere, au

alunecat înapoi în lume și au căzut de la credință. Ispita oferită de vrăjmaș, ca o rămă în ac oferită peștelui, prin care îi face pe unii să cadă de la credință, este provocarea de a da ceva veșnic pentru ceva temporar. Creștinii adevărați, care sunt sarea pământului, sunt plăcerea și bucuria lui Dumnezeu. Pentru ei, ca și în cazul lui Lot în cetatea Sodoma, Dumnezeu alege să amâne a-Și revărsa mânia peste pământ (vezi Genesa 18:20-32; Eclesiastul 9:15). Un om „nesărat“ este un om mereu critic și nemulțumit, pe când un creștin „sărat“ este o binecuvântare – pentru alții pentru că în el se manifestă dragostea pe care Dumnezeu a turnat-o în inima lui (vezi Romani 5:5; Iuda 1:21).

Creștinii care au frică de Dumnezeu și Îl urmează pe Domnul Isus după Scripturi sunt un stăvilor împotriva manifestării totale a puterii răului; dar odată ce Biserica va fi luată, cel rău se va manifesta pe pământ în toată puterea lui. După cum sarea dă gust bun mâncării, tot așa creștinul care este sare are un limbaj și un comportament care-i aduce cinste. Apostolul Pavel ne sfătuiește: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreașă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecărui“ (Coloseni 4:6). Sarea, cu care Domnul Isus i-a asemănat pe ucenici, este o substanța remarcabilă. Merită să enumerăm câteva dintre caracteristicile ei: creează sete, adaugă și păstrează valoarea, distruge microbii, creează atracție, dă gust și purifică, lucrează în tăcere, este necesară pentru viața omului, este ușor de procurat azi, toate culturile din toate țările o folosesc, lucrează la toate temperaturile.

Sarea, care a fost creată de Dumnezeu, reprezintă în mod simbolic caracterul credinciosului. Când un credincios își pierde puterea de a săra, este pentru că a devenit lumesc și, potrivit-se cu chipul acestui veac, nu face nicio diferență favorabilă. Oamenii care pretind că-L cunosc pe Domnul Isus, dar care, prin faptele lor Îl tăgăduiesc, sunt ca sarea ce și-a pierdut gustul și fac calea Domnului să fie vorbită de rău (Faptele apostolilor 19:9). Asta se întâmplă „fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în

voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite“ (Romani 1:28). Spiritual vorbind, ca să-ți păstrezi puterea de a săra trebuie să te apropii de Dumnezeu (vezi Iacov 4:8-10), să fi un ucenic devotat (vezi Ioan 8:31) care își iubește sufletul și își ține sufletul și trupul disciplinat (vezi Marcu 1:35). Detașarea de plăcerile lumii creează loc pentru a iubi lucrurile lui Dumnezeu (vezi 2 Timotei 2:15) și a sta ocupat cu ceea ce zidește Împărăția lui Dumnezeu. Un astfel de suflet, din dragoste pentru Acela care l-a răscumpărat cu sângele Lui, este interesat să atingă excelența în slujire (vezi Deuteronomul 18:13). Ca să îți păstrezi puterea de a săra, de a influența în bine, va trebui să lupți. Chiar dacă știi să omori și să răstignești firea cea veche, ea revine repede la viață.

Când tinerii luptători din Sparta plecau la luptă pentru prima dată, li se dădea un scut și li se spunea să lupte cu vitejie pentru că, în funcție de cum vor lupta, vor veni înapoi cu acel scut în mână sau pe el, adică mort. Metafora sării ne spune cum trebuie să fie influența noastră și ce se așteaptă de la noi, ca luptători în credință. Iacov descrie caracterul credinciosului adevărat în felul următor: „Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume“ (Iacov 1:27). După cum nimeni nu folosește la bucătărie sare plină de impurități sau sare care și-a pierdut puterea de a săra, nici credinciosul întinat de lume nu poate fi folosit de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu folosește tot felul de vase, cu excepția celor murdare. Când ești sare, când Hristos locuiește în tine, poți să fii în cel mai mare necaz pământesc și totuși să ai pace. Dacă nu-L ai pe El, poți să trăiești în cel mai mare belșug și succes pământesc și să nu ai pace.

Ca credincioși, ne păstrăm puterea de a săra neacceptând compromisiunile pe care ni le oferă cel rău. Lumea are „stelele“ ei, care pot fi văzute și pe trotuar la Hollywood; dar și Dumnezeu are stelele Lui, care nu și-au pierdut puterea de a lumina. Biblia ne spune: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce

vor învăța pe alții să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci“ (Daniel 12:3). Alege să rămâi sare cu orice preț pământesc; alege să rămâi o valoare pentru Dumnezeu, alege să rămâi sufletul în care Hristos locuiește prin Duhul Sfânt (vezi Efeseni 3:17). Isus ne spune: „Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa“ (Apocalipsa 3:11).

Amin

49

UN SCHIMB NEFAVORABIL

„Vegheați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut.“ Evrei 12:16

Un om a făcut plinul la mașină și când a plecat de la benzinărie a uitat să pună înapoi la rezervor capacul, care era pe mașină. S-a oprit după un timp, dar capacul nu mai era acolo. În ideea că și alții au făcut aceeași greșală, s-a întors la benzinărie să caute în împrejurimi un capac. Nu l-a găsit pe al lui, dar a găsit un alt capac pe care, mulțumit, l-a înșurubat; când a făcut asta a auzit un „clic“ deosebit. Capacul s-a blocat în noua lui casă și a fost nevoie de intervenția unui mecanic să-l deșurubeze. Acel capac a creat o situație mai dificilă decât cea de mai înainte și uneori în viață, la risc, omul, încurajat de firea lui cea veche, schimbă lucrurile potrivite, bune și necesare pentru sufletul lui cu alte lucruri, așa cum a făcut Esau, fiul lui Isaac.

Din cauza foamei, ademenit de pofta stârnită de miros și de văzul unei ciorbe de linte, Esau și-a vândut dreptul de întâi născut care îl îndreptăța să primească cea mai mare parte a moștenirii de la tatăl său, Isaac (vezi Genesa 25:25-33). Ai lăsat vreodată povața Scripturii la margine de drum pentru că ai vrut foarte tare ceva ce poate era rău pentru sufletul tău? Nu puțini sunt cei care

fac asta într-un cinematograful murdar, în fața unui computer, într-o afacere necinstită sau doar stând pe scaunul batjocoritorilor și participând la discuția bârfitorilor. Pe Esau nu l-a deranjat prea tare, pe moment, când a făcut acel schimb nefavorabil pentru viitorul lui, ci chiar i s-a părut avantajos; dar decizia lui pripită l-a dus într-o stare de independență de Dumnezeu părinților lui.

Textul citat la început prezintă decizia lui Esau ca pe o decizie greșită, care ne poate sluji ca lecție fiecăruia dintre noi. A dat ceva de preț pentru ceva ne semnificativ. Situația lui Esau ridică o întrebare în fața noastră: „Pentru cât ți-ai vinde sufletul?” Îngrozit, de obicei, omul răspunde: „Pentru nimic în lume”, speriat de perspectiva iadului; totuși, mulți fac lucrul acesta când iau decizii greșite și fac schimburi nefavorabile. Mai târziu, Esau a văzut importanța acelei binecuvântări și a regretat până la lacrimi, dar a fost în zadar (vezi Evrei 12:17).

Fiecare om învață aici, pe pământ, sau când ajunge în iad, ca bogatul nemilosiv (vezi Luca 16:24), că nimic nu este mai de preț decât mântuirea sufletului său. „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16:26). Prin schimbul nefavorabil pe care l-a făcut, Esau a spus că ceea ce are Dumnezeu de oferit nu este valoros; prin acest dispreț a invitat dezastrul în viața lui, deoarece a primit învinuirea de curvar și lumesc. În alte traduceri Esau este numit lumesc, adică fără Dumnezeu. Când evreii, Domnul Isus (în evangheliile sinoptice, adică Matei, Marcu și Luca) sau chiar noi vorbim despre Dumnezeu Îl numim, uneori, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov – și nu al lui Esau, care este tipul și modelul omului care trăiește fără Dumnezeu.

Isaac și Iacov au fost gemeni, dar diferența dintre caracterul lor nu putea fi mai mare. Esau a fost genul de om descurcăreț, care știe totul, e priceput în multe lucruri, dar care disprețuiește ceea ce oferă Dumnezeu, spunând că vrea fericirea pământească cu orice preț, în prezent – și nu în viitor. Avem dreptul să căutam

prosperitatea, pentru că numai așa îi putem ajuta pe alții și nu suntem o povară pentru cei din jurul nostru, dar nu cu prețul întoarcerii spatelui spre Dumnezeu și al părăsirii căilor Lui. Apostolul Pavel ne învață cum să fim și ne spune: „cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea; căci chipul lumii acesteia trece“ (1 Corinteni 7:31).

Este în noi ceva ce trebuie biruit – dorința de a trăi doar pentru acum. Dacă unui copil îi spui că îi dai o ciocolată astăzi, dar dacă așteaptă până mâine îi dai trei, el va alege să primească o ciocolată astăzi. Esau nu a devenit lumesc pentru că a mâncat, ci a fost deja lumesc când a ales să mănânce una dintre cele mai scumpe mâncăruri consumate de om. Să am acum, să văd acum cum este, cu orice preț, fără să mai aștept sunt dorințe care trebuie să ne îngrijoreze pentru că pot duce la dezastru, așa cum am văzut în viața multor tineri. Lipsa fricii de Dumnezeu și necunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu sunt două deficiențe spirituale care duc la decizii proaste, la schimburi nefavorabile pentru suflet.

Imaginea lui Esau în Scriptură ne spune că Esau nu era un om rău din punct de vedere omenesc, firesc. El era iubit, mai ales de tatăl său. Găsim la Esau înalta virtute de a ierta, pentru că atunci când se întâlnește cu fratele lui, Iacov, îl îmbrățișează și-l sărută mult (vezi Genesa 33:4). De asemenea, îl vedem că nu este lacom și avar după averea fratelui său, ci încearcă să-i refuze darurile, spunând că are nu doar strictul necesar, ci din belșug. Nu prea întâlnim astfel de calități nobile astăzi, când tribunalele sunt pline de frați care se judecă unul cu celălalt pentru avere. Totuși, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune să nu fim ca Esau. De ce? Esau nu era felul de om pe care azi l-am numi rău, dar motivul pentru care nu trebuie să fim ca el este că Dumnezeu nu era în viața lui. Probabil Esau era un păgân bun, de treabă, un om prosper, dar fără Dumnezeu.

Avraam, Isaac, Iacov, au făcut altare Dumnezeului care a creat lumea, dar Esau nu. El era pasionat, ca și cei care seamănă cu el astăzi, de vânat, de pescuit, de modă, de sport și de distracții

nepermise. Oare ce gândea Esau? Probabil tot ce gândesc oamenii descurcăreți, iubitori de plăceri, educați, în unele cazuri, și bogați, în ziua de astăzi: „Ce-mi trebuie mie Dumnezeu?! Eu mă descurc“. Mulți spun că sunt mai buni decât unii care se folosesc de numele de pocăiți și trist este că în unele cazuri au dreptate; dar alegând să nu Îi slujească lui Dumnezeu, ei rămân cu păcatul lor și nu văd că celui care se pocăiește i se atribuie o neprihănire desăvârșită, ca să poată fi acceptat înaintea lui Dumnezeu ca suflet fără vină, ca fiu și moștenitor în Împărăția lui Dumnezeu (vezi Romani 5:1, 2).

„Ce-mi trebuie mie Dumnezeu?“, zice cel care refuză pocăința și apoi își numără avantajele. „Am o zi liberă în plus și nu merg să stau pe o bancă duminică de duminică. Pot să dorm, nu trebuie să fiu acolo la timp și am mai mult timp să mă distrez și să mă recreez. Am bani în plus și nu mi-i risipesc dându-i la alții, pentru că proprietatea mea este a mea. Nu sunt limitat să-mi închid viața prin abțineri morale, verbale sau comportamentale. Poftesc ce vreau, îmi cumpăr ce vreau, ascult ce vreau, am relații cu cine vreau, cum vreau, fără să mă sfîesc că am încălcat vreun principiu moral.“ Acestea sunt unele dintre avantajele sugerate de Satana omului care nu Îl are pe Dumnezeu în viața lui. Cum a spus scriitorul rus Dostoyevsky, „Dacă nu este Dumnezeu, nimic nu este greșit moral“. O astfel de viață nu este lipsită de necazuri, ci este pândită de boală, de decizii rele și de accidente neprevăzute, dar după această viață sufletul are în față judecata lui Dumnezeu și pedeapsa veșnică în iad.

Esau a luat decizii rele când s-a căsătorit cu două hitite – fapt care a fost un motiv de întristare pentru părinții lui (vezi Genesa 26:34). El nu l-a întrebat pe Isaac dacă îi place ce și-a ales, ci, atras de înfățișare, s-a înstrăinat de familie și de Dumnezeu. Esau a mers să locuiască în Edom. A ajuns să fie tatăl edomiților, un popor vrăjmaș poporului Israel (vezi 2 Corinteni 6:14, 15). Fără hârtii și ședințe, omul lumesc face un târg cu Satana și nu poate scăpa de consecințe decât dacă inter-

vine mâna tare a lui Dumnezeu. Mulți spun că doar încearcă marfa lui Satana și apoi se întorc la Dumnezeu, dar, după cum nu știu cât de tare este curentul unei ape până nu intră în apă, tot așa nu știu cât de tare este puterea păcatului până când este prea târziu. Unii, care deși cunosc pretențiile lui Dumnezeu, forțează limitele harului – cum fac, de exemplu, cei care divorțează sau își permit o relație care-i mânjește cu păcatul curviei, și nu puține biserici în zilele de astăzi scuză, până la urmă, astfel de fapte, deși aceste fapte sunt „ilegale“ în Împărăția lui Dumnezeu, iar cei care le fac intenționat se exclud din Împărăție.

Avem nevoie de Dumnezeu și noi nu putem ști cât de mult avem nevoie de El până nu vedem de unde ne-a scăpat. Poți alege ca Domnul să fie păstorul tău sau poți alege să-L refuzi, pentru că îți place să te conduci singur sau pentru că nu-ți place asprimea Lui față de păcat. Fiecare om poate alege pentru el, dar nu poate alege sau evita consecințele. Mântuirea nu se moștenește din părinți și nici nu se dă la grămadă, ci în mod individual fiecare suflet trebuie să o ceară, prin pocăință. Moartea sau răpirea Biserici îi va despărți pentru totdeauna pe cei care sunt lumești, ca Esau, care stăpâniți de mândrie spun că nu au nevoie de Dumnezeu, de cei care, prin pocăință, au devenit copii ai lui Dumnezeu. Până în momentul pocăinței suntem toți morți în păcate și în greșeli (vezi Efeseni 2:1), fără nădejde și fără un viitor bun. Apostolul Pavel ne spune că eram „... fără nădejde și fără Dumnezeu în lume“ (Efeseni 2:12b). Ești tu un om lumesc, o persoană care trăiește fără Dumnezeu? „Și lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac“ (1 Ioan 2:17). Este un schimb nefavorabil să alegi lumea și să treci nepăsător pe lângă oportunitatea mântuirii pentru că vrei plăcerile păcătoase ale acestei lumi. Cine primește darul mântuirii, prin înnoirea minții (vezi Romani 12:2) ajunge să urască aceste păcate pentru că își găsește bucuria în alte lucruri.

Cuvântul lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, produce o frământare în inima celui care aude vestea bună a mântuirii prin

crediința în Domnul Isus. După aceea, cântărind binele și răul, omul ia o decizie. Minte sănătoasă este trezită și își face un proces de conștiință în urma căruia poate spune: „Am nevoie de Isus în viața mea! Am nevoie să mă știu iertat și mântuit!“ Curând Dumnezeu te va chema la răsplătire, de aceea te îndemn să alegi viața, primindu-L pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân în viața ta.

Amin

50

DE CE PLEACĂ OAMENII DE LA ISUS?

„Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El.“ Ioan 6:66

Acest verset este unul dintre cele mai triste versete din Scriptură, alături de versetul care spune că Duhul lui Dumnezeu S-a depărtat de la împăratul Saul (vezi 1 Samuel 16:14). Pentru cineva care a „gustat că bun este Domnul“ (vezi 1 Petru 2:3), gândul că în viitor s-ar putea să aleagă să nu mai umble cu Domnul Isus pe „cărările neprihănirii“ (vezi Proverbele 4:11) este unul absurd. Totuși, mulți dintre cei care pornesc cu mare iureș pe calea cea îngustă, care duce la viață (vezi Matei 7:14), ajung să se poticnească și chiar să se întoarcă înapoi. Isus ne spune: „Ferice de acela pentru care nu voi fi un prilej de poticnire“ (Luca 7:23). Motivul pentru care oamenii Îl părăsesc pe Dumnezeu este un secret pe care iadul ar dori să îl țină ascuns pentru totdeauna. Scriptura ne spune că pentru cei ce sunt pe calea pierzării (vezi 1 Corinteni 1:18) pocăința este, de multe ori, o nebunie; dar noi știm că și dintre cei care vin la Hristos și înțeleg beneficiile incomparabile ale mântuirii, de dragul lumii, unii renunță la umblarea cu Hristos. „Căci Dima din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit ...“ (2 Timotei 4:10a). Chiar și Billy Graham a spus că din mulțimile care ies în față pe

stadioane și se predau Domnului, mai puțin de 10% ajung să umble cu Isus ca Mântuitor al lor.

Evangelistul Charles Finney (1850) a fost numit „tatăl chemării la altar“; el a fost cel care a început să cheme oamenii să iasă în față să se predea după rostirea mesajului evanghelic. A te preda este un lucru bun și necesar, dar nu este de ajuns dacă schimbare vieții nu continuă și nu apare dovada nașterii din nou (vezi 2 Corinteni 5:17; Ioan 3:3). Nu este de ajuns să-ți spună cineva: „Hai! Spune rugăciunea asta repede!“ și apoi să te declare mântuit. Este nevoie de căință sinceră ca să scapi de vechiul stăpân. Atâta timp cât îl dorești în viața ta, el nu pleacă.

Nașterea din nou într-o persoană începe cu o frământare în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu, cu o întristare după voia lui Dumnezeu (vezi 2 Corinteni 7:10, 11), care duce la pocăință și poate fi identificată în schimbare. Nașterea din nou se manifestă de obicei în felul următor: îți dai seama că ești pierdut fără Isus, ai înțeles că numai Dumnezeu dă mântuire, vrei să oprești păcatul în viața ta, vezi dragostea lui Dumnezeu – care a suferit pedeapsa pentru păcatul tău – apoi ceri și primești umplerea cu Duhul Sfânt, ca să nu mai umbli singur niciodată. A te pocăi nu înseamnă doar a ridica mâna ca semn că Îl primești pe Domnul sau a ieși la altar, ci înseamnă a-L lăsa pe Dumnezeu să-ți schimbe radical viața. Pocăința este o intrare în rândul celor socotiți neprihăniți prin credință (vezi Romani 5:1, 2), este intrarea într-o luptă spirituală cu Satan, cu îngerii lui, cu lumea și cu firea ta cea veche, dar avându-L de partea ta pe Dumnezeu, care te conduce prin Duhul Sfânt. A te pocăi înseamnă a intra în rândul celor care uneori sunt urâți și chiar prigonți, în rândul celor care uneori ajung să piardă din, punct de vedere pământesc, ceea ce au, dar care vor fi mântuiți și răsplătiți la venirea Domnului Isus.

Dacă un om nu privește la costul pocăinței de la început, este posibil ca după un timp, amăgit de Satana și din dragoste pentru lume, să se întorcă la vechiul stăpân. Ca să nu fii dintre cei care după o perioadă se întorc de pe calea Domnului, ca și ucenicii din

textul citat la început, trebuie să-L cunoști pe Dumnezeu mai întâi ca Judecător – care aplică Legile Împărăției fără niciun compromis. Aceste legi spun că plata păcatului este moartea. „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru“ (Romani 6:23). Ca să înțelegi mai bine cât de mânios este Dumnezeu pe păcat trebuie să știi și să nu uiți niciodată cum a fost pedepsit păcatul tău în trupul Domnului Isus. Altfel s-ar putea ca, după un timp, prin compromis cu păcatul, să nesocotești acest sacrificiu mareț.

După ce-L cunoști pe Dumnezeu ca Judecător trebuie să-L cunoști ca Tată milos, care nu vrea moartea păcătosului și, de aceea, a dat un Înlocuitor care să plătească pentru păcatul fiecărui om care alege să intre la adăpostul acestei jertfe. Logosul întrupat, Preaiubitul Tatălui, în care El își găsește toată plăcerea, a plătit pentru vina noastră. Fără această jertfă toți oamenii ar fi fost condamnați la pedeapsă veșnică. Dacă conduci printr-o zonă cu restricție de viteză fără să dai atenție indicatoarelor speciale, s-ar putea să primești acasă o amendă usturătoare. Dacă nu ai fost atent și nu știi despre restricția respectivă, când afli că ești penalizat rămâi surprins; dacă cineva alege să plătească în locul tău amenda, din cauză că nu te crezi vinovat și nu știi ce lege ai încălcat, s-ar putea să spui, ofensat, că tu nu te știi vinovat și nu ai nevoie de mila nimănui. Când ești convins de vinovăție, devii recunoscător față de cel care a plătit în locul tău.

Unii vin la Isus cu gândul că mai adaugă ceva la viața lor sau ca să aibă încă o asigurare pentru sufletul lor, dar când înțeleg că, oricât de buni s-ar vedea, nu au nicio șansă să scape de iad dacă Domnul Isus nu plătește vina păcatului lor, ajung să prețuiască mântuirea. Isus Hristos nu este doar una dintre căile ce duc la viața veșnică, ci este singura cale. Chiar El a spus: „Eu sunt calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“ (Ioan 14:6). El nu a murit pe cruce să ne îmbunătățească viața, ci să ne scape de iad. Isus nu este un adaos benefic, ci este singurul mod în care putem avea viață veșnică. „În nimeni altul nu este

mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți“ (Faptele apostolilor 4:12).

Domnul Isus și vechii predicatori, precum Charles Spurgeon și Charles Finney, înainte de a prezenta grațierea oferită de Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus, prezentau călcarea Legii lui Dumnezeu de către cel păcătos. Informația despre pedeapsa meritată de păcătos face ca vestirea evangheliei să fie cu adevărat vestea bună care oferă scăpare celui care nu ar avea nicio altă șansă. Cine nu înțelege legea aspră a lui Dumnezeu împotriva păcatului nu are cum să înțeleagă corect și să prețuiască harul lui Dumnezeu pentru oameni. Domnul Isus a oferit femeii samaritence la fântână apa vie, dar mai întâi i-a arătat că a încălcat porunca „să nu preacurvești“ (vezi Ioan 4:18). Tânărului bogat care a dorit să știe ce trebuie să facă pentru a fi mântuit, Domnul Isus i-a arătat că a încălcat porunca „să nu ai alți dumnezei“ (vezi Luca 18:18).

Scriptura ne spune că toți ne-am născut în păcat și nici unul dintre noi nu poate spune că nu a păcătuیت. „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi“ (1 Ioan 1:8). Un om care se vede bun nu poate spune că nu a spus nicio minciună în viața lui; dacă a mințit, merită numele de mincinos. Cine vrea mântuire trebuie să știe că fără Isus este pierdut pe veci. Ceremoniile preoților, înainte sau după moarte, nu fac nici doi bani dacă omul nu s-a pocăit și nu a fost născut din nou. Un bărbat care a privit și a poftit o femeie în mintea lui este numit de Biblie curvar și cine l-a urât pe aproapele său este pus în rândul ucigașilor. Toți au nevoie de iertare; „căci toți au păcătuیت și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3:23). Ca oameni născuți din Adam, este normal să păcătuim, după cum este normal ca un pom pădureț să facă roade acre și amare. Dar Fiul lui Dumnezeu a venit să nimicească această lucrare a diavolului (vezi 1 Ioan 3:8) pe care el o face în fiecare dintre noi până când, prin pocăință, suntem născuți din nou și Hristos începe să locuiască în noi prin puterea Duhului Sfânt (vezi Efeseni 3:17; 1 Ioan 2:27).

Unii dintre cei care nu rămân la credință, ci trăiesc în dezordine spirituală și au alte priorități, de obicei nu sunt convingși că sunt destul de răi sau cred că Dumnezeu iartă la nesfârșit (vezi Evrei 6:4-6). Căderea începe să se vadă când omul neglijează Cina Domnului pentru că nu vede importanța ei pentru viața sufletului său. Lipsindu-se de Masa Domnului, creștinul se sabotează singur. Apoi o rărește cu mersul la casa de rugăciune, dar spune că se roagă și este creștin, uitând că mlădița care nu aduce rod, chiar dacă este atașată de vie, este tăiată și aruncată în foc, uitând că pomul care nu aduce rod an după an este tăiat, uitând că unii care au avut numele scrise în Cartea vieții ajung să aibă numele șters (vezi Apocalipsa 3:5). Acești oameni, când au spus că s-au pocăit, nu au fost convingși de vinovăția lor și de aceea încetează să prețuiască jertfa Domnului Isus pentru ei. „Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci“ (Matei 24:12).

Hindușii din India cred că este mai bine să mori de foame decât să omori o vacă – pe care o consideră sacră; dar copiii Domnului cred că este mai bine să fii mulțumit cu oricât de puțin decât să compromiți curăția sufletului; cred că este mai bine să mori decât să te lepezi de Hristos. În ziua de apoi cei care au dat înapoi de pe calea Domnului vor merge cu vina lor înaintea Stăpânului, care, pentru că este drept, nu va avea încotro decât să-i pedepsească trimițându-i acolo unde este și stăpânul căruia i-au fost credincioși. Dacă Dumnezeu nu ar pedepsi păcatul, ar înceta să fie drept. „Și cel neprihănit va trăi prin credință; dar, dacă dă înapoi, sufletul meu nu găsește plăcere în El“ (Evrei 10:38).

Fii sigur că te cunoști. Niciodată nu ajungi să te cunoști mai bine decât atunci când vine criza și necazul. Fii sigur că El îți vorbește când deschizi Scriptura, pentru că tăcerea Lui doare mai tare decât asprimea cuvintelor Sale. Dacă L-ai primit pe Domnul Isus ca Stăpân în viața ta, ești parte din planul lui Dumnezeu, ești sufletul în care El a investit enorm. Rămâi credincios Lui și El îți va răsplăti credincioșia. „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții“ (Apocalipsa 2:10).

Amin

51

CUM POȚI SCĂPA DE APĂSAREA DUHURILOR (1)

„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor; împotriva domniilor; împotriva stăpânilor în întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.“ Efeseni 6:12

Deși textul din care este citat versetul de mai sus este foarte clar în ce privește realitatea prezenței duhurilor rele, învățătura despre puterile întunericului și a felului în care putem lupta și birui aceste puteri au rămas în umbră în majoritatea bisericilor, fie din cauza fricii, fie din cauza lipsei de putere necesare pentru a avea de-a face cu ele. În acest capitol, scris de apostolul Pavel, învățăm despre inamicul ascuns și nevăzut; învățăm că trebuie să luptăm împotriva lui și învățăm că, dacă nu vrem să fim cuceriiți de inamic, trebuie să cucerim noi suflete din întuneric la lumină, pentru Dumnezeu. Când adevărurile fundamentale sunt neglijate de creștini pentru că, dintr-un motiv sau altul, îi face incomozi, oamenii devin vulnerabili la superstiții și la capcanele vrăjmașului împotriva căruia suntem

chemați să luptăm. Dacă noi ca ispravnici, împuterniciți de Dumnezeu, care vrem să împărțim drept Cuvântul lui Dumnezeu, ne îndeplinim slujba de vestitori ai Cuvântului lui Dumnezeu într-un mod echitabil, când studiem și cunoaștem aceste învățături despre lupta spirituală, vestim această învățătură și utilizăm tot ce Dumnezeu ne-a pus la îndemână ca să biruim poziția acestor duhuri ale răutății.

Noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, nu avem nevoie ca oamenii să ne fie supuși, dar avem nevoie să știm că duhurile care chinuiesc oamenii ne sunt supuse în autoritatea ungerii Duhului Sfânt care este în noi (vezi 1 Ioan 2:27). Trăim nu doar într-o lume fizică ci și într-una spirituală, complexă, de aceea, când creștinii nu luptă împotriva duhurilor rele și nu recunosc că aceste puteri sunt la lucru prin oamenii care nu veghează, ci tolerează și chiar scuză păcatul în viața lor, se ajunge la situații în care, chiar și în biserici, oamenii se luptă între ei; lucru care convine vrăjmașului. În această vreme de pe urmă, când găsești conducători, dar slujitori mai puțini, când suntem în plin război spiritual, pe pământ lucrează puterea lui Dumnezeu, dar și puterea întinericului, însă vine vremea când în Univers va lucra numai puterea lui Dumnezeu.

Subiectul despre apăsarea duhurilor necurate este sensibil, dar nu trebuie evitat pentru că Dumnezeu ne-a dat învățătura și ne-a dat mandatul să scoatem aceste duhuri rele care chinuiesc oamenii. „Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați“ (Matei 10:8). Minte omului credincios este ca o găleată care se cufundă în fântâna duhului nostru unde locuiește Duhul Sfânt, dar dacă în oameni locuiesc duhuri necurate găleata scoate gânduri și planuri necurate. Biblia prezintă situații de eliberare a celor chinuți de duhuri ca noi să învățăm din ele, dar nu prezintă nici un caz în care un creștin născut din nou este posedat de demoni. Ucenicii Domnului Isus, de când Domnul era cu ei pe pământ, și ucenicii Lui de astăzi, în care se vede maturitate spiri-

tuală, au avut și pot avea biruință în lupta cu duhurile necurate. Acela care se păzește de păcat ca nimicitorul să nu-l poată acuza și să nu poată avea drept asupra lui, prin Cuvântul lui Dumnezeu, folosind Numele lui Isus Hristos, prin puterea Duhului Sfânt și prin sângele Domnului Isus, poate cere eliberarea celor apăsați de diavolul.

Postul și rugăciunea pregătește un astfel de lucrător al Domnului care este plin de credință și îndrăzneală sfântă pentru o astfel de luptă care, așa cum spune textul citat la început, nu este o luptă împotriva cărnii și sângelui, ci este o luptă spirituală (vezi Efeseni 6:12). „Mulțimea, de asemenea, alerga la Ierusalim, din cetățile vecine, și aducea pe cei bolnavi și pe cei chinuiți de duhuri necurate: și toți se vindecau“ (Fapte 5:16). Scoaterea duhurilor necurate din cei chinuiți este unul dintre semnele despre care Domnul Isus a spus că vor însoți pe cei ce vor crede în Numele Lui (vezi Marcu 16:17). Din binele, mult, pe care Domnul Isus l-a făcut noroadelor a fost și acesta că a eliberat oamenii de sub tirania duhurilor necurate. „Cei chinuiți de duhuri necurate erau vindecați“ (Luca 6:18). Aceia care, prin pocăință, sunt născuți din nou scapă de acest fel de posedare pentru că lumina nu locuiește împreună cu întunericul.

Dacă nu avem grijă întunericul poate să oprescă uneori și poate chiar încurca planurile noastre. „Astfel, o dată, și chiar de două ori, am voit, (eu, Pavel, cel puțin) să venim la voi; dar ne-a împiedicat Satana“ (1 Tesaloniceni 2:18). Când au permisiune, duhurile pot cauza apăsare chiar și celor credincioși, așa cum vedem în cazul apostolului Pavel, dar ele nu pot poseda sufletul răscumpărat care aparține lui Dumnezeu. „Și ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă palmuiască, și să mă împiedice să mă îngâmf“ (2 Corinteni 12:7). Când nu suntem vigilenți, să verificăm gândurile rele care ne sunt sugerate la nivelul minții, care vin împotriva noastră ca niște săgeți arzătoare din partea vrăjmașului care nu cunoaște gândurile, dar ne citește

urmărindu-ne, este posibil să acționăm greșit, așa cum vedem în cazul lui Petru care, sincer și plin de intenții bune, ar fi oprit pe Domnul Isus de la a îndeplini planul Tatălui (vezi Matei 16:23).

Un alt caz asemănător îl avem în Samaria. „Isus S-a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: «Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți!»“ (Luca 9:55). Omul este ținta preferată a acestor duhuri, cum vedem și în cazul de la Gadara (vezi Matei 8:28), dar ele pot locui nu doar în oameni, ci și în animale și se pot atașa chiar de unele obiecte sau locuri. Duhurile rele sunt subalternii diavolului (diabolis, acuzator), Satanei, căruia i se slujește pe pământ prin comiterea de păcat. Ele atacă omul pentru că au fost făcute după chipul lui Dumnezeu și nu vor ca omul să ajungă cu Dumnezeu în locul de unde ele au fost alungate. Pentru că timpul rămas este scurt, el se luptă mai mult ca orișicând împotriva Bisericii și a lui Israel, ca astfel să strice condițiile necesare ca Domnul Isus să vină și să-i ia puterea.

Este important să cunoaștem felul în care duhurile ajung să intre în oameni ca apoi să știm cum pot fi eliberați de sub apăsarea lor. Satana are o împărăție (vezi Matei 12:26) spirituală și scopul lui este să facă omul să-i aducă închinare făcându-l să păcătuiască. Pe pământ sunt mulți oameni posedați de demoni, dar nu mai pot fi recunoscuți ca fiind posedați de însuși Satana: Iuda, Anticrist. Acela care tolerează și acceptă marfa întunericului, pe care Dumnezeu o urăște, este expus și este vulnerabil duhurilor necurate care detectează oportunitatea și se simt invitate de acea persoană. Citirea în palmă, în cărți, în cafea, în sfera de cristal, horoscopul și orice metodă care pretinde că spune viitorul (ghicire) sunt uși deschise de pătrundere a duhurilor întunericului. Vorbe ca și „mai bine n-aș fi!“ sau „mai bine n-aș trăi!“ sunt invitații făcute duhului morții.

Unii sunt aprig apăsați de duhurile întunericului și atât viața la serviciul lor cât și viața de căsnicie le este dată peste cap din cauza duhului de mânie care-i stăpânește și pe care nu-l pot controla chiar dacă după acea manifestare, în mod sincer, le pare

foarte rău. Duhul de răzvrătire și neascultare atacă copiii și tineretul ca să strice armonia din casă. Duhurile de neiertare, dispreț și ură țin multe suflete încătușate și le oprește rugăciunile. Probabil că nu toți bolnavii, dar majoritatea suferă din cauza apăsării duhurilor care bântuie nestingherite de vreo rugăciune făcută în autoritatea care vine de sus. Duhul de lăcomie face oamenii să muncească asemenea robilor, iar la sfârșit de viață să vadă că nu au făcut nimic pentru a se îmbogăți față de Dumnezeu.

Duhul de invidie face oamenii nemulțumiți și nefericiți chiar dacă au mai mult decât au nevoie. Duhul de frică, ca un monstru, chinuiește multe suflete în zilele noastre și lista cu fobiile comune crește mereu. Duhul de lene face omul nu doar sărac, ci și nefolositor Împărăției lui Dumnezeu. Celor nemântuiți, duhul de beție, de fumat și folosit tutun, le distruge trupurile, în loc ca acestea să fie templul Duhului Sfânt. Oameni animați de duhuri necurate stârnesc, de multe ori, prigoană împotriva celor care vor să trăiască cu evlavie și acești oameni nu trebuie urâți, ci ei au nevoie să fie eliberați. Cineva care folosește droguri este ca și o cetate care și-a deschis toate porțile vrăjmașului și vrăjmașul nu ezită să vină, să preia controlul și să conducă o astfel de viață spre moarte și iad. Duhuri de osândire și condamnare personală îi fac, uneori chiar pe cei care spun că sunt credincioși, să nu simtă iertarea chiar dacă au mărturisit și s-au lăsat de păcate.

Duhul de judecată este la putere în multe vieți și acest fapt produce orbire spirituală. Unii, apăsați de duhuri, sunt rușinoși și timizi dincolo de normal, așa că ei nu vor să facă nimic pentru Dumnezeu. Mulți urmăresc cu plăcere violența pe ecrane și devin expuși duhului de violență care poate duce la a face pagube materiale și chiar la ucidere. Duhul de disperare începe cu melancolie și cu dezamăgire de sine și de cei din jur ca apoi, cu gândul că viața nu are rost, acest duh necurat să aducă dorința de sinucidere care înseamnă predare directă în mâna Satanei. Nu este greșit să-ți placă să ai o mașină bună sau o casă frumoasă dar mulți sunt posedați de acest fel de dorințe și, astfel, aceste lucruri au devenit

dumnezei. Tot apăsați de puterea întunericului unora nu doar că le place să urmărească sau să practice sportul, dar sunt obsedați de el. Unii ajung bolnavi de narcisism când se lasă biruiți de duhuri rele, fiind obsedați de felul cum arată, petrecând timp îndelungat în fața oglinzii, iar uneori ajung chiar să facă operații estetice. Ferindu-ne de tot ce ni se pare rău, trupul și dorințele lui trebuie ținute în frâu, iar dacă Îi cerem ajutorul, Dumnezeu ne ajută la aceasta. „Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate zidesc“ (1 Corinteni 10:23).

Cunoscând faptul că, de obicei, defectele noastre de caracter sunt legate de ochi, gură și urechi, trebuie să ne păzim inima de contaminare prin acceptarea sau respingerea anumitor lucruri; după cum ne conduce Duhul Sfânt în lumina Scripturii. Privind la lucrurile pe care ni le dorim trebuie să ne întrebăm cum vor afecta acestea viața sufletului nostru; trebuie să ne întrebăm dacă vor zidi și vor face posibil ca mai mult din puterea Duhului Sfânt să locuiască în noi sau vor stinge Duhul? Uneltirile duhurilor întunericului care te observă la ce te uiți cu jînd în vitrină, în reviste sau pe computer, pregătesc o momeală potrivită dorințelor tale, ca și cum ai pune o bucată de brânză într-o capcană de șoa-reci. Nu este păcat să fii ispitit pentru că și Domnul Isus a fost, dar fără de păcat. „Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți“ (Evrei 2:8).

Când ne vine în minte gândul pe care Cuvântul lui Dumnezeu, din noi, îl numește periculos, trebuie să ne împotrivism și să-l înlocuim cu ce este bun și aduce zidire pentru că ce este bun și ce este rău pornește din gânduri, adică din inimă. Un bărbat care vede o femeie frumoasă și nu are experiența de a birui gândul rău de poftă, în clipa în care își dă voie să spună: cum ar fi? sau dezbracă cu ochii acea persoană, s-a mânjit; s-a făcut vinovat de păcatul curviei și poate ajunge pe mâna chinurilor, adică a duhurilor care au avut în acest fel o biruință. Cuvântul citat la început spune clar că noi avem de luptat; că trebuie să ne

împotrivim acestor influențe rele și ele pot fi biruite de acela care, de dragul Domnului Isus și pentru că-și iubește sufletul, vrea să se păstreze curat și liber mai mult ca orice.

Duhurile pot avea efect asupra personalității omului și pot cauza depresie sau un duh mâhnit, cum îl numește Scriptura (vezi Isaia 61:3). Astfel de oameni, care sunt îndopați de doctori cu tot felul de medicamente de depresie, au nevoie de eliberare. Un creștin născut din nou nu are întotdeauna fericire în lucrurile pământești, dar poate avea întotdeauna bucuria mântuirii. Chiar dacă nu pot poseda, duhurile caută să momescă, să necăjească și să-i facă pe creștini să nu slujească Domnului Isus într-un mod eficient. Unii, când vor să citească Scriptura și să o studieze, simt că vine peste ei un duh de adormire și nu mai studiază, ci, acceptând îndreptățirile gândurilor care sugerează că sunt prea obosiți, se culcă cu sufletele flămânde. Unii se pot scula în fiecare dimineață fără probleme, dar dacă este vorba de mers la Casa de rugăciune vor să doarmă mai mult ca oricând, din cauza aceluiași fel de duh (vezi 1 Corinteni 9:27). Unii sunt posedați de duhuri rele așa încât nu pot să vorbească prea mult fără să spună o exagerare sau o minciună, iar alții nu pot intra într-un magazin fără să se gândească cum ar putea fura ceva fără să-l vadă nimeni.

Meditațiile transcendente, yoga, meditare prin budism, prin hindu (Vedic Yogic), meditare Vipassana și alte proceduri orientale de acest fel sunt toate uși deschise care duc la a fi posedat de duhuri necurate. Ca să fure pacea și bucuria, duhurile necurate se manifestă uneori producând emoții toxice sufletului ca și: dorință de răzbunare, de invidie și ură. Acest fel de emoții trebuie duse și expuse în rugăciune la altar înaintea Domnului Isus care poate elibera și vindeca astfel de răni (vezi Exodul 15:26; Ieremia 30:17). Banii pot fi un ajutor bun, dar, când sunt iubiți, pot deveni rădăcină pentru mult rău și astfel banul manevrat de un duh puternic devine un bir aspru care leagă oamenii de pământ.

Toate aceste manifestări pot aduce dezastru în viața omului pentru că sunt toate parte din lucrările întunericului, dar Isus

Hristos a venit să le nimicească, să aducă eliberare, iertare și mântuire. „Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu s-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului“ (1 Ioan 3:8). Este dorința duhurilor răutății să vină în viața omului cu necredință, cu compromis, minciună, vorbire de rău, vorbire murdară, ură, înjurături, curvie, homosexualitate, lesbianism, masturbare, bârfă, beție, lene, ceartă, îmbuibare, vrăjitorie, tutun și alte dependențe ca și acestea. Dacă, cercetându-te pe tine însuși, găsești că anumite lucruri, dintre cele care au fost amintite, îți creează probleme sufletului tău, trebuie să știi că este scăpare din astfel de stări. Acest mesaj a căutat să expună puțin din felul în care lucrează puterea întunericului și în următorul mesaj vom privi la felul în care un suflet sincer, care se smerește înaintea lui Dumnezeu, poate fi eliberat, iertat și restaurat într-o relație de pace cu Dumnezeu.

Amin

52

CUM POȚI SCĂPA DE APĂSAREA DUHURILOR (2)

„El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.“ Coloseni 1:13, 14

Mesajul precedent a căutat să expună modul în care se manifestă puterea întunericului, iar acest mesaj va căuta să-l îndrume, într-un mod practic, pe acela care vrea să scape de vina păcatului și de apăsarea duhurilor rele, ca astfel să devină un copil al lui Dumnezeu. „Ca să fiți fără prihană, curați, copiii ai lui Dumnezeu, fără vină...” (Filipeni 2:15). O parte din vestea bună, pe care slujitorii altarului trebuie să o vestească, este nu numai că în Numele lui Isus Hristos se primește mântuire, dar se primește atât vindecare cât și eliberare de apăsarea duhurilor necurate care bântuie în văzduh și printre oameni. Fără aceste minuni, noi care pretindem că avem mult de la Dumnezeu, care nu S-a schimbat, avem puțin de arătat celor care nu cred. Dacă sutem autorizați să vestim Împărăția cerurilor, suntem

autorizați și să vestim eliberarea celor apăsați de diavolul și toate acestea sunt posibile în Numele Domnului Isus, care este mai presus de orice nume. Uneori suntem ca Petru care, în Fapte 2:17, a spus că Duhul Sfânt este turnat peste orice făptură, dar nu a crezut până când s-au întâmplat cele relatate în Fapte 10, când Duhul Sfânt S-a revărsat peste casa unui păgân, care s-a pocăit. Domnul Isus a plătit deja pentru mântuirea noastră, pentru vindecarea și eliberarea noastră de apăsarea duhurilor, care este tot o vindecare, și de aceea El vrea ca noi să ne folosim de aceste drepturi. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați“ (1 Petru 2:24).

Citim în Scriptură că Dumnezeu îi eliberează pe cei apăsați de cel rău și trebuie să acționăm dovedind că noi credem aceasta. Dacă cineva vrea să scape de apăsarea duhurilor necurate și efectele ei, trebuie să ajungă să le urască, dacă nu, ele nu pleacă. „Urâți răul cei ce iubiți pe Domnul!“ (Psalmul 97:10a). Acela care eliberează este Dumnezeu, prin meritul creat la Golgota și, chiar dacă El a ales să se folosească de oamenii pe care i-a mântuit și i-a împluternicit, El, care poate și vrea să elibereze sufletul chinuit de vrăjmaș, are tot meritul. „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi“ (Ioan 8:36).

Poate spui: de unde să știu dacă am nevoie de o astfel de eliberare? Ai lucruri în viața ta care știi că sunt rele, asupra cărora se pare că nu ai control și totuși le faci? Privind la activitatea ta din ultima lună, poți să spui că ești cârmuit de Duhul Sfânt? Lucrările pe care le faci îi zidesc sau îi dărâmă spiritual pe cei din jurul tău? Nu spunem că nu avem slăbiciuni, dar nu trăim în păcat, ci imediat cum ne simțim haina sufletului pătată alergăm la rugăciune și cerem curățire cu promisiunea de a nu mai face acel lucru. În pregătirea pentru o astfel de eliberare trebuie ca orice lucru, prin care poate veni păcatul în viața noastră, ca reviste și filme murdare, haine de dezmaț care provoacă gândurile celor slabi la păcat, orice obiecte de ocultism etc. trebuie toate distruse și nu date

altcuiva. Tot ce este păcătos trebuie expus la lumină, pentru că sângele lui Isus Hristos curăță în lumină. Dacă vrei eliberare trebuie să renunți și să distrugi orice obiect care te leagă de ocultism, cum ar fi cărți de citit sau ghicit, idoli de orice fel sau talismane, așa cum au făcut cei din Efes când s-au pocăit (vezi Fapte 19:19). Acest fel de curățenie face parte din răstignirea firii vechi care dorește, cere și pofteste lucruri care sunt împotriva Duhului. „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei“ (Galateni 5:24). Avem o natură pământească care este atrasă de păcat, și remediul pentru ea este crucea. Nu poți crucifica un duh, ci trebuie să-l scoți afară și să-l alungi în autoritatea Numele lui Isus Hristos, și acest mesaj va încerca să arate cum se poate face această lucrare, fiind bazați pe promisiunile lui Dumnezeu.

„Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpzii și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma“ (Luca 10:19). Aici avem înputernicirea pe care Domnul Isus a dat-o Bisericii și avem, de asemenea, garanția că aceste duhuri necurate nu ne pot vătăma cât timp trăim pentru Domnul Isus. Oamenii trebuie să-și plece genunchii înaintea Numelui lui Isus și a slujitorilor Lui care stau împotriva duhurilor rele, nu în numele lor, ci în al Domnului Isus. Acest fel de creștini sunt aceia care cred tot Cuvântul Scripturii și trăiesc în așa fel încât Duhul Sfânt să poată locui în ei nestingherit. Cât timp încă ne bucurăm de a trăi în vremea harului, un om care vrea să se pocăiască poate fi eliberat de apăsarea duhurilor răutății dacă acceptă să îndeplinească anumite condiții necesare.

În primul rând, un astfel de suflet trebuie să se smerească. Mândria este, de obicei, cel mai mare obstacol în calea eliberării unui suflet. Avertizat de mândria lui, un om a întreat: „Dacă în timpul rugăciunii am să tușesc sau am să țip sau chiar am să vomit când cer această eliberare?“ Nu este sigur, dar este posibil ca eliberarea de duhuri necurate să includă și aceste stări, iar cel mândru nu vrea să accepte să riște să treacă pe acolo. „Smeriți-vă,

dar, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe“ (1 Petru 5:6). Fiecare om care recunoaște că este apăsător de duhurile rele trebuie să aleagă între demnitatea eului lui și eliberare.

Am să enumăr câteva trepte, ca niște îndrumări, pentru cine vrea ajutor pentru a fi eliberat de orice apăsare rea. Rugăciunea de eliberare se poate face și atunci când ești singur, dar este recomandat, când e posibil, să se facă în prezența oamenilor lui Dumnezeu care înțeleg că iertarea și eliberarea se face în meritul sângelui Domnului Isus, prin puterea lui Dumnezeu. Cel mândru pierde ocazia de a fi liber pentru că nu vrea să riște să arate, poate, diferit sau caraghios, deși, de obicei, nu sunt astfel de manifestări, dar pentru acela care se smerește demnitatea vine înapoi atunci când în loc de o putere străină simte eliberare și prezența Duhului Sfânt care îi primenește sufletul cu atmosfera cerului, îl înobilează și întotdeauna aduce pace și bucurie. Acela care, deși simte că are nevoie de eliberare, ține la orgoliul lui, la demnitatea care are ca miez mândria, mai mult ca la sufletul lui, riscă să rămână sub apăsarea celui rău.

Un suflet posedat de cel rău aparține după moarte celui rău, pentru că numai cel al cărui duh este viu prin nașterea din nou poate ajunge în cer (vezi Ioan 3:3). O doamnă, care se știa că are probleme și situații în care nu se poate stăpâni, a spus: „Bine, dar dacă am să țip? eu sunt doamnă și nu țip“. „Dar dacă ai fi într-un râu mare și te-ai înneca, ai țipa?“ a întrebat omul lui Dumnezeu. „Da“, a fost răspunsul femeii. Al doilea lucru, foarte important pentru acela care vrea eliberare, este să fie onest. Cu sinceritate trebuie să-și numească problema dacă o cunoaște. De exemplu: hoție, curvie, mânie, minciună, invidie, pornografie etc. Nu este nevoie de o terminologie sofisticată, ci este nevoie să numești problema cauzată de duhul rău, prin cuvinte cu care poți să descrii manifestarea într-un mod cinstit.

Următorul pas este să mărturisești credința ta în Domnul Isus Hristos. Este nevoie să-I spui că tu crezi că a murit în locul tău și

vrei ca El să fie Domnul vieții tale, adică Stăpânul tău. Când faci aceasta alegi să-L angajezi pe Domnul Isus ca Mare preot al tău; preot care poate să facă slujba de curățire și eliberare a sufletului tău. Mărturisește orice păcat pe care știi că l-ai făcut singur, în grup sau în familie, pentru că este posibil ca, la fel ca o umbră, păcatele altora, cu care te-ai unit, sau chiar blestemele moștenite să te afecteze. Dacă vrei eliberare mărturisește-le ca fiind păcatele tale, fără să mai pui vina și pe alții sau pe împrejurări. Când te rogi, te rogi lui Dumnezeu, care-ți știe inima și gândurile din ea, așa că fii sigur că ești sincer, dacă nu, rugăciunea ta nu va avea efectul dorit. Dacă părinții au fost idolatri sau implicați în vrăjitorie, toate aceste necurății trebuie expuse prin mărturisire.

După ce ai mărturisit păcatul urmează căința. Aceasta înseamnă să-ți accepți responsabilitatea pentru păcat, să te recunoști vinovat și că meriți pedeapsă pentru acele lucruri rele și, promițând că nu le mai faci, să-ți ceri iertare. Ceva în felul următor, dar să fie sincer, din inima ta: „Doamne Isuse, vin la Tine ca să primesc milă și iertare. Mă căiesc de păcatul meu și renunț la el. Cu ajutorul Tău mă separ de el pentru totdeauna. Doamne, iert pe oricine mi-a greșit, chiar dacă mi-a făcut mult rău, ca să pot fi și eu iertat. Iert așa cum vreau să mă ierți Tu pe mine.“ Numește persoanele, dacă le știi. „Doamne Isuse, de azi vreau să ascult și să fac tot ce-mi ceri și acum primesc promisiunea Ta care spune: oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Iau această promisiune pentru mine ca să fiu iertat și eliberat.“

Roagă-te pe baza a ceea ce este scris în Scriptură, care nu se schimbă niciodată (vezi Ioel 2:32; Fapte 2:21; Romani 10:13). „... Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului“ (1 Ioan 3:8). „Doamne, scoate afară din mine orice fel de astfel de putere și apăsare străină și nimicește-le afară din viața mea! „Chem Numele Tău, și în Numele Tău te rog eliberează-mă de orice putere străină care nu este de la Tine. Cred că Tu, Doamne Isuse, ești singura cale spre Tatăl, spre mântuire. Cred că ai murit și ai înviat din morți ca eu să primesc astăzi iertare și eliberare.

Recunosc astăzi orice păcat de care știu sau de care poate am uitat, urăsc aceste păcate și mă las de ele. Urăsc aceste puteri ale întunericului și ce reprezintă și le poruncesc să plece de la mine în Numele lui Isus Hristos. Sângele lui Isus a biruit! Isus Hristos este Domnul! Orice duh al întunericului să plece de la mine în Numele lui Isus Hristos, Mântuitorul sufletului meu!“ Dacă știi numele acelui duh, numește-l (curvie, minciună, hoție) și poruncește-i să plece în Numele lui Isus Hristos. „Orice duh de frică, de neiertare, de încăpățănare, de sinucidere și moarte, de violență, să plece în Numele lui Isus Hristos!“

Dacă cineva s-a făcut vinovată de avort trebuie să-și mărturisească această crimă și să alunge duhul de ucidere în meritul Sângelui sfânt vărsat pe Golgota. „Duhuri care atacați mintea: de necredință, de frică, de îndoială, de compromis, de uitare a informației, de nebunie: ieșiți afară! în Numele lui Isus Hristos. Duhuri de boală: ieșiți afară! în Numele Lui Isus Hristos prin ale cărui răni am fost tămăduiți! Duhuri de beție, de sudalme, de hule, de critică necurmată, de nemulțumire: ieșiți afară! în Numele lui Isus Hristos. Duh care-mi spui că Isus nu mă iubește: ieși afară! în Numele lui Isus Hristos. Duhuri de poftă rea, de masturbare, de beție: ieșiți afară! în Numele lui Isus Hristos. Doamne Isuse, cred că m-ai iertat. Acum, te rog, umple-mă cu Duhul Tău cel Sfânt ca să te pot sluji toată viața mea pe cărările neprihănirii.“ Următorul pas este mulțumirea sinceră.

Cântările de proslăvire sunt privite ca ceva foarte important în cer, dar mai puțin pe pământ. Odată mântuiți și eliberați, cântarea de laudă la adresa Domnului Isus, ca o armă în posesia unui soldat, nu trebuie să lipsească din viața noastră. Nu așa de mult sunt necesare cântările de jelire, ci cântările care spun Domnului lucruri ca și: „Te iubesc! Te aștept! Ești tot ce-mi doresc! Sunt al tău pentru totdeauna! Umple-mă, folosește-mă spre slava Ta!“ Când, cercetându-ne la masa Domnului, vedem că dintr-odată focusul vieții noastre nu este Dumnezeu, lucrul Lui și viața veșnică, trebuie să intrăm în alertă, pentru că înseamnă că

duhurile necurate sunt la lucru cu succes împotriva sufletelor noastre, căutând să ne țină ocupați cu lucrurile temporare.

Într-o vreme când multe biserici se pare că și-au pierdut interesul și entuziasmul pentru evenimentul venirii Domnului Isus, caută să-ți păstrezi un cuget curat și stai într-o biserică care vestește o Evanghelie întregă. Chiar dacă oamenii râd de felul în care te păzești de păcat, care este oferta întunericului, nu uita că așa au râs și de Noe când a făcut corabia, pentru că adevărul este adevăr chiar dacă acela care îl proclamă este o minoritate. Cheltuiește-ți viața pentru a face ce este prețios înaintea Domnului și așteaptă-L în părtășia sfinților, lucrând din răspuțeri pentru El.

Amin

AFIRMAȚII BIBLICE REFERITOARE LA NECESITATEA MÂNTUIRII

1. Toți oamenii sunt păcătoși, fără nicio excepție

„Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar... Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar... Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3:10, 12, 23). „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea“ (Psalmul 51:5). **Pentru că toți ne-am născut cu o natură păcătoasă, toți suntem păcătoși, indiferent câte păcate am comis.**

2. Consecințele păcatului sunt nefaste și veșnice

„...plata păcatului este moartea“ (Romani 6:23). Nu doar moartea fizică, ci moartea a doua, adică iadul. „Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc“ (Apocalipsa 20:14-15). **Este o imagine sumbră și înfiorătoare, dar afirmată cu tărie de Dumnezeu în Cuvântul Său.**

3. Există, însă, o speranță vie pentru orice păcătos, în meritele jertfei Domnului Isus Hristos

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5:8). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică... Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3:16, 36). **Aceasta este șansa uriașă, oferta harului lui Dumnezeu adresată fiecărui om, oricât de păcătos ar fi el.**

4. Orice om primește mântuirea prin credința în Isus Hristos

„Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și aceasta este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viață; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viață. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică“ (1 Ioan 5:11-13). „Căci tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1:12). „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit“ (Romani 10:9). **Poți fi iertat de toate păcatele tale și mântuit, chiar acum, chemându-L pe Domnul Isus în inima ta cu credință, prin rugăciune:**

Doamne, Dumnezeule, recunosc înaintea Ta că sunt păcătos, că Te-am întristat mult cu păcatele mele și eram condamnat la osânda veșnică. Îți mulțumesc, Doamne, pentru că m-ai iubit așa de mult, încât ai dat pe Fiul Tău să moară în locul meu, pentru a-mi oferi iertarea de păcate și viața veșnică. Mă pocăiesc de toate păcatele mele și îmi exprim decizia de a mă întoarce cu adevărat la Tine.

Mărturisesc deschis credința mea deplină în jertfa Ta sfântă, Doamne Isuse, și decizia mea fermă de a Te primi chiar acum în inima mea ca Mântuitorul meu personal și Domnul vieții mele. Doamne Isuse, intră în inima mea, iartă-mi toate păcatele și schimbă-mi viața.

Începând de astăzi doresc să-mi subordonez viața voii Tale sfinte și să trăiesc în ascultare deplină de Tine, Domnul și Mântuitorul meu. Îți mulțumesc Isuse că m-ai mântuit! Amin.

Confirm hotărârea mea prin semnătură:

Numele _____

Data _____

Dacă ai făcut rugăciunea cu sinceritate și credință deplină în jertfa Domnului Isus, acum tu ești mântuit. Dumnezeu te asigură că:

1. Păcatele tale sunt iertate (1 Ioan 1:8-9);
2. Tu ai acum viață veșnică (1 Ioan 5:11-13);
3. Acum ești un copil al lui Dumnezeu în familia Sa (Ioan 1:12);
4. Ești moștenitor al slavei Sale eterne (Romani 8:17);
5. El îți garantează siguranța mântuirii tale (Ioan 10:28).

Pentru întreținerea părtășiei tale cu Dumnezeu:

- Citește Cuvântul Său în fiecare zi și meditează la el;
- Dezvoltă zilnic o viață de părtășie cu Dumnezeu prin rugăciune;
- Caută părtășia copiilor lui Dumnezeu într-o biserică unde se practică rugăciunea și predicarea Evangheliei, pentru a putea crește în credință și a dezvolta părtășia cu Dumnezeu și biserica Sa.

Acum, dacă ai primit iertarea lui Dumnezeu și mântuirea, vei dori ca și altul să fie mântuit.

După ce ai citit această carte dă-o și altuia, care nu a găsit încă mântuirea în Domnul Isus Hristos, să o citească și să ajungă la cunoștința ofertei de iertare a lui Dumnezeu prin Domnul Isus.

Ne bucurăm că ai ajuns la finalul acestei cărți.

Dacă în urma citirii celor 52 de mesaje dorești să cunoști mai multe despre umblarea cu Domnul, să te apropii mai mult de Dumnezeu sau să-ți închini viața și inima lui Hristos, să începi să Îl urmezi pe Domnul, scrie-ne pe adresa de mai jos. Vom fi bucuroși să te susținem în rugăciune și să te ajutăm în dezvoltarea relației tale cu Hristos.

Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România

Str. Cuza Vodă nr. 29

410097 Oradea

Tel: 0259-436 841

E-mail: spmcr@rdslink.ro

